

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AŞIK ERKEKLER

GİZLİ GÖREVDE

LYSSA KAY
ADAMS

AŞK ROMANLARI OKUMAK, BİR ERKEĞİ AŞK KONUSUNDA UZMANLAŞTIRIR MI?

Nashville'in en popüler restoranında pasta şefi olarak çalışan Liv Papandreas rüyalarının işine sahiptir. Ancak bu meşhur restoran sadece bir paravandır: Liv, görmemesi gereken bir olaya şahit olduktan sonra işinden kovulur. Genç kadın intikam almaya yemin eder. Ancak eski patronunu alt etmek için yardıma ihtiyacı vardır.

BAZEN GERÇEK HAYAT KURGULARDAN DAHA İYİDİR.

Ne yazık ki bu yardım, Liv'in bir türlü anlaşılamadığı Braden Mack'ten gelir. Karizmatik gece kulübü girişimcisi, Liv'in eski patronunu ifşa etme planına ortak olur. Fakat genç adamın bu yardım için takviye çağırması gerekir:

Kitap kulübünün üyeleri gizli göreve hazırdır.

Okudukları romantik polisiyeden esinlenen kitap kulübü, patronunu devirmesi için Liv'e destek olur. Fakat Mack'ten gizledikleri başka bir görevleri daha vardır: Liv'in kalbine giden yolu bulması için ona yardım edeceklerdir.

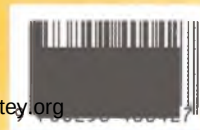
nemesiskitap.com

nemesiskitap | nord | masalperest

nora

KDV'den muafdir

ÂŞIK ERKEKLER

GİZLİ GÖREVDE

LYSSA KAY
ADAMS

Çeviren: Esra Çetin

NEMESİS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 648

Âşık Erkekler Gizli Görevde Lyssa Kay Adams

Kitabın Özgün Adı: Undercover Bromance

Çeviren: Esra Çetin

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır

Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın

Editör: Merve Mumcu

Kapak İllüstrasyonu: Burcu Güdücü

Kapak Tasarımı: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2022 © Lyssa Kay Adams, 2020

Bu kitap, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Random House LLC'ye bağlı Penguin Publishing Group'un alt markası olan Berkley ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-8400-42-7

Baskı: Mayıs 2022

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Tel.: 0212 613 17 33 Faks.: 0212 501 31 17

Sertifika No: 46025

Lyssa Kay Adams

Büyükannesinin kitaplığından aldığı ilk aşk romanını okuduğunda çok küçüktü. Kötü sonlarla biten hikâyeler yazmak zorunda kaldığı uzun bir gazetecilik kariyerinin ardından kahramanların sonsuza dek mutlu yaşadıkları hikâyelere dönüş yapmaya karar verdi. Lyssa'nın "komik, sevimli ve birazcık yürek burkuntusuna sebep olan" kitaplarında hep son sözü söyleyen kadın kahramanlar, ağlamaktan korkmayan erkek kahramanlar ve köpekler bulunur.

Lyssa, spor haberleri yapan kocası, aşırı komik kızı ve bebek gibi sallanarak uyutulmaktan hoşlanan Maltese cinsi şımarık köpeğiyle birlikte Michigan'da yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda onu yemek pişirirken, kızını bir spor etkinliğinden diğerine götürürken bulabilirsiniz. Ya da köpeğini sallayarak uyuturken...

Serinin diğer kitabı:

- *Âşık Erkekler Kitap Kulübü*

Anneme...

Beni güçlü bir kadın olarak yetiştirdiğin ve bundan başka bir seçeneğin var olmadığını öğrettiğin için teşekkür ederim.

TEŞEKKÜRLER

Yalan söylemeyeceğim. Bu kitap beni neredeyse öldürüyordu. Sabırlı menajerim Tara Gelsomino'nun –haklıydın Tara, bu kitap gerçekten çok iddialıydı– ve yaratıcı, güven verici editörüm Kristine Swartz'ın yardımı olmasaydı hayatta kalamazdım. Panik ataklarıma katlandığınız ve Mack ile Liv'in hikâyesini hayata geçirmeme yardım ettiğiniz için minnettarım. Tüm Berkley ekibine de teşekkür ederim. Bridget O'Toole ve Jessica Brock yaptığınız işte en iyisisiniz. Pazarlama ve reklamla ilgili tüm sorularımı cevapladığınız için sonsuza dek size borçlu kalacağım. Ve tavuk cinsel organları hakkında ilginç bilgiler de dahil olmak üzere, tüm önemli ayrıntıları yakalayan redaktörlere kocaman bir TEŞEKKÜR etmeseydim tam bir pislik gibi davranmış olurdum.

Yazı ekibim –Meika, Christina, Victoria, Alyssa– ile eğlenceli Binderhaus ekibime sevgilerimi ve teşekkürlerimi sunarım. Her zamanki gibi aklımı başımda tutmama yardım ediyorsunuz.

Aileme teşekkür ederim. Hepinizi çok seviyorum; bu rüyayı yaşamamı mümkün hale getiren sizsiniz. Ne yapıyorsam sizin için yapıyorum.

Son olarak hayatta kalan herkese teşekkür ediyorum. Size inanıyorum. Her zaman. #MeToo. (Ancak, gerçek Horoz Randy'ye teşekkür etmeyi reddediyorum. Sen bir pisliksin, Randy. Lanet olası tavukları rahat bırak.)

BİRİNCİ BÖLÜM

Braden Mack, Porsche SUV aracını karanlık otoparkın arkasında bulduğu boş bir yere çekti ve sinyali bekledi. İki sıra aşağıda onunla yüz yüze duran bir Suburban, farları açık bir şekilde rölantide bekliyordu.

Bir dakika geçti. Sonra iki.

Sonunda, Suburban'ın uzun farları iki kez yanıp söndü.

Zamanı gelmişti.

Mack motoru kapattı ve ceptelefonunu sessize alıp deri ceke-tinin cebine koydu. Arabasından inerken diğer araçtaki adamlar da aynısını yaptı. İri ve hantal bedenler Suburban'dan teker teker indi, nefesleri yüzlerinin önünde küçük bulutlar oluşturuyordu. Mack onları iki arabanın tam ortasında karşıladı.

“Geç kaldın,” dedi Mack'in en yakın arkadaşlarından biri olan Del Hicks.

“Bir evliliği kurtarmak zorunda kaldım.”

“Başka bir yalnız eş mi?” Bu soru, ünlü bir iş insanı olan Derek Wilson'dan gelmişti.

“Erkekler asla öğrenmiyor.”

“Biz de bu yüzden buradayız, değil mi?” dedi Malcolm James. Neredeyse köprücük kemiğine kadar uzanan gür sakalının ardındaki sesi derin ve sakindi.

“Doğru.” Mack her adamı inceleyerek cesaretlerini ve bağlılıklarını ölçtü. “Çıkmak isteyen varsa şimdi söylesin, çünkü buna başladığımız an geri dönüş yok.”

“Ben varım,” dedi Derek.

“Evet, dostum.” Del, eldivenli elini diğerine vurdu. “Hadi ya palım şu işi.”

Grubun en yeni üyelerinden biri olan Gavin Scott, rüzgâra karşı omuzlarını kamburlaştırarak, “Yine ne bok yiyoruz?” diye sızlandı. “Taşaklarımızı dondurmak dışında?”

Mack arkasını döndü ve binaya baktı. Alışveriş merkezinin önünde uzanan hareketli kaldırım parlak kırmızı bir tabela aydınlatıyordu. MUSIC CITY KİTAPLARI. Kitap kulüpleri üç yıl boyunca gölgelerin ardına gizlenmişti. Gizlice okumuşlardı. Kapalı kapılar ardında buluşmuşlardı. Toplamda on kişilerdi; profesyonel sporculardan devlet çalışanlarına, teknoloji dehalarından işletme sahiplerine kadar birçok sektörden insan oradaydı. Ve Mack de Nashville’de birkaç bar ve gece kulübünün sahibiydi. Hepsi onları daha iyi adamlar, daha iyi âşıklar, daha iyi kocalar yapan ortak bir kitap sevgisiyle bir araya gelmişti.

Gerçi Mack sonuncusuna dahil değildi. Genç adam şu anda gruptaki son bekârlardan biriydi. “Ne mi yapıyoruz?” diye tekrarladı, adamlara bakarak. “Toplum içine çıkıp lanet olası aşk romanları alacağız.”

Ellerini beline koydu ve dramatik tepkiyi bekledi. Belki sinematik bir müzik ya da adamlardan yüksek sesli bir tezahürat. Ama yanıt olarak aldığı tek şey, herkesin Rus dediği ve süt ürünlerine karşı talihsiz bir duyarlılığı bulunan bir hokey oyuncusundan – grubun beşinci üyesiydi – yankılanan osuruk oldu.

Rus karnını tuttu. “Acilen bir tuvalet bulmam lazım.”

Mack kafasını iki yana salladı. “Hadi gidelim.”

Rus hafif çarpık bir yürüyüşle önden koştu. Geri kalanlar da Mack’in önderliğinde onu takip etti. Karşı kaldırıma koşmadan önce, otoparkın kenarında durup bir sıra arabanın geçmesini beklediler. Rus, arkasına bile bakmadan binanın içinde gözden kayboldu. Orada işler tehlikeli bir hal alıyordu. O tuvaletin, biraz sonra başına ne geleceğine dair hiçbir fikri yoktu. *Huzur içinde yat kitapçının tesisatçısı.*

Mack elini kapı koluna koyarak derin bir nefes aldı. Diğer adamlara son bir kez daha baktı. “Pekâlâ. İşte kurallar. Herkes kulübün geri kalan toplantıları için en az bir kitap satın almak zorunda. Kapakları saklamak yok ve eğer biri sorarsa hediye olarak almıyorsunuz. Kendiniz için alıyorsunuz. Sorunuz var mı?”

“Ya biri bizi tanırsa?” diye homurdandı Gavin. Tüm adamlar arasında, muhtemelen şu anda en ünlü ve tanınabilir olan oydu. Nashville Birinci Lig beyzbol takımlarından Legends’in oyuncusu olarak, geçen yıl bir eleme maçında en uzun sayı koşusunu yapıp ulusal üne ulaşmıştı.

“Tanınmamız kimin umurunda?” diye sordu Malcolm. Ki o da Nashville’in en büyük futbol takımının koşucusu olarak ünlü biriydi. “Toksik erkekliğin bizi aşk romanlarını kucaklamaktan utanmaya nasıl zorladığını ve bunun ne kadar adaletsiz olduğu hakkında konuşup duruyoruz. Yine de kitaplarımızı gizlice alıyoruz. Verdiğimiz nasihatleri uygulamanın zamanı geldi.”

“Doğru söze ne denir,” dedi Mack omuzlarını dikleştirerek.

“Elbette bir şey diyemezsin,” diyerek güldü Gavin. “Malcolm üstün bir zekâya sahip, seni aptal.”

Mack ona ortaparmağını gösterdi.

Gavin de aynı şekilde karşılık verdi.

Del iç çekerek kapıyı açtı. “Önden ben girerim.”

İçeri girer girmez dikkat çektiler ama Mack, bunun birinin onları tanıdığı için olduğundan şüpheliydi. İriyarı ve yakışıklı bir grup adam ne sıklıkla hep birlikte bir kitapçıya girerdi ki? Tennessee Edebiyat Derneği’nin hücum hattı gibiydiler.

“Aşk romanları bölümü nerede?” diye sordu Del sessizce.

Mack, tavandan sarkan tabelaları inceleyerek başını iki yana salladı. “Göremiyorum.”

“Yardım istemek zorundayız,” dedi Malcolm.

Gavin küfretti ve yüzünü gizlemek için şapkasının kenarını aşağı çekti.

Danışma masasına yaklaştıklarında üzerinde *Yasaklı Kitapları Okuyorum* yazan bir tişört giyen kadın, bilgisayar ekranından başını kaldırdı. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Romantik kitapların nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?” diye sordu Malcolm.

Kadın gözlerini kıstı. “Evlilik ve kişisel gelişim gibi mi?”

“Hayır,” dedi Mack, Malcolm’un yanına yanaşarak. Elini masaya yasladı ve gülümseyerek kadına doğru eğildi. “Aşk romanlarını kastediyoruz.”

“Aşk romanlarını arıyorsunuz,” dedi kadın, her kelimesinden kuşku akıyordu.

“Kesinlikle öyle.” Mack göz kırptı.

Kadınm yanakları onun ilgisi altında kızardı. “Daha önce aşk romanı arayan bir erkeğe hiç rastlamadım.”

Mack kadına biraz daha yaklaşarak sesini baştan çıkarıcı ve gizemli bir seviyeye indirdi. Kadının kızarıklığı derinleşti. “Bizden çok var,” diye mırıldandı.

Kadın dükkânın arkasını işaret etti. “Sağdaki son raflar.”

Malcolm önderliğinde arka tarafa yöneldiler. Gavin iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. “Flört etmediğin biri var mı?” diye sordu Mack’e.

Mack omuz silkti. “Doğal bir cazibeyle doğmam benim suçum değil.”

Çok az sayıda karton kapaklı kitabın bulunduğu arkadaki tek bir koridorda durdular. Aşk romanları için sadece bir duvar ayrılmıştı. “Bu bir rezalet,” dedi Malcolm, başını iki yana sallayarak.

Gavin gergin bir şekilde etrafa baktı. “İnternette alışveriş yapmaya devam etmemiz benim için hiç sorun olmaz.”

“Biraz gururun olsun,” dedi Mack, kitapların sırtlarını okumak için başını çevirerek.

Rus geri döndü. “Buradaki tuvalet çok iyi. Çok temiz.”

Rus, Amerika Birleşik Devletleri’ndeki her büyük şehrin en iyi umumi tuvaletlerini tek tek sayabiliyordu. Eğer bir gün hokeyden emekli olursa tuvaletleri puanladığı bir uygulama oluşturabilir ve bir sporcu olarak kazandığından çok daha fazla para kazanabiliyordu.

Mack en sevdiği yazarı buldu ve yazarın *Koruyucu* isimli en yeni kitabını raftan aldı. Bir Gizli Servis ajanı ile başkanın kızı hakkında yazılan romantik gerilim kitabıydı. Aşk romanlarının gizemli olmasını severdi ve özellikle iki düşmanın sonunda birbirine âşık olduğu kitaplara bayılırdı. İki insanın, kavga etmelerine neden olan şeyin aynı zamanda onları birbirleri için mükemmel yapan şey olduğunu keşfetmesinde tatmin edici bir yan vardı.

“Cuma akşamı buluşuyor muyuz?” diye sordu Gavin, kırmızı kapaklı bir kitaba bakarken. “Maç muhtemelen yediye kadar bitmez, bu yüzden Del ve ben geç saatlere kadar size katılamayız.”

“Cumartesi buluşmamız gerekecek,” dedi Mack, ilk sayfayı okumak için kitabını açarken. “Cuma gecesi Gretchen”la randevum var.”

Midesinde bir gerginlik düğümü oluştu. Yarın akşam, bir partide tanıştığı ünlü bir avukat olan Gretchen’la resmi olarak üç ayları dolacaktı ve bunu, genç kadın için son derece özel kılmak adına hiçbir masraftan kaçınmıyordu. Nashville’in ünlü bir TV şefine ait, en gösterişli restoranlardan biri olan Savoy’da bulunması imkânsız bir rezervasyon yaptırmak için bütün nüfuzunu kullanmıştı. Ve her şey yolunda giderse daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmayı planlıyordu. O konuşmayı yapmayı. İlişkilerine resmiyet kazandıracak o konuşmayı yapmayı.

Arkasındaki sessizlik, bir tesadüf olamayacak kadar barizdi. Arkasını döndüğünde adamların kaşlarını kaldırmış halde el kol hareketleri yaparak konuştuklarını gördü. Del cüzdanını çıkardı ve Rus’a yirmi dolarlık bir banknot uzattı.

“Bu da ne böyle? Ne yapıyorsunuz?”

Yüzlerinde birbirinin aynı suçluluk ifadesi bulunan adamlar yerlerinden sıçradılar. “Bana borcu vardı,” dedi Rus, yirmiliği cebine sokarken.

“Saçmalık. Ne hakkında konuşuyordunuz?”

Rus’un omuzları, halıya işediği için az önce azarlanmış bir köpek yavrusu gibi düştü.

“İddiayı kazandı.”

Mack’in kaşları çatıldı. “Ne iddiası?”

“Romantik gerilim türünde bir kitap seçeceğine dair iddiaya girmiştim,” dedi Del.

Mack, kitabı koltukaltına sıkıştırarak kollarını göğsünün üzerine kavuşturdu. “Ne tür bir kitap seçeceğime dair bahse girdiğine inanmamı mı bekliyorsun?”

Rus ıslık çaldı ve etrafa baktı. Del, onun kafasının arkasına bir saplak indirdi.

“Tanrı aşkına.” Gavin iç çekti. “Gretchen’i terk etmene ne kadar kaldığına dair iddiaya girdiler.”

Mack gözlerini kırptırdı. “Benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

“Bu onun fikriydi,” dedi Rus, Del’i işaret ederek.

Del inkâr etmedi. Bunun yerine omuz silkti. “Çok para kaybettim ama onunla bu kadar uzun süre kalmadan etkilendim. Bu bir rekor falan olmalı.”

Ağzı bir karış açık kalan Mack hakarete uğramamış gibi hissetmeye çalışıyordu ama... Bu da ne demekti şimdi? Elbette, her hafta sonu koluna farklı bir kadın takan ve tek gecelik ilişkiler yaşayan bir bekâr olarak muhtemelen bu ünü hak ediyordu. Sadece birlikte yuva kurmayı hayal edebileceği biriyle henüz tanışmamıştı. Ve çoğu insanın onun hakkında düşündüğünün aksine, bir yuva kurmak istiyordu. Ama kendi arkadaşının ona karşı bahse girmesi? Eğer bu büyük bir hayal kırıklığı değilse, ne olduğunu bilmiyordu.

Mack parmağını Del’e doğrulttu. “Ondan hoşlandığım için *onunla bu kadar uzun süre kaldığını* bilmeni isterim, seni pislik. O güzel, zeki ve hırslı biri.”

“Ve senin için tamamen yanlış,” diye araya girdi Malcolm, sohbete ilk kez dahil olarak. Konuşmanın büyük bir bölümü boyunca rafları inceliyordu ama şimdi kocaman ellerinde dört kitapla arkasını dönmüştü.

“Pardon?” dedi Mack tükürürcesine. “Benim için nasıl tamamen yanlışmış?”

“Çünkü çıktığın tüm kadınlar senin için yanlış,” diyerek güldü Gavin.

Mack cevap vermeden önce öfkeyle hırladı. “Dostum, beni sadece altı aydır tanıyorsun.”

“Evet ve bu süre zarfında altı farklı kadınla çıktın. Harika kadınlar. Hepsi zeki, yetenekli, muhteşem. *Mükemmel*.”

“Peki, bu bir sorun mu?” Sesi savunmaya geçmiş gibi çıktığı için kendini de savunmaya geçmiş gibi hissediyordu. Lanet olsun, *savunmaya geçmişti*. Kitap almaları gerekiyordu, aşk hayatını analiz etmeleri değil.

Gavin omuz silkti. “Sen söyle. Hepsini terk ettin.”

“Çünkü onlarla yürümedi,” diye homurdandı Mack.

“Gretchen’la durum farklı mı?”

“Evet,” dedi Mack.

“Nasıl?” diye sordu Malcolm.

Mack’in buna bir cevabı yoktu. Gretchen’la durum farklıydı çünkü... çünkü... Lanet olsun, çünkü farklı olması için hazırdı. Bu yeterli değil miydi? Müstakbel Bayan Mack’i –şımartabileceği, birlikte yaşlanabileceği ve sonsuza kadar el üstünde tutabileceği kadını– beyhude bir şekilde ararken arkadaşlarının sonsuza dek mutlu yaşamasını izlemekten bıkmıştı. Lanet kitap kulübünün kurucusuydu ama gerçek aşkı hiç deneyimlememiş tek kişiydi. Yani evet, bu sefer devam etmek için elinden geleni yapıyordu çünkü lanet olsun, o da kendi sonsuz mutluluğunu bulmak istiyordu.

Gavin ateşkes ilan edercesine ellerini kaldırdı. “Bak, tek söylediğimiz şu, işin uzmanı olmakla ilgili yaptığın tüm konuşmalara rağmen bu kitapların verdiği en önemli dersi kaçırıyor gibisin.”

“Neymiş o?” diye sordu Mack huysuz bir sesle, ancak kulübün en yeni üyesinin, kullanma kılavuzundan –ki aşk romanları için hepsi bu tabiri kullanıyordu– öğrendikleri dersler üzerine nutuk çekmesinden hoşlanmamıştı.

“Biriyle flört etmek ile birini sevmek arasında büyük fark vardır.”

Mack gözlerini devirdi. “Senin için söylemesi kolay. Mükemmel kadına ilk görüşte âşık oldun.”

Gavin durgunlaştı. “Karım mükemmel değil. Sadece benim için mükemmel. Ve evliliğimiz her zaman kolay olmadı.”

Mack’in midesi bir kez daha düğümlendi ama bu kez sebebi suçluluk duygusuydu. Gavin ile Thea –altı ay önce kitap kulübü, Gavin’e karısını geri kazanması için yardım etmeden önce– neredeyse boşanıyorlardı.

Ama Mack bir pislik olduğu için özür dilemek yerine, “Yanıldığını kanıtlayacağım,” dedi öfkeyle.

Genç adam arka cebinden cüzdanını çıkardı; kanıtlayacak bir şeye sahip olmanın verdiği kibirle kalbi çarpıyordu. Del’e yüz dolarlık bir banknot fırlattı.

“Yarın akşamdan sonra resmi olarak bir kız arkadaşım olacağına dair iddiaya giriyorum ve sana bire beş veriyorum.”

İKİNCİ BÖLÜM

“Bu akşam çok güzel görünüyorsun.”

Mack, Gretchen’in ince parmaklarını tutmak için masanın karşısına uzandı. Başparmağını genç kadının eklemleri üzerinde gezdirirken genç kadın gülümsedi. Geçen hafta doğum günü için ona verdiği küpeler narin kulak memelerinde sallanıyor, mum ışığında parılıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Gretchen. “Bunu kendimi kesinlikle güzel hissettirecek kadar çok söylüyorsun.”

“Elbisen yeni mi?”

Gretchen güldü ve elbisesine baktı. “Hayır, birkaç yıl önce Macy’s mağazasından almıştım. İndirim bölümünden.”

“Çok güzel.”

Gretchen elini geri çekti. “Teşekkür ederim. Tekrar.”

Genç kadın bakışlarını onunkilerden kaçırdı ve restorana baktı. Çatı katındaki VIP masaları, onlara kentsel şıklık mimarisinin tam bir manzarasını sunuyordu. Yüksek tavanlardan sarkan ferforje avizeler ve çıplak tuğla duvarlar mekâna tamamlanmamış gibi bir his veriyordu. Ancak koyu renkli ahşap doğra-

malarla ve gösterişli altınla birleştirildiğinde, eski dünya zenginliğini yansıtıyordu.

“Buranın nasıl görüldüğünü hep merak etmişimdir,” dedi Gretchen.

“Ne düşünüyorsun?”

“Şey...” Eleştirmek istemiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Biraz abartılı.”

“Royce da öyle.”

“Onu tanıyor musun?”

Mack arkasına yaslanırken spor ceketini düzeltti. “Birkaç kez karşılaştık. Hayırsever golf turnuvalarında falan. İşletme sahipleri olarak aynı çevrelerde bulunmaya meyilliyiz.”

“Ah. Tabii ki.” Gretchen gözlerini kıstı. “Ben o çevrelerde bulunmuyorum, biliyorsun.”

“Sen daha önemli çevrelerde bulunuyorsun.” Gretchen, göçmenlik davalarında uzmanlaşmış bir kamu avukatıydı.

Garsonları bir şişe soğutulmuş Dom Perignon ile masaya yaklaştı. Mack, rezervasyon yaparken restoranın imza tatlısıyla – Sultan *cupcake*– birlikte sipariş etmişti. O kadar detaylı ve pahalı bir tatlıydı ki önceden sipariş edilmesi gerekiyordu. Gretchen’in görmesi için sabırsızlanıyordu.

“Şampanya mı?” diye sordu Gretchen, garson mantarı açarken.

“Kutlama yapıyoruz,” dedi Mack göz kırparak.

Garson iki uzun şampanya kadehini doldurdu ve sonra şişeyi masanın yanındaki buz kovalasına bırakarak birkaç dakika içinde gecenin spesiyallerini anlatmak için geri döneceğini söyledi.

“Tabii,” dedi Gretchen kadehini alarak. “Peki, neyi kutluyoruz?”

Mack kadehini kaldırdı. “Yeni binayla ilgili anlaşmayı bugün imzaladım,” dedi. “Ama daha da önemlisi, bize. Birlikte geçirdiğimiz üç aya. Ve umarım daha nicelerine.”

Gretchen'in gülümsemesi, kadehini onunkiyle tokuştururken gözlerine yansımadı. Mack ilk başta bunu hayal ettiğini düşündü ama genç kadın içkisinden bir yudum alırken başka yere baktı.

"Her şey yolunda mı?"

Gretchen yutkundu ve başını salladı. "Bu harika."

"Sen de öylesin."

İşte yine olmuştu. *Pek de gülücüğe benzemeyen* o gülümseme. Mack kadehini bıraktı ve tekrar onun eline uzandı. "İyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim. Ben sadece... Dürüst olmak gerekirse, böyle bir yerde olduğum için kendimi biraz suçlu hissediyorum."

"Neden?"

"Müşterilerim çocukları için bir kutu makarnaya zar zor para verebiliyor."

"Bu, seni şımartamayacağım anlamına gelmez, değil mi?"

"Şımartılmaya ihtiyacım yok, Mack."

"Ama şımartılmayı hak ediyorsun." Tekrar göz kırpmayı ve gülümsemeyi denedi. Bu sefer işe yaradı. Onunkileri tutan parmakları gevşedi.

"Teşekkür ederim. Bir kadını güzel bir yemekle eğlendirmeyi kesinlikle çok iyi biliyorsun."

"Amacımız memnun etmek." Parmaklarını son bir kez sıktı ve bıraktı. "Umarım açıstır. Çünkü daha sonra sana bir sürprizim var."

Gretchen şampanyasından içti ve saatine baktı.

* * *

"Yemin ederim, neden bin doları öylece ateşe atmıyorsun ki?"

Liv Papandreas, başını tiksintiyle iki yana sallayarak en son mutfak şaheserini incelemek için paslanmaz çelik tezgâhtan geri çekildi. Savoy'da bir pasta şefi olarak, zenginlerin paralarını neye

harcayacağı artık onu şaşırtmamalıydı ama ne yazık ki hâlâ şaşırtıyordu. Ve patronu altın dolgulu keki menüye koyduğu an, şehrin en zengin ünlülerinin ve gösterişçilerinin sırf yapabildikleri için onu sürüler halinde sipariş edeceğini biliyordu.

Eh tabii bir de ünlü şef, televizyon sunucusu ve Liv'in maaş çeklerini imzalayan lavuk Royce Preston ile Instagram'a yakışır bir fotoğraf çektirebilmek isteyeceklerdi.

Milyonlarca hayranı, onun düzgün konuşma cazibesinden bir doz almak için her hafta *Mutfak Kralı* isimli televizyon programını izliyordu. Düzgün konuşma cazibesinin de saçı kadar sahte olduğunu pek bilmiyorlardı. Adam kameralar kapalıyken tariflerinin çoğunu kendi personelinden çalan saldırgan bir pislikti. Liv onun mutfağında bir yıl hayatta kalmayı bir şekilde başarmıştı; çünkü varlıklı sahtekârlara karşı inatçı bir gururu vardı. Kuralları çiğnemek ve otorite figürlerini kızdırmak gibi yeteneklerinin bir gün ona gerçekten yardımcı olacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Söylentilere göre, bu geceki enayi bir gece kulübü sahibiydi. Liv bunu bilemezdi. Gece kulüpleri ona göre değildi. Çünkü insanlar... İnsanlar da ona göre değildi.

Aniden, hücre arkadaşı –şey, pasta şefi– Riya Singh onun sırtına vurdu. “Yeteneklerinin bin dolar ettiğini düşünmüyor musun?”

“Yeteneklerimin çok daha değerli olduğunu düşünüyorum. Tek bir kahrolası kekin değil. Bunlardan birini sipariş eden herkes, derhal şehir merkezindeki gıda bankası için bir çek yazmaya zorlanmalıdır.”

“Royce'dan başlayarak.”

Evet, tabii. Royce gibi adamlar hayır kurumuna para vermezdi. Parayı istifler, onunla gösteriş yaparlardı. Çocuklarının seçkin üniversitelere girmesi için rüşvet verirdi. Ve Ross daha fazlasını kazanmak üzüldü. Bir ay içinde, ilk resmi *Mutfak Kralı* yemek kitabı yayımlanacaktı. Çaldığı tariflerle dolu bir yemek

kitabı. Liv'in tariflerinden biri –narlı ve ballı burma baklava– de oradaydı.

“Neden istifa edip ablanın teklifini kabul etmiyorsun hâlâ anlamıyorum,” dedi Riya. “İstersen sonsuza kadar bu yerden kurtulabilirsin. Geri kalanımız kalmak zorunda çünkü başka seçeneğimiz yok.”

Liv'in ablası Thea, Liv'e kendi işyerini açması için para vermeyi en az bir düzine kez teklif etmişti. Thea, birinci ligden maaş alan çok ünlü bir beyzbol oyuncusuyla evliydi. Ama ablası da dahil olmak üzere kimsenin anlamadığı şey, Liv'in başka birinin parası sayesinde başarılı olmak istemediğiydi. Eğer öyle olsaydı zengin babasını arar ve sonunda onun hayatına geri girmek için yaptığı bitmez tükenmez tekliflerini kabul ederdi. Ama adamın suçluluk parasını istemiyordu.

Her neyse, Liv artık kolay yolu seçemeyecek kadar çok çalışmış ve çok şeyin üstesinden gelmişti. Kendi başına başarılı olmak için gereken güç ile yeteneğe sahipti ve başaracaktı. Eğer burada bir yıl daha dayanabilirse acımasız aşçılık mesleğinde istediği gibi at koşturabilirdi, çünkü Royce'un yanından sağ çıkarsan her şeyin üstesinden gelebileceğini herkes bilirdi. Her gün bir mücadeleleydi ama Liv, adamın kahvaltı içeceğine fare zehri katarak kariyerini riske atmayacak kadar çok çalışmıştı.

Tabii bunu düşündüğü falan yoktu.

Daha bir ay önce işe başlayan genç bir garson olan Jessica Summers, dudağını ısırarak tezgâha yaklaştı. “Bu kadar mı?” diye sordu nefes nefese, keke bakarak.

“Evet,” dedi Liv.

“İlk defa bunun sipariş edildiği bir akşam çalışıyorum. Altını gerçekten yiyebiliyor musun?” Gözlerini kocaman açarak keki incelemek için öne eğildi. “Tadı neye benziyor?”

“Gösterişli açgözlülüğe.”

Jessica başını kaldırdı. “Bu iyi bir şey mi?”

“Zenginler öyle düşünüyor.”

Mutfağın kapıları açıldı. Royce içeri girerken herkes nefesini tuttu. Standart üniformasını giyiyordu. Özel dikim bir takım elbise, azıcık göğüs kılını gözler önüne sermek için üstten üç düğmesi açılmış beyaz bir gömlek ve yerli bir kabileden hediye olduğunu iddia ettiği bir deri kolye. Ama Liv, aslında şehir merkezindeki bir dükkândan alınmış ucuz bir ıvır zıvır olduğuna bahse girerdi.

“Olivia,” diye havladı Royce, çünkü diğer herkes gibi onun lakabını kullanmayı reddediyordu. Bu garip bir güç oyunuydu.

Royce onlara yaklaşırken Jessica yutkundtu. Yanakları kıpkırmızıydı ve gözleri kapalıydı. Zavallı kız. Adamın bağırmasını bile kaldıramıyorsa fazla dayanamazdı. Sadece nasıl karşılık vereceğini bilmen gerekiyordu.

“Zamanında hazır olacak mı?” diye hırladı Royce.

“Hiç geç kaldım mı?”

Royce’un yüzü kırmızının parlak bir tonuna döndü. Gözleri onu şöyle bir süzdü ve sonra başını iki yana salladı. “Onu servis etmeden önce kendine çeki düzen ver.”

Evet. Bu altın kaplama ucubeleri yapmakla kalmıyor, aynı zamanda onları müşteriye servis etmek için majestelerinin arkasından gitmek zorunda kalıyordu. Royce’un tüm olayı şovdu. Liv kendine şöyle bir baktı. Şef ceketine çikolata bulaşmıştı. Royce, Riya’ya parmaklarını şaklattı. “Ona ceketini ver. Şimdi. Hadi.”

Temiz bir ceket aniden görüş alanına girdi. Liv, kirli ceketinin düğmelerini açıp onunkiyle takas ederken arkadaşına özür dileyen bir bakış attı.

“İşine geri dön,” diye emretti Royce, Riya’ya.

Sonra tekrar dışarı fırladı ve Jessica tuttuğu nefesi bıraktı. Liv, kızın gözlerinde yaşlar gördüğüne yemin edebilirdi. Evet, fazla dayanamayacaktı. *Zihinsel not: Jessica sinir krizi geçirmeden önce onun başka bir iş bulmasına yardımcı ol.*

Ya da Liv, adamın içeceğine fare zehri katmadan önce...

Genç kadın keklerin durduğu tepsiyi dikkatlice kaldırdı ve kapının önünde Royce ile buluştu. Adam tepsiyi düşürmemesini söylediğinde, gözlerini açıkça devirmemeye çalıştı.

Sanki daha önce hiç düşürmüştü de.

Restorana girdikleri anda Royce, herkesin programdan tanıdığı ve sevdiği o neşeli adama dönüştü. Arkasından yükselen heyecanlı fısıltıların tadını çıkardı. Candan bir şekilde el sallayıp barış işaretleri yolladı. Telefon kameraları onun her hareketini kaydetti ve arkasından gelen Liv, taşıdığı yaldızlı karışımla gurur duyuyormuş gibi davrandı. Tepsiyi sağ elinde tuttu ve içten içe Royce'un alev almasını dilediğini gizlemek için yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. Onu, kırmızı kadife bir halatın seçilmiş olanları değersiz ölümlülerden ayırdığı restoranın VIP bölümüne kadar takip etti. Liv elbette ki masaya önce Royce'un yaklaşmasını bekledi. Bu onun gösterisiydi. Genç kadın, restoranın loş ışığında, masadaki iki kişinin -spor ceketinin altında geniş omuzları olan bir adam ve zeki bakışları olan parlak saçlı bir kadın- siluetlerini görebiliyordu. Bu herif her kimse, randevusu için durumu biraz abartmıştı. Tabakları biftek, ıstakoz ve trüf sosu kalıntılarıyla doluydu.

"Arkadaşlar," dedi Royce en iyi TV programı sesiyle. "Size Sultan'ı takdim ediyorum."

Adam koltuğunda döndü ve... Kahretsin. Liv onu tanıyordu.

Adı neydi? Mike? Hayır. Mack. Brad Mack? *Braden*. Braden Mack. Eniştesi Gavin'in bir arkadaşıydı. Gavin'i, ondan boşanmaması için Thea'yı ikna etmesini sağlamak amacıyla erkeklere

özel garip ve gizli bir kitap kulübüne sürükleyen adamdı. Ama daha da önemlisi, ilk tanıştıklarında onun dolabındaki Çin yemeğini yiyen pislikti. Eve döndüğünde o yemeği yemeyi dört gözle bekliyordu. Nasıl bir insan başka birinin *Lo mein*'ini yerdi ki? Görünüşe göre bir keke bin dolar harcamakta sorun görmeyen türde bir insan.

Adam ayağa kalkıp elini uzattı. "Royce. Seni tekrar görmek çok güzel."

Elbette. Elbette patronunu tanıyordu. Çünkü normal bir insanın tüm maaşını tek bir akşam yemeğine harcayan bir adam kesinlikle Royce Preston'la aynı çevrelerde bulunurdu.

Royce, Mack'in elini sıktı ve erkeklere özgü yarı kucaklaşmayı yaptı. "Bu gece burada olduğunu bilmiyordum. Bu konuda garsonumuzla konuşmam gerekecek."

Ah, hayır. Zavallı Jessica. Belki Liv, Royce onu parçalara ayırmadan önce kızı uyaracak zamanı bulabilirdi.

"Bu Gretchen Winthrop," dedi Mack, randevusunu kibarca göstererek. "O bir avukat."

"Avukat, ha?"

Kadın, Royce'la tokalaşmak için elini kaldırdı. Ancak Royce, kadının elini dudaklarına götürdü ve parmaklarının üzerine bir öpücük kondurdu. "Güzel ve zeki," dedi Royce. "Benim için bir zevk."

Liv resmen kendi ağzının içine kustu.

Kadın elini nazikçe geri çekti. "Hislerimiz karşılıklı."

Ama bunda pek de samimi görünmüyordu. Liv ondan hemen hoşlandı. Bu adamlar için fazla zekiydi.

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordu Royce, Mack yerine otururken.

"Harika," dedi Mack. "Eski sanayi bölgesindeki yeni bir binanın evraklarını daha yeni imzaladım."

"O sen miydin?"

“Bendim.”

“O binalarda gözüm vardı.”

Mack sahte bir özürle ellerini havaya kaldırdı. “Kusura bakma. Bu kez planlarımda bir restoran açmak var.”

“Ah, imparatorluğunu genişletiyorsun,” dedi Royce. “Bravo sana. Bir ara buluşup bazı konularda birlikte çalışıp çalışmaya-çağımızı bir görelim.”

Bu, Royce’un Savoy’a gelen diğer zengin adamlara söylediği *hepimiz bu işte beraberiz* saçmalığıydı. Ama devamını getirmeyecekti. Royce serveti ya da ilgiyi kimseyle paylaşmazdı.

“Böldüğüm için üzgünüm,” dedi Gretchen aniden. “Ama hanımefendi bunca zamandır orada durup o şeyi elinde tuttuğu için kendimi kötü hissediyorum. En azından onu masaya bırakabilir mi?”

Royce, Liv’e öfkeyle kaynayan ama aldatıcı bir şekilde boş olan bir bakış attı. Sol kaş neredeyse belli belirsiz bir halde seğiriyordu. Ama sonra kocaman gülümsedi. “Elbette. Olivia, lütfen.”

Liv, Mack dışında her yere bakarak öne çıktı ve kekin Gretchen ile aynı hizada olması için tepsiyi indirdi. Yüzünü Mack’ten uzaklaştırdı ama adam muhtemelen onu tanımazdı. Şef şapkası kıvrıcık saçlarını gizliyordu ve Mack’in, onun eriştesini yerken yüzünü yeterince uzun bir süre incelediğinden şüpheliydi.

“Sultan, on iki farklı ülkeden gelen çikolataların karışımını içeren imza tatlımızdır,” diye devam etti Royce. “Şampanya jölesi dolgusu ve yenilebilir altın süslemeleriyle, yirmi dört karatlık altın bir kaşık ve en iyi Uganda vanilyalı dondurması ile servis edilir.”

“Vay canına,” dedi Gretchen, Liv’in en iyi arkadaşlar olmaları gerektiğine karar vermesine yetecek bir hırçınlıkla. “Neredeyse yemeye korkuyorum.”

“Bir fotoğrafa ne dersiniz?” dedi Royce, poz vermek için Gretchen’in sandalyesinin arkasına yürürken.

Liv, bir kez olsun, birinin bir fotoğrafa hayır dediğini görmeyi çok isterdi.

Ve bakın siz şu işe, o gün bugündür.

“Ah, şey... Hayır, ben böyle iyiyim,” dedi Gretchen ve dünyanın bir yerinde melekler şarkı söylemeye başladı. Keşke Liv telepatik olsaydı, çünkü beyni *SEN BENİM EN İYİ ARKADAŞIMSIN* diye çılgınlık atıyordu.

Royce’un kaşları tekrar seğirdi. Bir kadının bir fotoğrafa hayır demesi yeterince kötüydü. Ama bunu bir personelin önünde yapmak... Ah, bu akşam gürültü kopacaktı. Ama buna kesinlikle değermişti.

Liv sessizce boğazını temizledi ve keki masaya koymak için eğilirken...

“Hey, seni tanıyorum.” Mack öne eğilerek yüzünü inceledi. “Sen Thea’nın kız kardeşisin.”

Mack, onun onaylamasını ya da reddetmesini beklemeden randevusuna başını salladı. “Bu harika. Burada çalıştığını bilmiyordum. Sana Gavin’den bahsetmiştim, değil mi? Bu onun baldızı.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Gretchen. “Elinizi sıkardım ama görüldüğü üzere elleriniz dolu. Bu arada çok lezzetli görünüyor. Teşekkür ederim.”

Liv gülümsedi. “Ben de tanıştığımıza memnun oldum.”

Royce boğazını temizledi. Lanet olsun. Konuşmuştu, değil mi? Bu çok kötüydü. Bunu daha sonra ödeyecekti.

“Yemin ederim, burada çalıştığını bilmiyordum,” dedi her şeyden habersiz olan Mack. “Gavin sadece şehir merkezindeki bir restoranda çalıştığını söylemişti.”

“Olivia birkaç aydır benim için çalışıyor,” dedi Royce sohbetin dışında kalmamak için.

“Bir yıl,” diye düzeltti Liv sessizce. Royce tekrar boğazını temizledi. Sessizce. Sertçe. *Sen öldün* dercesine.

Mack aniden ayağa kalktı. “Bir fotoğraf çektirmeliyiz. Gavin’e göndereceğim.”

Liv, zoraki gülümsemesi gölgede kalmaktan memnun olmadığını gösteren Royce’a bir bakış attı. Kamera önünü kimseyle paylaşmazdı.

“Bu hareketini takdir ediyorum,” dedi Liv. “Ama perde arkasında kalmayı tercih ederim.”

“Hayatta olmaz,” dedi Mack. “İşinin karşılığını almalısın.”

Liv, Royce’un kafasının üst kısmının peruğuyla birlikte havaya uçacağını düşündü ama adam gülümseyip, “Kesinlikle. Olivia, lütfen,” demekten başka bir şey yapamayacak kadar şovmendi.

Liv bunu daha sonra ödeyecekti. Bunu teşvik etmek için hiçbir şey yapmaması önemli değildi. Royce olayı böyle görmezdi.

“Bekle,” dedi Mack. “Liv’i mi, yoksa Olivia’yı mı tercih ediyorsun? Gavin’in sana sadece Liv dediğini duydum.”

“Aslında Liv. Ama Royce bana Olivia diyor.”

“Neden?”

Liv başını kaldırdı. “Evet, Royce. Neden?”

Royce’un sahte gülümsemesi o kadar soğuktu ki neredeyse “Ice Ice Baby” şarkısını mırıldanıyordu.

Mack omuz silkti ve telefonunu masanın üzerinden Royce’a uzattı. Liv’in ağzı açık kaldı. O... *Royce’dan* fotoğraf çekmesini mi istiyordu? Bunu Royce’a kimse yapmamıştı. Hiç kimse. *Aman Tanrım, gülümseme. Sakın gülümseme.* Eğer gülümserse, sonunda kendisi de kekin içine girerdi.

Royce gülümseyerek başını salladı ama Liv bu gülümsemeyi çok iyi biliyordu. Royce’un daha sonra bir tükürük seliyle serbest bırakacağı kaynayan öfkesini ve *senden daha zeki ölü kuzu parçalarıyla karşılaştım* patlamalarını saklıyordu. Ama Liv’in ne yapması gerekiyordu ki? Mack’in kafasına tepsisiyle vurup kaçması mı?

Aslında bu cazip bir fikirdi.

Mack masanın etrafından dolaştı ve Liv'in yanında durdu. Kolunu Liv'in omzuna attı ve...

Liv'in elindeki tepsi sallandı. Diğer eliyle tepsiyi düzeltmeye çalıştı ancak tepki vermekte çok geç kalmıştı.

Kek, tepsinin kenarına kayarken zaman bir korku filmindeki gibi yavaşladı. Uçurumun kenarından düşmeden hemen önce duran bir araba gibi tepsinin kenarında bir an için sallandı.

Liv'in tüm kariyerinin gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçmesine yetecek kadar uzun bir süreydi. Bunun için Braden Mack'i nasıl öldüreceğini hayal etmesine yetecek kadar uzun bir süreydi. Tek bir kelimenin ağzından ağır çekimde çıkmasına yetecek kadar uzun bir süreydi. "Siktiiiiir..."

Sonra yerçekimi işini yaptı.

Ve kek, Gretchen'in kucağına indi.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim!" Liv, Gretchen'in sandalyesinin yanında dizlerinin üstüne çöktü.

"Sorun değil," dedi Gretchen. Ellerini havaya kaldırdı, parmakları kremayla kaplıydı.

"Bu benim hatam," dedi Mack. "Eline çarpıp tepsiyi devirmesine neden oldum."

"Olivia, mutfağa git," diye havladı Royce. "Sizin için bir tane daha yaptıracağız."

"Buna gerek yok," dedi Gretchen, keki çikolatayla lekelenmiş kucağından alıp tabağına koyarken.

"Temizlemenize yardım edebilir miyim?" diye sordu Liv. "Lütfen. İzin verin..."

Royce onun sözünü kesti. "Bu geceki yemeğiniz müessesemiz için ikramdır."

Liv inledi.

“Ve lütfen kuru temizleme masraflarını karşılamama izin verin.”

“Gerçekten, buna gerek yok,” dedi Gretchen. “Bu bir kazaydı.”

“Bu benim hatam,” dedi Mack tekrar.

“Personelim her şeyin üstesinden gelebilecek şekilde eğitildi,” dedi Royce. “Belli ki bu gece başarısız oldu. Bunu düzelteceğiz.”

“Düzeltecek bir şey yok,” dedi Gretchen yumuşak bir sesle. “Kazalar olur.”

“Temizlenmenize yardım etmesi için hemen birini göndereceğiz.”

“Çok özür dilerim,” dedi Liv, Gretchen’a bir kez daha.

“Hepsi bu kadar Olivia.”

Liv tepsisini almadan önce Mack’in olduğu yere öldürücü bir bakış daha gönderdi. Sonra topuklarının üzerinde döndü ve arkasına bakmadan mutfığa doğru hızla ilerledi. Royce’dan doksán saniye daha önde olduğunu düşünüyordu. Belki bu onun sakinleşmesi için yeterli bir zaman olabilirdi.

Liv doğruca çalışanların soyunma odasına gitti ve şapkasını başından çekip çıkardı. Kendini bankın üzerine bırakırken Riya içeri girdi.

“Ne oldu?” diye sordu Riya, Liv’in ona verdiği lekeli şef ceke-tinin düğmelerini çözerken.

“Benim etrafımda olmak istemezsin.”

“Kahretsin, neden?”

“Düşürdüm!”

Riya gözlerini kırptırdı. “Oh, Liv.”

Dışarıdaki sallanan kapıların çarpma sesi ikisinin de korkuyla sığramasına neden oldu. “OLIVIA!”

Liv kendini hazırladı. Ayağa kalkıp omuzlarını dikleştirdiği sırada Royce soyunma odasına daldı. Tepeden tırnağa titriyordu ve yüzü tenceredeki bir ıstakoz kadar kırmızıydı.

“Sen,” dedi, parmağıyla Riya’yı göstererek. “Dışarı.”

Riya odadan çıkmadan önce Liv’in kolunu anlayışla sıktı.

Royce parmağını Liv’in suratına doğrulttu. “Benim ofisim. Yirmi dakika sonra.”

Ardından arkasını döndü ve dışarıya çıkarken, “Bana Jessica’yı bul!” diye bağırdı.

* * *

Kahretsin-kahretsin-kahretsin.

Mack tekrar özür dilemek için neredeyse Liv’in peşinden gidecekti ama sonra Gretchen’ı hatırladı. Arkasını döndü ve onu ellerini peçetesine silerken buldu.

“İyi misin?” diye sordu, sandalyesinin yanına çömelerek.

“Üzerime kek düştü, Braden. Vurulmadım.”

“Hayır, ama bu akşamın böyle geçmesini istemezdim.”

“Bu akşamın arkadaşın Liv için nasıl geçeceği konusunda biraz daha endişeliyim.”

“O benim arkadaşım değil.”

Gretchen buna kaşlarını çatarak cevap verdi. Mack durumu açıklığa kavuşturmak için acele etti. “Yani onu çok az tanıyorum. Ama evet, umarım başı bu yüzden derde girmez.”

Gretchen ellerini sandalyesinin kollarına dayadı ve ayağa kalkmaya başladı. “Temizlenmek için tuvalete gideceğim.”

“Tabii. Elbette.” Mack ayağa kalktı ve kalkmasına yardım etmek için elini ona uzattı.

Gretchen masadan uzaklaşınca elbisesindeki hasarın boyutu netleşti. Koyu kahverengi bir leke, narin yeşil ipeği mahvetmişti. Mack, elbisenin ümitsiz bir vaka olduğunu bilecek kadar kumaştan anlıyordu.

Spor ceketini çıkardı. “Lekeyi kapatmak için bunu giymek ister misin?”

Gretchen gülümsedi ama başını iki yana salladı. “Bence bu ona daha fazla dikkat çeker.”

Mack onun uzaklaşmasını izledi ve sonra tekrar yerine oturdu. Harika. Süper. O âna kadar her şey mükemmel gidiyordu.

Tamamen siyah giyinmiş iki komi, plastik bir kap ve ıslak bezle masaya geldi. Kargaşa için sessizce özür dileyerek yerdeki kek kalıntılarını ve Gretchen’in sandalyesini temizlemeye başladılar.

Mack onların yolundan çekildi ve usulca boğazını temizledi. “Siz, ah, keki yapan kadının başının bunun için derde girip girmeyeceğini biliyor musunuz?”

İki genç adam arasında gergin bir bakışma ve sessiz bir konuşma yaşandı. İçlerinden biri omuz silkti ve sonra başını salladı. “Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.”

Onlar gittikten sonra Mack masaya birkaç yirmilik bıraktı. Akşam yemeğini bedavaya yemeleri, personelin bahşış almaması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Gretchen birkaç dakika sonra masaya geri döndü. Çikolata kremasının yerini ıslak bir leke almıştı.

“Gitmeye hazır mısın?” diye sordu Mack. “Üzerini değiştirmen için seni eve götürmeyi ve...”

“Mack,” dedi Gretchen, sakince sözünü keserek. “O kek ne kadara mal oldu?”

Lanet olsun. Bu şaşırtmacalı bir soruydu. “Neden soruyorsun?”

“Çünkü tuvalettaki bir kadın bana Sultan’ın bin dolara mal olduğunu söyledi. Bu doğru mu?”

Mack bir mayın tarlasına girmek üzere olduğunu hissetti ve zemini parmak ucuyla test etti. “Tam bir Savoy deneyimi yaşamı istedim.”

Gretchen bayılacakmış gibi yüzünü havalandırmaya başladı. “Aman Tanrım,” diye soludu. “Bir keke bin dolar mı harcayacaktın?”

“Konuştuğum herkes buna değdiğini söyledi.”

“Hiçbir kek bin dolar etmez!”

Mack hafifçe gülümsedi ve diğer müşterilerin bakışlarını görmezden gelmeye çalıştı. “Sanırım parasını ödemek zorunda kalmamız iyi bir şey o zaman, değil mi?”

Upss. Bir mayına denk gelmişti. Gretchen çantasını aldı ve hareketlerinde Mack’i terleten bir katiyet vardı.

Genç kadının yanına gitti. “Çok abarttıysam özür dilerim. Sadece bu akşam her şeyin mükemmel olmasını istedim.”

Gretchen kafasını iki yana salladı. “Gitmem gerek.”

Genç kadın masanın ters yönünde uzaklaşırken Mack onu takip etti. Bu sefer kesinlikle gidiyordu.

“Gretchen bekle.” Onu merdivenlerde yakaladı. “Eve gidip üstünü değiştirmek ister misin?”

Gretchen gülümsedi ama başını salladı. “Sanırım bir Uber çağıracağım.”

Mack ona kapıyı açmak için öne geçti. Sonra onu dışarı kadar takip etti. “Seni eve bırakayım. Bu akşamın böyle bitmesini istemiyorum.”

Gretchen ona döndü ve elini koluna koydu. “Sana karşı dürüst olacağım.”

Eyvah. Durum hiç de iyi görünmüyordu. Bu, birinin seni terk etmeden önce söylediği türden bir şeye benziyordu. Ama bunu bilemezdi, çünkü hiç terk edilmemişti.

“Çok eğlendim.”

“Ben de öyle.”

“Ama seni çok da iyi tanıımıyormuşum gibi hissediyorum,” diye bitirdi Gretchen.

Bu onda bir şok etkisi yarattı. Mack, cevap vermeden önce ağzını iki kez açıp kapattı. “Beni mi? Bu imkânsız. Ben Mack. Açık bir kitap gibiyimdir.”

“Aslında hiç de öyle değilsin.”

“Ne bilmek istiyorsun?”

Gretchen omuz silkti. “Yani işlerini, arabalarını biliyorum ama *senin* hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sürekli benim hakkımda konuşuyoruz ama *senin* hayatınla ilgili yüzeysel şeyler dışında bir şey sorduğumda hemen put kesiliyorsun.”

“Hayır kesilmiyorum. Sadece *senin* hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum.”

“Liv elinde o kekle yanımızda dikildiği beş dakika içinde, *onunla* bizim üç ayda yaşadığımızdan çok daha anlamlı bir etkileşim yaşadın.”

Gretchen telefonuna bakarken Mack bu cümleyi anlamaya çalışmakla meşguldü. “Araç gelmek üzere.”

“Aşk romanları okuyorum,” dedi Mack birdenbire.

Gretchen başını kaldırdı. İki kez gözlerini kırptı. “Sen... Aşk romanları okuyorsun.”

“Evet. Gizlice aşk romanları okuyan başka adamların bulunduğu bir kitap kulübünün üyesiyim.”

“Şey... tamam.”

“Benim hakkımda bir şey bilmek istediğini söylemiştin. Bu da bir şey.”

Gretchen kaşlarını kaldırdı. “Kesinlikle öyle. Ayrıca birkaç şeyi de açıklıyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Lüks akşam yemekleri, pahalı şaraplar, aralıksız çiçek teslimatları.” Çantasını kolunun altına sıkıştırdı.

“Ne olmuş onlara?”

“Mükemmeller.”

“Mükemmel olması kötü mü?” Tanrım, neden herkes birden-bire mükemmelliğe bu kadar karşı çıkıyordu?

“Eğer bir anlamı yoksa evet.” Gretchen, aracını görebilmek için sokağa baktı.

“Gretchen bekle. Bir anlam ifade etmediklerini de nereden çıkardın?”

Gretchen ona döndü. “Bak, şimdi her şey anlam kazandı. Seks harikaydı ve dürüst olmak gerekirse devam etme sebeplerimden biri de buydu. Çünkü vay canına, her seferinde... Kadınlara zevk vermek üzerine bir ders kitabı okumuş olman gerektiğini düşünmüştüm.”

Okumuştı. Seks hakkında, bir kadını nasıl memnun edeceği hakkında bildiği her şeyi okuyarak öğrenmişti. Daha önce kimse şikâyet etmemişti. Kollarındaki her kadının tatmin olmasını sağlamakla gurur duyuyordu. “Bunun neresi kötü?”

Araba yanaştı ve Gretchen arka kapıyı açıp arkasını döndü. “Çünkü hiçbir kadın kendisiyle bir kullanım kılavuzuna göre seks yapıldığını hissetmek istemez. Her şeyin gerçek olduğunu hissetmek ister.”

Mack ellerini başına götürdü. Bu olmuyordu.

“Bir kadına nasıl romantik davranılacağını biliyorsun, Mack. Ama bir kadınla nasıl *birlikte olunacağını* bildiğinden emin değilim.”

Adama cevap verme şansı tanımadan arabaya bindi. Sanki cevap verebilirmiş gibi. Çünkü Gretchen da Gavin’in dün söylediğinin aynısını söylemişti.

Mack, arabanın stop lambalarının trafiğe karışmasını izledi.

Az önce ne olmuştu öyle?

Del beş yüz dolar kazanmıştı. Az önce olan buydu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Eğer buradan canlı çıkmazsam bunu almanı istiyorum.”

Liv, Riya'ya en sevdiği çırpma telini uzattı. Arkadaşı, böyle bir durumda herhangi birinin söyleyebileceği tüm o basmakalıp saçmalıklar olmadan teli kabul etti. İşte Liv onu bu yüzden seviyordu. Royce birini ofisine çağırdığında bunun ne anlama geldiğini herkes biliyordu. İşini kaybetmese bile artık resmen Royce'un kara listesindeydi. Ki bu da her halükârda hayatının bir bok çukuruna dönüşmek üzere olduğu anlamına geliyordu. En kötü vardiya ile –Savoy'da iyi bir vardiya varmış gibi– en kötü görevlerle ve en kötü sözlü tacizlerle karşılaşacaktı. Onca yıllık sıkı çalışması, bir yıl boyunca katlandığı tüm saçmalıklar boşa gidecekti.

Braden Mack yüzünden.

Liv dudağının kıvrıldığını hissetti. Muhtemelen onu suçlamak adil değildi ama o aptal keki sipariş etmeseydi bunların hiçbiri olmayacaktı. *Bir şey için suçlanmayı hak ediyordu.*

Riya, Liv'e çabucak sarıldı. “İyi şanslar.”

“Bunun bir yardımı olmayacağını biliyorsun.”

“Evet ama *ben değil de sen olmasına sevindim* demek kabalık olur. Lütfen üzerine alınma.”

“Alınmadım.” Durumlar tersine dönseydi Liv de aynısını hissedirdi. Savoy’da herkes kendi başının çaresine bakardı, arkadaşlar arasında bile.

Liv asansöre binerek idari ofislerin bulunduğu üçüncü kata çıktı. Uzun, karanlık koridorun sonundaki kapılar kendiliğinden açıldı ve bu tam bir uğursuzluk belirtisiydi. İdari personelin çoğu saatler önce ayrılmıştı ve küçük bölmeler, bilgisayar monitörlerinden yayılan ürkütücü bir mavilikle aydınlanıyordu. Liv, Savoy’da çalıştığı yıl boyunca buraya yalnızca iki kez gelmişti. İlki, işe alındığında bir sürü belge doldurup gizlilik sözleşmesi imzalamak zorunda kaldığı zamandı. O zamanlar bu tam bir saçmalık gibi gelmişti ama şimdi nedenini anlıyordu. Royce’un mükemmel imajını koruyabilmesinin tek yolu, buradan ayrıldıktan sonra kimsenin konuşmamasını sağlamaktı.

Buraya ikinci gelişi, tüm mutfak personeline verilen zorunlu bir duyarlılık eğitimi içindi ki bu onun için tam bir saatlik kendine hâkimiyet sınavı olmuştu. Bu insanlar Royce’u mutfakta hiç duymuşlar mıydı? İnsan kaynakları personeli ya tamamen habersiz ya da bütünüyle ikiyüzlüydü.

Royce’un ofisi koridorun sonundaydı. Tüm katı kaplıyordu ve aşağıdaki hareketli caddeye bakıyordu. Liv buraya geldiği diğer iki seferde de Royce’un lüks eşyalarını göstermek –ve küçük bölmelerdeki eziklerin kendilerini berbat hissetmesine neden olmak– için inşa ettiğinden şüphelendiği, yerden tavana kadar uzanan pencereler sayesinde odanın içini görebilmişti. Ancak bu akşam tüm jaluziler kapalıydı.

Liv odaya biraz daha yaklaştı. Sadece bu işi bir an önce halletmesi gerekiyordu. Onu içeride her ne bekliyorsa bununla başa çıkabilirdi. Ofisin kapısı neredeyse kapalıydı, ancak küçük bir

ışık huzmesinin dışarı süzüleceği kadar aralıktı. Liv kapıyı çalmak için elini kaldırdığında içeriden gelen alçak sesli mırıltılar yüzünden yumruğu kapıdan birkaç santim ötede havada kaldı.

“Lütfen Royce. Özür dilerim. Onun burada olduğunu söylemem gerektiğini bilmiyordum.”

Tanrı aşkına. Zavallı Jessica’yı hâlâ azarlıyor muydu?

“Bu işi seviyor musun?” diye sordu Royce.

“E-eyet.”

“İşini kaybetmek istemiyorsun, değil mi?”

“Evet ama bu şekilde değil. Lütfen.”

Liv’in koltuk altları terlemeye başladı. İçeride neler oluyordu? Aralıktan görünmemek için kapının sol tarafına kaydı ve kulağını açıklığa bastırmak için başını eğdi.

“İşe geri dönmeliyim,” dedi Jessica.

“Vardiyan bitti, tatlım.”

“Ama hâlâ yapmam gereken bazı şeyler var.”

“Sen bir garsonsun. Yapacak ne kaldı ki?”

“Me-mesai kartımın girişini yapmam gerekiyor ve...”

“Eğer işini kaybetmek istemiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Kararsızlık Liv’in düşüncelerini ele geçirince öfkesi, midesini saf aside dönüştürdü. Şu anda çekip gitmesi mümkün değildi. O zavallı kızı orada tek başına bırakırsa kendini asla affetmezdi ama Royce’la yüzleşmek kesinlikle kariyerinin sonu anlamına gelirdi. Royce onu kovmakla kalmazdı. Aynı zamanda bu sektörde bir daha iş bulamamasını da sağlardı.

“Royce, bekle,” diye yalvardı Jessica aniden.

Liv nefesini tuttu. Orada neler oluyordu? Kimi kandırıyordu ki? Orada neler olduğunu çok iyi biliyordu ve duyduklarına bakılırsa Royce bu konuda çok tecrübeliydi.

“Kariyerin konusunda yardım edebilirim,” diye tısladı Royce yı-lan gibi. Onun ne demek istediğini düşünen Liv’in midesi bulandı.

“Lütfen Royce. Gitmem gerek.”

“Yeni şeyler... Öğrenmekle ilgilenmiyor musun?”

“Sadece işimi yapmak istiyorum.”

“Bence bundan daha fazlasını istiyorsun.”

Bir hışırtı sesi oldu. Halının üzerinde ilerleyen ayak sesleri. Minik bir fısıltı.

“Lütfen dur,” diye yalvardı Jessica aniden.

Liv yeterince duymuştu. Kapıyı açtı ve Royce’un, ağzını Jessica’nın ağzına yapıştırdığını gördü.

“İğrenç ellerini onun üzerinden çek, seni pislik!”

Jessica nefes nefese adamdan uzaklaştı. O kadar hızlı geri çekildi ki Royce’un masasının kenarına çarptı ve karısının çerçevesi fotoğrafını yere devirdi. Royce birden arkasını döndü ve...

“AMAN TANRIM, SOK ŞUNU YERİNE!”

Asla unutamayacağı bir görüntüyle retinaları yanan Liv ellerini gözlerinin üzerine kapattı. Royce’un pantolonu çözülmüştü ve buruşmuş penisi çiğ bir morina balığı gibi sallanıyordu.

“Aman Tanrım! Onu gördüm. Onu gördüm! Terapiye ihtiyacım olacak.” Ellerini gözünden çekti ve Jessica’ya baktı. “Sadece git. Hemen dışarı çık. Her şeyi duydum ve bu konuda resmi bir şikâyet yazısı yazmana yardım edeceğim.”

Jessica’nın gözleri hızlı bir şekilde açılıp kapanmaya başladı. “Ben... Şikâyet mi?”

Royce penisini yerine sokup pantolonunun fermuarını çekti. “Bu seni ilgilendirmez, Olivia. Ofisten çıkmanı ve sana söylediğim vakitte geri gelmeni öneririm.”

“Buraya senin söylediğin vakitte geldim. Jessica’nın şansına, belli ki zamanı takip etmekte zorlanıyorsun.” Liv, Jessica’ya baktı. “İnsan Kaynakları departmanının mesai sonrası için acil bir hattı var.” Liv gözlerini kısarak Royce’a baktı. “Bundan paçasını kurtaramayacak. Gerçi içimden bir ses şimdiye kadar birçok kez kurtardığını söylüyor.”

Royce yavaş ve tehditkâr bir şekilde ona yaklaştı. “Ofisimden hemen çıkıp gitmeni öneririm.”

“İmkânı yok, pislik. Bunu kaç kadına yaptın?”

“Konuşmalarına dikkat et, Olivia,” dedi Royce.

“Gidelim Jessica,” dedi Liv kapıya dönerek.

“Hayır.”

Bu reddediş o kadar sessizce, o kadar isteksizce yapılmıştı ki Liv ve Royce şaşırıp ona baktılar. “Ne?”

“Bi-bir şey olmadı,” diye kekeleydi Jessica gömleğini düzelterek. “Yanlış anladın. Hepsi bir yanlış anlaşılma. Be-ben onu yakaladım, şey...”

“Tuvaletten çıkarken,” diye tamamladı Royce onun cümlesini.

“Şikâyet edilecek bir şey yok,” dedi Jessica kırılğan bir sesle.

Liv’in şaşkınlıktan nefesi kesildi. “Sen ciddi misin?”

“Sorun yok. Lütfen...”

“Jessica, her şeyi duydum. Yüce Tanrım, her şeyi gördüm. Sana cinsel tacizde bulunuyor. Bunu sana yapamaz.”

“Hayır, sorun yok. Ben iyiyim. Lütfen, bırak gitsin.”

“Durmuyacak! Kim bilir bunu senden önce kaç kadına yaptı ya da senden sonra daha kaç kadına yapacak?”

“Senin işin bitti,” diye tısladı Royce. “Daha önceki beceriksizliğinden sonra işini kaybetmemek için bu akşam bana yalvarmana izin verecektim; çünkü boktan tavırlarına rağmen sen

muhteşem bir pasta şefisin ama buraya kadar. Senin işin bitti. Kovuldun.”

“Hayır,” dedi Jessica. “Royce lütfen.”

Royce masasının diğer tarafına geçip telefonun ahizesini eline aldı ve bir düğmeye bastı. “Buraya gel.”

“Lütfen Royce,” diye yalvardı Jessica onun kolunu tutarak. Royce kolunu öyle güçlü bir şekilde çekti ki Jessica tekrar tökezledi.

Genç kadın Liv’e baktı. “Özür dilerim. Böyle olmasını istememiştim.”

“Senin hatan değil, Jessica.”

“Bu işe ihtiyacım var,” diye yalvardı Jessica. “Özür dilerim. Kimseye söyleyemezsin.”

Royce telefonu sertçe kapattı. “Kes sesini, Jessica.”

Jessica yutkunarak ondan uzaklaştı.

Royce, Liv’e baktı. “Bu sektörde bir daha asla çalışamayacaksınız, Olivia. Beni duyuyor musun? İşin bitti!”

“Daha önce birçok kişiyi böyle tehdit ettin, değil mi?”

“Ben tehdit etmem. Sadece söz veririm.”

“Ben de öyle. Ve sana söz veriyorum, eğer ona bir daha dokunursan hayatının sonuna kadar kan işersin.”

Royce’un yüzü pancar kırmızısına döndü ve Liv’in aklına lavını püskürtmek üzere olan bir yanardağ geldi. Iyyy. Hayır. Royce’un bir şey püskürttüğünü düşünmek istemiyordu.

Royce aniden Liv’in arkasındaki birine ya da bir şeye başını salladı. “Çıkar onu buradan.”

“Bunun için üzgünüm, Liv.” Dirseğine nemli ve soğuk bir el dolandı. Geoff, güvenlik görevlilerinden biri.

Liv dirseğini onun elinden kurtardı. “Burada ne yaptığını biliyor musun?”

“Sadece bana söyleneni yapıyorum,” dedi Geoff, onun kolunu tekrar çekerek.

“Tabii ki. Tıpkı gerçek bir erkek gibi.”

Liv hızla arkasını döndü ve yüzünü neredeyse Royce’un diğer güvenlik görevlisi Sam’in büyük göğsüne çarpıyordu. Bakışlarını adamın kalın boynundan çiçekbozu yüzüne kaldırdı, ta ki buz mavisi gözleriyle buluşana kadar.

Liv, tank büyüklüğündeki sersemlerin çoğunlukla gösteriş amaçlı olduğunu düşünmüştü, çünkü hiçbir şey korumalar kadar *ben büyük ve önemli bir adamım* demezdi. Ama görünüşe göre Royce onları yeni kovulanları korkutmak için de kullanıyordu. Şimdiki gibi.

Sam iri elini onun koluna sardı. “Hadi gidelim.”

Liv kolunu çekerek kurtardı. “Bana bir daha dokunursan bir testisini kaybedersin.”

“Dolabını boşaltırken onu izlediğinden emin ol,” dedi Royce. “Bir şey çalmaya kalkarsa polisi ara.”

Liv hızla ona döndü. “Başkalarının tarifleriyle dolu yemek kitabını yayımlamak üzere olan bir adamdan bunu duymak çok komik.”

Royce’un gözleri öyle pörtledi ki Liv onun nöbet geçirdiğinden korktu. “Çekin şunu gözümün önünden!”

Sam onu çekerek ofisten çıkardı.

“Testislerine pek bağlı değilsin, değil mi?” diye çıkıştı Liv, bir kez daha onun elinden kurtulmaya çalışırken. Ama Sam onu daha sıkı tuttu.

Koridorun sonunda asansörün kapılarını açık tutan Geoff, Liv hariç her yere bakarken bembeyaz kesildi. Sam’in ise hiç utanması yoktu. Liv’i neredeyse tutup içeri attı.

Liv kolunu ovuşturdu. “Onu korumanız için size ne kadar ödüyor?”

Onu görmezden geldiler ve zemin kata ulaşır ulaşmaz kaçmasından korkuyormuş gibi bacaklarını iki yana açarak önünde durdular.

“Az önce orada ne gördüğümü biliyor musunuz? O kıza ne yaptığını?”

İkinci kata ulaştıklarında asansör biyledi.

“Bir *sapık* için çalışıyorsunuz. Kim bilir orada ona neler yapıyor!”

Asansör hafif bir sarsıntı ve metalin metale sürtünme sesiyle zemin kata ulaştı. Kapılar kayarak açıldı ve mutfaktaki ani sessizlik, Grand Ole Opry’deki canlı bir konserin gürültüsü kadar belirgindi. Sam ile Geoff, kapıları açık tutmak ve Liv’in çıkmasına izin vermek için yana adım attılar.

Liv orada çalıştığı bir yıl boyunca yarım düzine çalışanın bu utanç yürüyüşünü yapmasını izlemişti ve şimdi sıra ona geldiğinden, tıpkı diğer arkadaşlarının şimdi davrandığı gibi davrandığı tüm zamanlar için kendini suçlu hissediyordu. Kaçırılan bakışlar. Kesilen nefesler. Endişenin neden olduğu soğuk ter kokusu. Liv orada geçirdiği süre boyunca bu kokuyu yeterince sık duymuştu ve şimdi kokunun kaynağı oydu.

Ya da belki de fedailerdi. Güçlü silahlı gözdağı ve belki biraz da salamlı sandviç kokuyorlardı. Ki bu bir sürprizdi çünkü Liv her zaman Royce’un onları bodrum katında kilitli tuttuğunu düşünmüş, ağırlık kaldırmaya ya da birbirlerine hırlamaya ara verdikleri her an sadece protein tozuyla beslendiklerini varsaymıştı.

Riya onunla konuşma cesareti göstererek itibarsızlık bulaşma riskini göze alan tek kişiydi. “Çok üzgünüm,” diyerek Liv’e sarıldı.

“Beni merak etme,” dedi Liv ona sıkıca sarılarak. Dudaklarını Riya’nın kulağına yaklaştırdı ve sesini alçalttı. “Dikkatli ol.”

“Ne demek istiyorsun?”

Sam pek de nazik olmayan bir şekilde omzunu itti. “Hadi gidelim.”

“Yakında konuşuruz,” dedi Liv, Riya’ya. Gözleri endişeyle kısılan arkadaşı onu başıyla onayladı ve Liv aniden mide bulandıracı bir düşünceyle sarsıldı. Ya Royce’un kurbanlar listesinde sıradaki kişi Riya olursa? Ya çoktan onun tacizlerinin hedefi olmuşsa? Liv açıkça ondan başka her yöne bakan mutfaktaki tüm o yüzlere döndü. Royce bu odadaki kaç kadını taciz etmişti? Kaç tanesi Jessica’ninki gibi karanlık bir sırrı saklıyordu?

Ve en kötüsü, Liv, Royce’la tek başına yüzleşmesi için kaç kadını geride bırakıyordu?

Liv, onu yakından takip eden Sam ve Geoff ile soyunma odasına daldı. İçeri girdiklerinde iki kadın, soyunma odasının bir köşesinde durmuş alçak sesle konuşuyorlardı. Kadınlar hemen sustular ve gözlerini yere dikerek dışarı kaçtılar. Hatta biri burnunu bile kapatmış olabilirdi.

“Kişisel eşyalarını alabilirsin ancak diğer her şey burada kalacak,” dedi Sam. “Ayrıca burada çalışmaya başladığın zaman gizlilik sözleşmesi imzaladığını da sana hatırlatmalıyım.”

Geoff boğazını temizledi. “İhtiyacın olması durumunda sözleşmenin bir kopyasını temin edebilirsin.”

Liv şakağına dokundu. “Gerek yok. Hepsini buraya kaydettim. Savoy’da olan Savoy’da kalır, değil mi?”

“Bu sözleşmenin herhangi bir ihlali hukuki davayla sonuçlanacaktır,” dedi Sam.

“Dikkatli olmalısın. Bunlar senin için çok büyük cümleler,” dedi Liv, özel eşyalarını çantasına doldururken. Deodorantını havaya kaldırdı. “İkinizden biri bunu ister mi? Çok etkilidir.”

Sam gözlerini bile kırpmadı. “Dolabında kalan tüm kişisel eşyalar çöpe atılacaktır.”

Liv omuz silkti ve deodorantı çantasına attı. “Sağduyulu olmaya çalışıyordum ama sanırım daha açık olmalıyım. Çok kötü kokuyorsun.”

Sam buz mavisi gözlerinin üzerindeki kaşlarını kaldırdı. Geoff başını koltukaltına doğru çevirdi.

“Muhtemelen steroidler yüzündendir. O boklar sizi mahvedecek.” Liv dolabını kapattı ve çantasını omzuna astı. “Bu çok eğlenceliydi, çocuklar. Şimdi neden ikiniz de siktir olup ölmüyorsunuz?”

Beş dakika sonra akşamın içine daldı. Savoy’un arkasındaki aydınlık sokaktan caddenin köşesine doğru attığı her kızgın adımla birlikte çantası kalçasına çarpıyordu. Arabası iki blok ötedeki bir otoparktaydı, çünkü Royce çalışanlarına bir park yeri sağlamayacak kadar cimriydi. Binanın arkasında fazlasıyla yer vardı... ama hayır. Sadece Royce oraya park edebilirdi. Bu nedenle Royce için çalışan diğer herkes ve Liv, Broadway’de her gece pisliklerden kaçınma oyunuyla karşı karşıya kalıyordu. En azından artık bu saçmalığı geride bırakabilirdi. Bir sonraki işini Honky Tonk Caddesi’nden mümkün olduğunca uzakta seçecekti.

Paniğin ekşi tadı boğazının arkasını yaktı. Bir sonraki işi... Bir dakika. Bir sonraki işi olacak mıydı? Lanet olsun, bu gerçekten oluyordu. Kovulmuştu. Zihni, tek bir soruya bağlı olan binlerce düşünceyle yarışıyordu. *Ben şimdi ne halt edeceğim?*

Polisi arasa? Royce, Jessica’ya *saldırmıştı*. Jessica ondan durmasını istemişti. Ona yalvarmıştı. Ve buna rağmen adam onu öpmüştü. Öfke geri döndü ve Liv’in kanının alev almasına neden oldu. Parmakları çantasının kayışını öyle bir kavradı ki suni deri itiraz edercesine gıcırdadı. Royce Preston gibi adamlar her şeyden sıyrılacaklarını düşünüyorlardı, değil mi? Peki neden? Çünkü gerçekten de her seferinde *paçayı kurtarıyorlardı*. Elleriindeki güçten keyif alıyorlardı.

Biriyle konuşması gerekiyordu ama konuşamazdı. Bunun nedeni sadece gizlilik sözleşmesi imzalaması değildi. Jessica da kimsenin bilmesini istemiyordu. O zaman neden kovulduğu

hakkında insanlara ne söylemesi gerekiyordu? Herkes onun bu işi beceremediğini, Royce'un mutfağındaki cehennem ateşinde yanan başka bir alev olduğunu düşünecekti. Katlandığı ve uğruna çalıştığı onca şeyden sonra, kariyeri artık bu olayın kalıcı lekesini taşıyacaktı.

Elbette bunların hiçbiri Jessica'nın yaşadıklarıyla kıyaslanamazdı bile. Jessica neden onu ihbar etmesine izin vermiyordu ki? Neden tacizci bir pislik için çalışmaya devam etmek istiyordu?

Işığın değişmesini beklemek için köşede durdu. Lanet olası erkekler.

“Liv?”

Adım duyunca arkasını döndü.

Elbette.

Braden-Kahrolası-Mack.

* * *

“Ne istiyorsun?”

Mack'in onu köşede gördüğünde duymayı beklediği onca şey arasında bu kesinlikle yoktu. Kulübüne geri dönüyordu; çünkü sadece birkaç blok ötedeydi ve boş bir eve dönme düşüncesi değerlendirilemeyecek kadar iç karartıcıydı. Sonra genç kadını görmüştü. Çantası yanıyormuş gibi sokağı arşınıyordu.

Işık bir bip sesi çıkararak değişti ve Liv karşıdan karşıya geçmek için hızla arkasını döndü. Mack'in cevabını duymak için bile beklemedi.

“Liv bekle.” Mack ona yetişmek için koştu.

Genç kadın yaya geçidinden geçerken omzunun üzerinden ona baktı. “Beni takip mi ediyorsun?”

“Hayır. Kulübüme gidiyorum. Sen ne yapıyorsun?”

“Eve gidiyorum.”

EndiŖe, Mack'in ağızında ekŖi bir tat bıraktı. "Ne oldu?"

Liv etrafına bakındı. "Randevun nerede? Kadını bagajına falan mı tıktın?"

"Eve gitti."

"Ne Ŗanslı."

Ŗimdiye kadar diğerk kaldırıma ulaŖmıŖlardı ve belli ki Liv'in onunla konuŖmak için yavaŖlamaya hiç niyeti yoktu.

"Liv bekle. Hadi ama." Mack onun kolunu yakaladı.

Liv kolunu savurarak arkasına döndü. "Bana. Sakın. Dokunma."

Mack teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Özür dilerim. Tanrım, sadece bekle. KonuŖ benimle. Ne oldu?"

Liv alayla güldü. "Sence ne olmuŖ olabilir?"

"Ah, kahretsin. Kovuldun mu? Biraz önce mi?"

"Hayır, dün. Bugün gelip bedavaya çalıŖmaya karar verdim, çünkü orada olacağını biliyordum ve sevgilinin kucağına atmak için ekstra özel bir Ŗey yapmak istedim."

Mack muhtemelen bu iğnelemeyi hak etmiŖti. Liv tekrar döndü ve yürümeye baŖladı.

"Liv bekle." Bu gece bunu çok söylüyordu. "Tanrım, bir Ŗey yapmama izin ver. Kulübüme gel. Sana bir içki ısmarlayayım."

"Hayır, teŖekkürler. Yeterince Ŗey yaptın."

Gavin bunun için onu öldürecekti. "En azından arabana kadar eşlik etmeme izin ver."

"Neden?"

"Böyle geç saatlerde arabana yalnız yürümen güvenli değıl."

Liv yolun ortasında durdu ve dönüp ona baktı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Bu soruya cevap beklemediğı belliydi çünkü yoluna devam etti. "Sana ihtiyacım yok. Son bir yıldır o

otoparka kendi başıma yürüyorum. O yüzden neden buradan gidip aptal bir keke bin dolar harcamadığın zamanlarda her ne yapıyorsan onu yapmıyorsun?”

“Liv, özür dilerim.”

Liv tekrar arkasını döndü ve Mack’in jetonu o anda düştü. Bu durumu düzeltebilirdi.

“Bekle.”

Liv inledi. “Ne?”

Mack onun önüne geçmek için koştu ve geri geri yürümeye başladı. Yere düşmezse şanslı sayılırdı. “Seni işe alacağım.”

Liv o kadar hızlı durdu ki çantası omzundan düştü. Bir duraklama oldu ve sonra kafasını geriye atıp gülmeye başladı.

“Bu kadar komik olan ne?”

“Senin için çalışmayacağım.” Çantasını tekrar omzuna attı. “Yolumdan çekil.”

Liv sağa kaydıığında Mack de sola kaydı.

“Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Lütfen...”

Liv onu yana itti ve o akşam ikinci kez, Mack bir kadının ondan uzaklaşmasını izledi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mack'in ertesi sabah yapmak istediği son şey lanet olası bir kitap kulübü toplantısında adamlarla yüzleşmekti, özellikle de Gavin'in evinde. Fakat gitmezse onu kısa mesajlar ve müstehcen videolarla kışkırtırlardı. Bundan kaçınmanın bir yolu yoktu. Bu yüzden öğleden hemen önce arabasını Gavin'in evinin önüne park etti, kitabıyla pizza kutusunu aldı ve ön kapıyı çalmak için veranda basamaklarından yukarı koştu.

Kapı açılmadan saniyeler önce içeriden gelen gürültülü bir havlama sesi onu karşıladı. Gavin'in karısı Thea gülümsedi ve Butter Ball adındaki Golden Retriever cinsi köpeklerini geride tuttu.

"Selam," diye soludu Thea. "İçeri gel."

Mack, dün akşam Liv'le olanlar yüzünden dayak yiyip yemeceğine dair herhangi bir işaret bulmak için kadının yüzünü inceledi ve bir an için kendini geride tuttu. Herhangi bir şiddet belirtisi olmayınca eğildi, dudaklarını genç kadının yanağına sürttü. "Merhaba Thea. Bizi ağırladığın için teşekkürler."

"Elbette. Çocukların hepsi arka tarafta."

“Kızlar nerede?” Gavin ve Thea’nın yakın zamanda dört yaşına giren Ava ve Amelia adında ikiz kızları vardı.

“Uyuyorlar. Tanrı’ya şükür,” diyerek güldü Thea. “Artık neredeyse hiç öğle uykusu uyumuyorlar ama Gavin bu sabah kavisli topa nasıl vuracaklarını öğreterek onları biraz yordu.”

Aile saadetini resmeden bu tablo, Mack’in göğsüne bir sancı saplanmasına neden oldu ve bu da ruh halini iyice kötüleştirdi. Gretchen bunu paylaştığı kişi olabilirdi. Bundan emindi.

Mack elindeki pizzayla birlikte oturma odasından geçerek Gavin’in arka bahçesine açılan Fransız kapılara ulaştı. Malcolm, Del, Derek, Gavin ve Rus’u kapıların ardındaki kapalı verandada buldu.

Kapının sesini duyan Gavin omzunun üzerinden arkasına baktı. “Dostum, geç kaldın,” dedi, ağzı ızgara tavuklu sandviçe benzeyen bir şeyle doluyken. Sezon boyunca, mümkün olduğu kadar sağlıklı beslenmeye çalışıyordu. Ki bu da Mack’i çok kızdırıyordu. Çünkü şu anda pizza ve biranın tadını çıkarmak istiyordu.

Mack pizza kutusunu verandadaki masaya bıraktı ve elini şortunun cebine soktu. Del’e borçlu olduğu beş yüz doları çıkarıp ona attı.

Del bir peçeteyle yüzünü sildi. “Ne bu?” diye sordu aynı anda hem temkinli hem de meraklı bir sesle.

“Sence? Lanet olası bahsi kazandın.”

Adamlar bir an için sessizleştiler.

Del parayı aldı. “Yani... Sen ve Gretchen?”

“Tebrikler,” diye homurdandı Mack. “Sanırım dün akşam terk edildim. Mutlu musun?”

Malcolm boğazını temizledi. “Terk edildiğini mi *sanıyorsun*?”

“Yemin ederim seninle dalga geçmiyorum,” dedi Gavin yavaşça, “ama bir insan nasıl olur da terk edildiğini ya da edilmediğini bilmez?”

Mack ellerini havaya kaldırdı. “Çünkü daha önce hiç terk edilmedim, tamam mı?”

Bu kez sessizliği, pencereleri titreten ve masayı sallayan toplu bir kahkaha patlaması izledi. Gavin o kadar çok güldü ki masaya yasladığı kolunun üstüne düştü.

“Evet, gerçekten çok komik, pislükler,” dedi Mack, kendini üzerine bırakabilmek için masadan bir sandalye çekerken.

Del bir elini onun omzuna koydu. “Üzgünüm dostum ama lanet olsun. Gerçek dünyaya hoş geldin, Mack. Nasıl hissettiriyor?”

“Bok gibi, çok teşekkür ederim.”

“Ne oldu?”

“Bilmiyorum. Bir an her şey yolundaydı, sonra Liv aptal keki yere düşürdü ve Gretchen saçma bir bahaneyle benden uzaklaştı...”

“Be-be-bekle,” diye araya girdi Gavin ve aniden ne kadar gerildiği kekelemesinden belliydi. “Biraz önce Liv hakkında ne dedin? Onun bunlarla ne ilgisi var?”

Lanet olsun. Bu yüzden buraya geldiğinde Thea bu konudan bahsetmemişti. Çünkü o ve Gavin’in haberi yoktu. *Kahretsin*. Mack sertçe yutkundu ve etrafına baktı. “Liv, ah, size anlatmadı mı?”

“Hayır,” dedi Gavin. “Anlatmadı. Ve en başından başlamak için yaklaşık otuz saniyen var, yoksa terk edilmek endişelerinin en küçüğü olacak.”

Mack yutkundu. “O, ah... Dün akşam kovuldu.”

* * *

Mack hayatında birkaç korkutucu insanla karşılaşmıştı ama Thea Scott en korkunçlarından biri olarak hatırlanacaktı. Genç kadın yüz altmış santim boyundaydı ve neredeyse Mack’in tek bir bacağından daha hafifti ama şu anda kaşı bile seğirse Mack’in altına yapmasma neden olabilirdi.

Gavin olanları anlatması için onu evin içine sürüklemişti. Mack tekrar yutkundü. “Yemin ederim Thea, tek bildiğim bu.”

Liv, dün akşam kovulduğunu kendi kız kardeşine bile söylememişti. Peki, Mack bunu nereden bilebilirdi ki? Tanrı aşkına saat neredeyse bir olmuştu. Yardım etmeleri için diğer adamlara baktı ama belli ki hepsi aniden halıda, duvarlarda veya arka bahçede çok daha ilginç bir şey görmüştü. Yani acayip yardımcı olmuşlardı.

“Yolda olduğunu mu söyledi?” diye sordu Gavin karısına ihtiyatlı bir şekilde.

Kollarını kavuşturmuş bir şekilde çenesini sıkın Thea başıyla onayladı.

“Mack Amca, gel de bizimle oyna!” Ava ve Amelia, peşlerinden koşan Butter Ball ile birlikte odaya daldılar. Ava kollarını Mack’in bacaklarına doladı. Mack onu havaya kaldırıp baş aşağı çevirdi ve omzunun üzerine fırlattı. Ava sevinç çığlıkları attı. Amelia hoplayıp zıplayarak, “Sıradaki benim, sıradaki benim!” diye bağıırıyordu.

Kızlar için Tanrı’ya şükürler olsun. “Tramplende zıplamak ister misiniz?”

İki kız da, “Evet!” diye bağırdı.

“Mack Amca cezalı,” dedi Thea. “Neden diğer çocuklardan biri sizinle dışarı çıkar mı diye sormuyorsunuz?”

Çocuklar hızla harekete geçtiler. Hep beraber arka kapıya koştu ve bir anda çarpıştı. Malcolm, Derek’i itip yoldan çekti. Derek dizlerinin üstüne düştü. Del kapının kolunu zar zor tuttu. Rus onun elini itti ve kapıyı açmayı başardı. Dört adam da korkaklık yığını halinde yere yapıştı. Biri kanamam var diye bağırdı ve başka biri de sadece koş diye cevap verdi.

“En baştan başla,” dedi Thea, kızlar odadan çıkar çıkmaz.

“Onu Savoy’da gördüm. Patronuyla başını belaya sokmuş olabilirim ve sonra da...”

Gavin elini kaldırdı. “Patronuyla başını belaya sokmuş olabilir misin? Bu da ne demek?”

“Şu bin dolarlık kekten sipariş ettim...”

Thea boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Mack omuz silkti. “Gretchen’i etkilemeye çalışıyordum.”

“Çabaların belli ki geri tepmiş,” dedi Gavin.

Mack ona ortaparmağını gösterdi.

“Devam et,” dedi Thea öfkeyle.

“Her neyse, sanırım paketin bir parçası olarak o lanet şeyi bize servis etmek zorundaymış. Dolayısıyla yanımıza gelince onu tanıdım ve ‘Hey, seni tanıyorum,’ dedim, o da ‘Hayır, tanımıyorsun,’ dedi ve ben de, ‘Evet, sen Gavin’in baldızısın,’ gibi bir şey söyledim ve ona Liv diye hitap ettim ama Royce ona Olivia diyordu...”

“Tanrı aşkına,” diye hırladı Gavin. “Bu hikâyenin bir sonu var mı?”

“Liv onu düşürdü,” dedi Mack.

Thea yine boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. “Keki mi düşürdü?”

“Gretchen’in kucağına.”

“Aman Tanrım,” diye soludu Thea. Hatta biraz da sallandı.

“Kız çalışıyordu, Mack,” dedi Gavin. “Onu kendi haline bırakamaz mıydın?”

“Onu görmezden mi gelmeliydim? Bu ne kadar kaba bir davranış olurdu?”

“Belki görmezden gelseydin hâlâ bir işi olurdu!”

Kapı çaldı ve hemen ardından Butter’ın havlaması duyuldu. Thea onları susturmak için elini kaldırdı. Mack sertçe yutkunmuş ve soluklarını sakınleştirmeye çalıştı. Kahretsin-kahretsin-

kahretsin. Liv gelmişti ve ona çok kızacaktı. Dün akşamdan bile çok kızacaktı. Öfkeli bir Thea'dan çok daha korkutucu tek kişinin Liv olduğundan epey emindi ve dün akşam Liv'in öfkesinin sadece küçük bir kısmının tadına baktığından daha da emindi.

Thea oturma odasından çıkıp evin kapısına giden koridorda ilerledi. Verandada saatli bir bombanın beklediği gerçeğinden habersiz olan Butter onun yanında zıplayıp havlıyordu.

Gavin ona baktı, parmağıyla boğazını kesiyormuş gibi yaptı ve sadece ağzını oynatarak, *Sen öldün*, dedi.

Hemen ardından artık tanıdık olan bir ses duyuldu.

* * *

"Seni pislik! İyi haberi paylaşmak için bekleyemedin mi?" Ablasının evindeki kısa koridorda ilerleyen Liv, köşeyi dönerken neredeyse Mack'e çarpıyordu. Sabahtan beri özgeçmişi üzerinde çalışıyordu. Tam da neler olduğunu Thea'ya nasıl anlatacağını bulmaya çalışırken telefonu çalmış ve ablası, *"Kovuldun mu?"* diye bağırıyordu.

Mack ellerini havaya kaldırdı. "Tanrı aşkına, sen neden onlara söylemedin?"

Liv parmağını onun göğsüne bastırdı. "Çünkü ablamın bazı konular yüzünden çıldırmak gibi bir huyu var ve ben de bu haberi onlara nasıl vereceğimi bulmaya çalışıyordum. Ama sayende..."

Thea hemen onun arkasındaydı. "Hey, ben bazı konular yüzünden çıldırmıyorum."

Gavin ve Liv çok da gizli olmayan, *ya tabii*, dercesine bir bakışma yaşadılar.

"Dün akşam kovulduğunu Mack'ten öğrenmek zorunda kalıyorsam nasıl çıldırmayayım?"

Liv ona döndü. "Sana bugün söyleyecektim."

Thea kollarını kavuşturdu. "Ne zaman?"

Liv de onunla aynı şekilde durdu. “Günlük işlerimi tamamladıktan sonra.”

Onun arkasındaki Mack, “Günlük işler mi?” diye fısıldadı Gavin’e.

“Bir nevi çiftlikte yaşıyor sayılır,” diye fısıldadı Gavin.

“Ama bana dün akşam söylememene inanamıyorum,” dedi Thea. “Neden beni aramadın?”

“Çünkü dün akşam hâlâ şoktaydım.”

“Yani öylece eve mi gittin?” diye sordu Thea şüpheyle. Sanki Liv, Broadway’de çıplak bir şekilde koşmaya karar verdiğini açıklamıştı.

“Evet. Eve gittim, banka hesabımı inceledim ve Royce’un fotoğrafına dart fırlattım. Biri kovulduğunda başka ne yapar ki?”

Mack ona biraz daha yaklaştı. “Sana iş teklif ettiğimde beni geri çevirdiğin kısmı atladin.”

Liv hızla arkasını döndü. “Aman Tanrım, onlara söylemek istediğin ve seni hiç ilgilendirmeyen başka bir şey var mı?”

“Ne?” diye haykırdı Thea. “O ne demek istiyor? Biri bana dün akşam neler olduğunu anlatabilir mi?”

Thea’nın patlaması tüm evde susturucu bir etki yarattı. Butter bile bir iniltiyle kendini yere bıraktı. Liv derin bir nefes aldı, Mack’e son bir kez öfkeyle baktı ve sesini alçalttı.

“Seninle yalnız konuşabilir miyim, lütfen?” diye sordu Thea’ya.

“Biz dışarıda olacağız,” dedi Gavin. Arka kapıya aceleyle ilerleyen ayaklarının sesi çizgi filmlerdeki gibi bir etki yarattı.

Liv, Thea’yı mutfığa kadar takip etti ve granit ada tezgâhın etrafına dizilmiş uzun sandalyelerden birine oturdu. Ablasının hiddetle buzdolabına gitmesini ve belki de bir omlet için gereken malzemeleri almasını izledi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Liv, kollarında –neredeyse düşmek üzere olan– yumurta, süt ve peynir taşıyan ablasının ocağa giden adımlarını takip ederken.

“Sana yiyecek bir şeyler hazırlıyorum.”

“Aç değilim.”

“Çılgılık atmamak için başka bir şeyler yapmalıyım.”

“Öyleyse omlet yerine pankek yapar mısın?”

Thea malzemeleri sertçe tezgâha bıraktı ve omzunun üzerinden ters ters baktı. Tamam, pankek *yoktu*.

Thea dolaptan bir tava çıkarıp ocağa koydu ve altını yaktı. Yumurtayı tezgâhın kenarına sertçe vurup tavanın içine kırdı.

Başka bir yumurta daha alırken, “Bunu bana dün akşam söylemediğine inanamıyorum,” diye çıkıştı.

“Seni endişelendirmek istemedim.”

“Senin için endişelenmek benim işim.”

İşte başlıyoruz...

Liv yorgun iç çekişini bastırdı. Yirmi altı yaşında olan Thea, Liv’den sadece bir yaş büyüktü ama yirmi yaş büyükmüş gibi davranıyordu. Liv dokuz yaşındayken ebeveynleri korkunç bir boşanma yaşamışlardı ve sonunda kızlar bir süre büyükanneleriyle yaşamak zorunda kalmışlardı. Thea, abla ve anne rolünü üstlenmişti ve artık yetişkin birer kadın olmalarına rağmen bu rolü bırakmakta zorlanıyordu. Liv şikâyetçi falan değildi. Thea’nın desteğini almasaydı muhtemelen hâlâ hedefleri, geleceği ve aşçılık diploması olmayan bir ezik olurdu. Yani hayır, Thea’nın aşırı korumacılığı konusunda şimdi de şikâyetçi olmayacaktı.

Thea yumurtalara hırçın bir şekilde saldırdı. “Yani umarım bu, sonunda sana biraz para vermeme izin vereceğin anlamına geliyordur?”

Liv, *evet tabii* dercesine bir ses çıkardı. “Hayır.”

“Çok inatçısın.”

“Dedi gereksiz yere yumurtaları döven kadın,” diye sakince karşılık verdi Liv. “Çırpılmış yumurtanın sırrının, düşük ısı ve hafif bir döndürme hareketi olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Thea omzunun üstünden öfkeyle baktı. “Şu anda bana yemek pişirme konusunda ders vermeye kalkma.”

“O zaman sen de bana para hakkında ders vermeye kalkma.”

“Hiç paran yok.”

“Bu doğru değil. Birkaç ay yetecek kadar para biriktirdim.”

Thea ocağı kapattı ve yumurtaları tezgâhta duran bir tabağa boşalttı. Sonra döndü ve tabağı Liv’in önüne bıraktı. Ardından da bir bardak portakal suyu geldi.

“Çatal alabilir miyim?”

Thea çatalı ona resmen fırlattı.

Liv eğildi. “Bana neden kızgınsın?”

“Sana kızgın değilim. Endişeliyim. Ve endişelendiğim zaman sinirlenip geriliyorum.”

Liv çatalını yumurtaların üzerine koydu. “Evet, biliyorum.”

Thea onun yanına oturdu. “Peki, ne yapacaksın?”

“Ne yapabilirim ki? Başka bir iş bulacağım.” *Ve o şerefsize bunu ödeteceğim.*

Liv’in arkadaşı Alexis’in kendi kafesi vardı. “Belki Alexis’in bu aralar yardıma ihtiyacı vardır.”

“Thea, ben iyiyim. Bu konuda endişelenme. Her şeyi halledeceğim, tamam mı?”

“Bunu daha önce de duydum.”

Sözleri, eski bir yaraya saplanan bıçak gibiydi. “Eskisi gibi beceriksiz değilim, Thea. Bana biraz güven.”

Thea resmen yumruk yemiş gibi geri çekildi. “Bir beceriksiz olduğunu *asla* söylemedim.” Thea’nın sesinde Liv’e kendini suçlu hissettirecek kadar samimiyet vardı.

Doğruydu. Thea bu sözleri Liv’e hiç söylememişti. Liv sadece kendi düşüncelerini yansıtıyordu. Hayatı boyunca o kadar çok kez beceriksiz gibi hissetmişti ki bu, kendi kendini gerçekteştiren bir kehanete dönüşmüştü. Ama o günlerin geride kaldığını düşünmüştü. şimdi yine buradaydı; işsizdi ve nasıl başa çıkacağını bilmediği ağır bir sır taşıyordu.

“Lütfen sana yardım etmeme izin ver,” dedi Thea, tekrar öne eğilerek. “Borçlarını ödememe izin ver ya da...”

“Hayır.”

“Gavin ile benim ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar çok paramız var ve sen ailedensin.”

“Dur Thea. Senden para almıyorum.”

Thea sinirli bir ses çıkararak kollarını havaya kaldırdı. “Neden? Yardımıımı kabul etmenin nesi yanlış?”

“Çünkü hayatım boyunca bunu yaptım!” diye bağırdı Liv. Ve ânında pişman oldu. Thea’nın yüzünde o ifade vardı; her zaman ilişkilerinin belirleyici denge unsuru olan o yarı anne, yarı en iyi arkadaş ifadesi.

“Bak, başka bir iş bulacağım,” dedi Liv aceleyle, Thea kardeş-çe derslerinden birini vermeye başlamadan önce. “Ne zaman ve nerede olduğunu bilmiyorum.” *Ya da Royce’un beni mahvetmeye çalışıp çalışmayacağını.* “Ama bir şeyler bulacağım.”

Thea dudağını ısırdı. “Mack için çalışmaya ne dersin?”

Liv burnundan ses çıkararak güldü. “Ah, hayır.”

“Neden olmasın?”

Liv başka bir ısırık daha aldı ve portakal suyuyla birlikte yuttu. “Üniversitede okurken üç yıl boyunca bir barda çalıştım. Bir daha yapmak istemiyorum.”

“Ama başka bir pasta şefliği işi bulana kadar geçici olarak çalışacaksın.”

“Hayır.”

Thea daha fazla tartışmak istermiş gibi ağzını açtı ama sonra belli ki bundan vazgeçti ve öfkesini Royce’a çevirdi. “O pislige inanamıyorum. Katlandığın onca şeyden, çalıştığın onca saatten, kaçırdığın tatillerden, katlanmak zorunda kaldığın tacizlerden sonra tek bir hata yüzünden seni öylece kovdu, öyle mi?”

Pek sayılmaz. Ama Liv ne bunu söyledi ne de Thea’nın yanlışını düzeltti. Ne yapacağını bilmiyordu ama bildiği tek bir şey vardı: Nasıl ve neden kovulduğunu ablasına anlatmayacaktı. Gerçeği söylemek onu da bu işe karıştırmak anlamına geldi ve Liv, ablasını bu pislighin içine sürüklemeyecekti. Zaten hayatları boyunca Thea’ya bir sürü sorun yaşatmıştı. Son iki yıl, ablasına büyük bir yük olmadığı tek yıllardı. Tekrar eskiye dönmesine imkân yoktu.

Oturma odasındaki Fransız kapıların yana kayması, konuşmalarını hızlı ve mutlu bir sona erdirdi. Ava ve Amelia, aynı anda sallanan örgüleriyle mutfğa koştular.

“Livvie Teyze!” diye bağırdı Ava, kendini Liv’in bacaklarına fırlatarak.

Liv çömeldi ve onları sıkıca kucakladı. Açık hava ve çilekli şampuan gibi kokuyorlardı.

“Bizimle oynayabilir misin?” diye sordu Amelia.

“Biliyor musun? Aslında gitmek zorundayım...”

“Ne?” dedi Thea. “Nereye gidiyorsun?”

“Söz veriyorum oynamak için yakında döneceğim, tamam mı?”

Kızlar başlarını sallayıp uzaklaştılar. Gavin ve Mack gergin bir şekilde mutfğa girerken Liv ayağa kalktı. Adamların gözleri, içeri girmek için izin istermiş gibi Liv ve Thea arasında gidip geldi.

Sorgulama tekrar başlamadan önce Liv'in oradan çıkması gerekiyordu.

"Teklifim geçerli, Liv," dedi Mack, Liv'in ondan beklemediği bir şekilde ciddi bir tavırla.

"Bunu takdir ediyorum. Gerçekten. Ama ben bir şeyler bulacağım," dedi. Sonra Thea'ya baktı. "Ve senin paranı alamam. Bu kendi başıma çözmem gereken bir şey."

"Hayır, değil," dedi Thea.

"Öyleyse bunu kendi başıma çözmek istediğimi kabul edebilir misin?"

Thea'nın yüzü anlayışla –Liv'in hayatında sadece tek bir kişide gördüğü bir ifadeyle– yumuşadı. Thea ve büyükanneleri olmasaydı Liv kaybolurdu.

Liv, ablasıyla arasındaki mesafeyi kapattı ve ona sıkıca sarıldı. "Güven bana," diye fısıldadı. "İyi olacağım."

Thea da ona sıkıca sarılarak sesini alçalttı. "Sana güveniyorum."

Liv, Thea bu sözlerin onun için ne kadar önemli olduğunu ve bu sözlerle layık olmayı ne kadar istediğini göremeden oradan kaçtı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, Liv'in ev sahibi Rosie, Gladys adındaki tavuğu bir kolunun altına sıkıştırdı ve diğer elini beline yerleştirdi. "Kırk yıl önce böyle şeyler yüzünden sutyenimi yakıyordum ve hâlâ oluyor."

Liv folluğa uzandı ve parmakları iki yumurta daha bulana kadar içeriği yokladı. Yumurtaları sepete koyup kapağı kapattı.

"Sen doğru olanı yaptın," dedi Rosie. "O zavallı kıza bunu yapmasına izin veremezdin."

"O zavallı kızın kendini savunmayacak olması çok kötü." Liv, Rosie'nin yumurta, sebze ve tavuk malzemelerini depoladığı toprak altı mahzeninin kapısını açtı. "Nasıl şikâyetle bulunmak istemez? Bunu yapmaya devam edeceğini bilmiyor mu?"

"Çoğu kadın şikâyet etmez."

"Ben de bunu anlamıyorum zaten."

"Sanırım onların yerinde olana kadar bunu anlayamazsın."

Rosie, Gladys'i yeni devrilmiş çiçek tarhlarını eşleyen diğer yirmi tavuğa katılması için yere bıraktı. Hayatı boyunca mümkün olduğunca çok tavuğu hamile bırakma görevini üstlenmiş

olan Horoz Randy'yi devirmek için ayağını ileri uzattı. Liv, Rosie'nin neden ondan kurtulmadığını ya da onu bir çorba kazanına atmadığını bilmiyordu. Muhtemelen tek kurtarıcı özelliği, en az Rosie kadar erkeklerden nefret etmesi ve penisi olan her şeyi çiftlikten dışarı kovalamasıydı.

Liv de muhtemelen bu yüzden orada kalıyordu. İki yıl önce Rosie'nin garaj üzerindeki dairesinde yaşayacak ve organik çiftliğinde ona yardım edecek birini aradığı ilana cevap vermişti ki bu pek de Liv'e göre bir şey değildi. Ancak şehir merkezinde yaşamaya bütçesi yetmiyordu ve ablasına daha fazla rahatsızlık vermek istemiyordu.

Liv buraya taşındığı gün, komodinin üstünde *Our Bodies, Ourselves** kitabının orijinal ve yıpranmış bir kopyasını bulmuştu. Çiftliğe ve Rosie'ye ânında âşık olmuştu.

Genç kadın yumurta sepetini diğer eline aldı ve çiftlik evine doğru yürümeye başladı. Soluğu sabahın serin havasında yüzünün etrafında beyaz dumanlar oluşturuyordu. Tennessee'de bile bir Nisan sabahı hava soğuk olabiliyordu. Rosie, bir zamanlar tarım arazilerinden başka bir şeyi olmayan ama şimdi alışveriş merkezleriyle ve banliyö zincir mağazalarıyla dolu, şehre yarım saatlik mesafedeki yirmi dönümlük bir arazide yaşıyordu.

Rosie mahzenden çıkarken kafasını iki yana salladı ve tekrar mırıldanmaya başladı. "Hâlâ bu bokla savaştığınıza inanamıyorum. Sizin nesliniz böyle pisliklerle uğraşmak zorunda kalmasın diye 70'li yıllarda kıcıımı yırttım."

Liv, Rosie'yi ana evin arka kapısına kadar takip etti. Kapı, eski bir çamaşır ve kurutma makinesinin, tavuk kakası ve diğer çiftlik pislikleriyle kaplı lastik çizmelerin, paltolarla şapkalarını astıkları bir dizi kancanın bulunduğu antreye açılıyordu. Her birini

* *Our Bodies, Ourselves*, kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olan Our Bodies Ourselves (eskiden Boston Women's Health Book Collective olarak biliniyor) tarafından çıkarılan, kadın sağlığı ve cinselliği üzerine bir kitaptır. (ç.n.)

Rosie örmüştü. Son zamanlarda sürekli örgü örüyordu. Haberler yüzünden aklını kaybetmemek için bir hobiye ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Artık her tavuğun havalar gerçekten soğuduğunda giyecek bir kazağı vardı. Ki bu düşünöldüğü kadar çılgınca değildi. Rosie bir tavuk dergisine aboneydi ve tavuk kazakları, çılgın tavuk-kadınları arasında son derece revaçtaydı.

Rosie kahvaltayı hazırlamak için mutfığa girerken kendi kendine mırıldanmaya devam etti. Liv ne zaman evde olsa yemek pişirmeye yardım ederdi ama Rosie her seferinde ona bunu yapmak zorunda olmadığını söylerdi. *Sana yemek yapman için değil, hayvanlarla ve bahçeyle ilgilenmen için para ödüyorum.* Liv bunu yapmaktan hoşlandığını ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu ya da bunu söylemekten utanıyordu. Rosie'yle yemek pişirmek, ona Thea ile birlikte büyükanneleriyle yaşadıkları yılları hatırlatıyordu. Büyükannesinin mutfığı, yemek yapma aşkını keşfettiği yerdi. En güzel anılarından bazıları, büyükannesi hikâyeler anlatıp bilgece tavsiyeler verirken onunla ve Thea'yla birlikte akşam yemeği yaptığı zamanlardı. O yıllar, gerçek bir aileye sahip olduklarını hissettiği tek zamanlardı.

Arka kapının çarpması düşöncelerini sekteye uğrattı ve ardından güröltölü bir geçirme sesi geldi. Birkaç dakika sonra Earl Hopkins içeri girdi.

Hop, Rosie'ye delicesine âşık olan yarı zamanlı bir çiftlik işçisiydi. Rosie'nin ya bunun hakkında hiçbir fikri yoktu ya da bunu umursamıyordu; çünkü hiçbir iki insan birbirinin daha zıddı olamazdı. Hop, bira içmeyi ve liberal medya hakkında mızımızlanmayı seven bir Vietnam gazisiydi. Rosie de bir zamanlar savaş protestos eden ve şimdilerde her akşam Rachel Maddow'u izleyen bir hippiydi.

"Ateşi yak, olur mu?" dedi Rosie, oturma odasına girip şöminenin önünde çömelen Hop'un kıcını izlemiyormuş gibi davranırken.

"Bana emirler yağdırmayı kes," dedi Hop.

“Hoşuna gitmiyorsa başka bir yerde kahvaltı edebilirsin.”

“Muhtemelen daha iyi olur. Bir gün beni zehirleyeceksin.”

Liv, soğanları düzgün bir yığın halinde bir kenara aldı ve kabukları Rosie’nin daha sonra keçilere götüreceği bir kâseye attı. Keçiler buna pek mutlu olmayacak ama yiyeceklerdi. Her şeyi yerlerdi. Lahana günü kesinlikle onların favorisiydi. Bekle, hayır, ikinci favorileriydi. En sevdikleri gün, Rosie’nin onlara taze çörek yaptığı gündü.

Tanrım, hayatı artık buydu. Tavukların ve keçilerin yeme alışkanlıklarım biliyordu. Liv inledi ve alnını tezgâha dayayıp iki kez vurdu.

Mutfığa geri dönerken hırıl hırıl nefes alan Hop, “Ne kaçırdım?” diye sordu.

“Livvie dün akşam kovuldu.”

Hop onun omzuna hafifçe vurdu. “Sonunda ona spatulasım nereye sokabileceğini söyledin, ha?”

Liv güldü. “Keşke.”

Rosie, elindeki bıçağı bir silah gibi doğrultarak lavabodan hızla uzaklaştı. “Sana ne olduğunu anlatayım. Genç bir üniversiteli kıza cinsel tacizde bulunurken yakalandı ve bu yüzden Liv’i kovdu. Tıpkı tipik bir erkek gibi.”

“Tipik bir feminist gibi konuştun,” diye güldü Hop.

Liv derin bir iç çekti ve başını iki yana salladı. Bu kavga uzun sürecekti. Bıçağı Rosie’nin elinden aldı. “Patatesleri ben hallederim.”

Rosie onun elini itti. “Odana çık ve rahatla. Hazır olduğunda sana yiyecek bir şeyler getiririm.”

Liv itiraz etmeyi düşündü ama Rosie ve Hop hararetli bir tartışmaya girmişlerdi. Hakemlik yapamayacak kadar yorgundu. Arka kapıdan dışarı sıvışıp garaja yöneldi. Binanın arka tarafındaki merdiven, rahat ama küçük olan dairesine çıkıyordu. Kapı, küçük bir oturma odasıyla karşı karşıya olan bir mutfığa açılı-

yordu. Tek bir koridor, bir tarafta yatak odasına ve diğerk tarafta banyoya uzanıyordu. Mekân aşağıdaki garaj yüzünden hafifçe toz kokuyordu ama genellikle uygun yerlere konulmuş birkaç mumla bu kokuyu maskeleyebiliyordu.

Liv, küçük mutfak masasına oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı. Thea'ya bunu çoktan yaptığını söylerken yalan söylemişti ve resmi olarak olabildiğince ertelemişti. Bazı hesaplar yapması gerekiyordu. Banka hesabına girdi ve hızlı bir hesaplama yaptı.

Liv on dakika boyunca nefesini tuttuktan sonra üç ay boyunca maaş almadan idare edebilecek kadar birikimi olduğunu fark etti. Başka bir iş bulmak bu kadar uzun sürer miydi? Başka bir iş bulabilecek miydi? Ve eğer bulursa o iş Nashville'de olacak mıydı? Gitmek istemiyordu. Thea, Gavin ve ikizler oradaydı. Rosie de onun için bir büyükanne gibiydi.

Peki ya Royce gerçekten de onun restoran sektöründe iş bulma şansını mahvetmeye çalışırsa? Liv onu iş başında görmüştü; adam onun kendisi adına bir tehdit oluşturduğunu biliyordu. Bu yüzden muhtemelen genç kadının başka bir iş bulamayacağından emin olacağına dair savurduğu tehdidini yerine getirecekti. Çalışanına cinsel tacizde bulunan bir adam, küçük kirli sırrını korumak için birinin kariyerini mahvetmekten çekinmezdi.

Tabii eğer bu bir sırsa... Bunu kaç kadına yapmıştı? Bunu örtbas etmek için kaç kadını tehdit etmiş ya da kovmuştu? Ona kaç kişi yardım etmişti?

Bir yanı, *bu adil değil*, diye çığlık atmak istiyordu. Ama hayatındaki hiçbir şey adil değildi ve bu konuda sızlanmak şimdiye kadar pek de işine yaramamıştı.

Belki de aptallık ediyordu. Pes etmeli ve Thea'nın teklifini kabul edip kendi restoranını açmalıydı. Ablası ona yardım etmeye istekli olduğu için şükretmeliydi. Ama paranın insanlar arasındaki ilişkiyi değiştirmek ve yozlaştırmak gibi bir huyu vardı. Ablasıyla

arasında böyle bir şey olmasını istemiyordu. Thea onun için çok önemliydi.

Rosie kapıyı çaldığında Liv ayağa fırlayıp onu içeri aldı. Rosie elinde bir tepsiyle içeri girdi. "Sana omlet ve kızarmış ekmek getirdim."

Liv kollarını başının üzerine uzatarak gerindi. "Teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin."

Rosie tepsiyi masanın üzerine bıraktı ve ardından parmağını Liv'e doğrulttu. "Şimdi beni dinle. Seni tanıyorum, dolayısıyla burada oturup kirani falan nasıl ödeyeceğin konusunda endişelendiğini biliyorum. O yüzden dur. Bu umurumda değil."

"Rosie, burada kira ödemedem yaşıyaymam."

"Ben yaşayabileceğini söylüyorsam yaşayabilirsin."

Liv birden duygusallaşarak yutkundu.

"Senden tek istediğim, o piç kurusu hakkında ne yapacağına karar vermen ve kızı koruman," dedi Rosie.

"Onu korumamı istediğini sanmıyorum."

"O zaman kızı ikna etmen gerekecek, değil mi?"

Liv dışarıdaki araziye bakmak için pencereye gitti. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"O kızı oradan kurtar, Livvie. Ne pahasına olursa olsun onu oradan kurtar."

ALTINCI BÖLÜM

Liv iki gün sonra Jeep'ini, arkadaşı Alexis'in sahibi olduğu kafe ve fırın olan ToeBeans Kedi Kafe'nin önüne, kaldırım kenarındaki boş bir alana park etti.

Alexis, Royce'dan Liv kadar nefret eden dünyadaki tek kişiydi ki muhtemelen Savoy'da birlikte çalıştıkları kısa süre içinde bu kadar çabuk kaynaşmış olmalarının nedeni de buydu.

Liv işe başladığında Alexis neredeyse iki yıldır orada çalışıyordu ama hasta annesine bakmak için birkaç ay içinde işten ayrılmıştı. Yine de arkadaş kalmışlardı ve Alexis'in annesi vefat ettikten sonra, Liv onun hayatı boyunca kurduğu kendi yerini açma hayalinin peşinden koşmasına yardım etmişti. Bu, ikisinin de paylaştıkları bir hayaldi.

Liv içeri girdiğinde sipariş vermek için bekleyen insanların sırasına bakılırsa işler iyiydi. Elbette, bugün günlerden salıydı ve salı günleri Alexis için her zaman yoğundu; çünkü yerel bir kedi kurtarma ekibinin ev arayan kedileri buraya getirdiği gündü. Alexis'in, kaybolmuş şeylere ve yalnız yaratıklara karşı zaafı vardı.

Ki bu da Alexis'in, Liv'in yardım için başvurabileceği tek mantıklı kişi olmasının bir başka nedeniydi. Jessica'ya asla sırt çevirmezdi. Eğer Alexis onu işe almayı kabul ederse, Jessica'nın Savoy'da kalması için hiçbir nedeni kalmayacaktı.

Liv sıranın arkasından çıkıp kenara geçti. Alexis onu fark etti ve başının tepesindeki buklelerin dans etmesine yol açarak coşkuyla el salladı. Parmaklarını genişçe açarak, "Beş dakika?" diye fısıldadı.

Liv mutfağa açılan sallanan kapıyı işaret etti. Alexis başını sallayarak onu onayladı ve dikkatini önündeki müşteriye verdi. Küçük mutfak, duvarı kaplayan beyaz karoları, gökkuşağı renklerinde tabak ve kâseleri sergileyen açık raflarıyla aydınlık, temizdi. Tek bir aşçı, sandviç, salata ve hamur işleri tabaklarını hazırladığı paslanmaz çelik tezgâh ile ızgara arasında hummalı bir şekilde koşturuyordu. Liv içeri girdiğinde ona zar zor bir bakış attı. Liv çok iyi anlıyordu. Mutfakta işler tam anlamıyla kızıştığında nezaket için zaman yoktu.

Liv ayakaltından çekildi ve bir tepsi taze çöreğin soğumakta olduğu arka tarafa gitti. Rahat bir cumartesi sabahı ve sıcak bir battaniye gibi kokuyorlardı. Liv'in midesi içgüdüsel olarak guruldadı.

"Limon ve lavanta," diye açıkladı Alexis onun arkasından yaklaşarak. "Yine de lezzetin doğru olup olmadığından emin değilim. Bir tanesinin tadına bakıp ne düşündüğünü bana söyler misin?"

Liv bir tane alıp tadına baktı. Hamur resmen dilinde eridi. "Mükemmel," diye soludu, dudağındaki kırıntıyı silerek.

Alexis rahatlayarak gülümsedi. "Emin misin? Bu dördüncü denemem."

Liv bir ısırık daha aldı ve başını salladı. “Bunu menüye kesinlikle koy.”

“Eğer senden onay aldıysa tamamdır.” Alexis önlüğünü çözdü ve arka köşedeki küçük ofisin yanındaki bir kancaya astı. “Birkaç dakika oturabilir misin? Yoksa işe falan mı gidiyorsun? Riya nasıl? Yemek kitabının piyasaya sürülmesiyle ilgili tüm planları anlatmalısın. Royce herkesi çıldırtıyor mu?”

Arkadaşı ofisinin kapısını açarken, Liv, Alexis’in tipik hızlı sorularına ayak uydurmaya çalıştı.

“İçeri gel... Beefcake, hayır!” Yeni yürümeye başlayan küçük bir çocuk büyüklüğündeki turuncu kedi, kapının dar açıklığından kaçmaya çalıştı. Ona engel olmak isteyen Liv, bacağına tam zamanında araya soktu ve Beefcake’in onu daha sonra kesinlikle öldürmeye çalışacağını söyleyen bir bakış kazandı. Başka bir kedi –Howler adında bir tekir– kendi şeytani bakışını atmadan önce Alexis’in masasının altına fırladı.

“Salı günleri onları ofisimde tutuyorum,” diye açıkladı Alexis, Liv’in oturması için işaret ederken. Kapıyı kapattı. “Yabancı kedilerden nefret ediyorlar.”

Howler ve Beefcake, sahiplenme etkinlikleri esnasında müşterileri cezbetmek ve görünüşe göre geceleri cinayet planları yapmak için kafede tam zamanlı yaşayan kurtarma kedileriydi.

Alexis kendini masanın arkasındaki gıcırdayan koltuğa bıraktı. Dramatik bir şekilde iç çekti ve başının koltuğa geri düşmesine izin verdi. “Tüm vücudum ağrıyor. Daha otuz yaşındayım. Otuz yaşmda nasıl bu kadar acı çekebilirim?”

“Çünkü bütün gün ayaktasın ve hiç uyumuyorsun.”

“Beni çok iyi tanıyorsun.” Alexis başını kaldırdı ve gözlerini kıstı. “Bir sorun var. Ne oldu?”

Liv, gerginlik ve suçluluk duygusunun ekşi tadını yuttu. Alexis yeni bir işletme sahibiydi ve muhtemelen zar zor kâr ediyordu. Onu zor durumda bırakmaktan nefret ediyordu ama Jessica'yı Royce'dan uzaklaştırması gerekiyordu. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Elbette. Ne olursa."

"Birini işe almanı istiyorum."

Alexis başını yana eğdi. "Belli birini mi?"

"Evet."

"Tamam," dedi Alexis yavaşça. "Kim?"

"Jessica adında genç bir kadın. Savoy'da çalışıyor."

Alexis'in yüzü kısacık bir an için ifadesiz kaldı. Ama hızlı bir göz kırpmasıyla o an geçti. "Ve onu işe almamı istiyorsun çünkü..."

Liv uzun bir soluk bıraktı. "Bir şey oldu."

Alexis daha dik oturdu. "Ne tür bir şey?"

Beş dakika sonra tüm hikâye, ne zaman komiler sıcak bir gecede sigara içmek için dışarı çıksa arka sokaktaki çöp konteynırlarından yayılan iğrenç koku gibi havada asılı kaldı. Alexis'in ifadesi de aynıydı; gerilmiş ve midesi bulanmış.

Sertçe yutkunan Alexis'in boğazındaki damarlar gerildi. "Sen ne... Ne yapacaksın?"

Liv omuz silkti. "Jessica'ya yardım etmek ve Royce'u durdurmak için elimden gelen her şeyi."

Alexis tekrar gözlerini kırptırdı. "Royce'u durdurmak da ne demek?"

"Bunu tekrar yapmasına engel olmak. Bunu yaptığı tek kadın Jessica olamaz ama o son olacak."

Alexis ayağa fırlayıp kapıyı açtı. Beefcake ve Howler kaçma fırsatını gördüler ama Alexis, bacaklarının arasından özgürlüğe fırlayan kedileri ya fark etmedi ya da umursamadı. Liv, Alexis'in

bir şişe viski ve iki kadeh kapışını izlerken ağzı açık bir şekilde kapının önünde durdu. Alexis çok fazla içki içen biri değildi. Hiç olmamıştı. Ama ofise geri döndükten sonra kadehini doldurup kafasına diktğinde, Liv aydınlanma ve şokun çifte şamarını hissetti. “Bunu duyduğuna şaşırmadın, değil mi?”

Alexis bu sefer iki kadehi de doldurdu ve birini Liv’e verdi. “Royce’un her zaman bir ünü olmuştur.”

“Ün mü?”

Alexis ikinci kez doldurduğu kadehe baktı ama sonra onu kendinden uzaklaştırdı.

“Böyle olduğunu *biliyor* muydun?”

Alexis tekrar oturdu.

“Ve bana söylemek hiç aklına gelmedi mi?”

Alexis yüzünü buruşturdu. “Keşke Jessica’yı işe alabilseydim ama bunu yapamam. Üzgünüm. Zaten sahip olduğum personel-
le bile zar zor geçiniyorum.”

“Muhtemelen çok fazla ücret almıyordur. Belki de sadece başlayabilir...”

“Yapamam Liv. Üzgünüm.” Keskin ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Liv kızmak istedi ama buna hakkı yoktu. Başından beri uzak bir ihtimaldi. “Önemli değil. Seni zor durumda bırakmamalıydım.”

“Peki ya sen?” diye sordu Alexis.

“Bir şeyler bulurum.”

“Parkway Hotel mutfak personeli arıyor. Oradaki başaşçıyı tanıyorum. Onu yarın arayabilirim.”

Liv dalgın dalgın başını salladı. “Bu harika olur. Teşekkürler.”

“Bu arada parasal olarak durumun ne?”

Soruyu başka biri sormuş olsaydı Liv bu açıksözlülük karşısında öfkelenebilirdi fakat karşısındaki Alexis'ti. Gerçekçi ve kararlı arkadaşıydı. Otuz yaşındaki birinin bedenine sahip bilge ve yaşlı bir kadındı. "Birkaç ay yetecek kadar birikimim var."

"Rosie'nin sana kira ve faturalar konusunda yardımcı olacağına eminim."

"Zaten oluyor."

Alexis masasının üzerinden uzanıp Liv'in kolunu sıktı. "Üzgünüm Liv. Bu kadar çok çalıştıktan sonra bunun senin için ne kadar hayal kırıklığı yarattığını biliyorum."

"Hayatta kalırım." Hayatının özeti buydu. Çocukken yeni koşullara nasıl uyum sağlayacağını çabucak öğrenmişti. Her tartışmayla, her velayet davasıyla ve her küçük hakaretle kızlarının hayatlarını altüst ettiklerini fark edemeyecek kadar birbirine üstünlük sağlamaya çalışan iki kavgacı ebeveynle birlikte büyüdüğünüzde birçok ders alıyordunuz. Çok daha kötülerini atlatmıştı. Bunu da atlatacaktı.

"Belki de bu bir işarettir," dedi Alexis kısa bir duraklamanın ardından.

"Neyin?"

"Kendini kanıtladın. Yetenekli ve hırslısın. Neden ablandan borç alıp..."

Liv çenesinin gerildiğini hissetti. "Hayır."

"Neden?"

"Zengin insanları tanımam onlara ATM gibi davranabileceğim anlamına gelmez. Para, ilişkileri mahveder. İnan bana, biliyorum."

Alexis yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Haklısın. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."

Kahretsin. Liv başını iki yana salladı. “Sana çıkışmamalıydım, özür dilerim. Yardım etmeye çalıştığımı biliyorum. Ben sadece...” Cümlesini yarıda keserek sinirli bir ses çıkardı. “Hiçbir şey beni adaletsizlikten daha fazla kızdıramaz.”

“Biliyorum. İşte bu yüzden seni seviyorum. Ama bana bir söz vermeni istiyorum.”

Liv kaşlarını kaldırdı.

Alexis’in gözleri karardı. “Dikkatli ol. Royce senin tahmin ettiğinden çok daha güçlü.”

“Royce Prestondan korkmuyorum. O beceriksiz bir aptal. Resmen zaman mefhumu olmadığı için yakalandı.”

Alexis şakayı görmezden geldi. “Seni yok edecek.”

“Önce ben onu yok etmezsem.”

“Yapabileceğine gerçekten inanıyorsun, değil mi?”

“İnanmışım şey başka bir seçeneğim olmadığı. Ne yaptığını ve muhtemelen daha önce yüzlerce kez yapmış olduğunu bilerek çekip gidemem. Onun bir tacizci olduğunu bilerek başka birinin o mutfağa girmesine izin veremem. O adamın aptal imparatorluğunu yıkmak zorunda kalsam bile bunu yapacağım.”

Alexis ayağa kalktı ve Live’ye yalvaran gözlerle baktı. “Lütfen tedbirsizce davranma. Senin nasıl olduğunu biliyorum ve...”

“Bu da ne demek?”

“Bazen düşünmeden hareket ediyorsun demek.”

Bir an için gururu kırılan Liv, “Seyirci kalıp bundan paçayı kurtarmasına izin mi vermeliyim?” diye sordu.

“Royce’un peşine düşmeden önce sonuçlarını düşüneceğine dair söz ver.”

Liv ayağa kalkıp Alexis’le göz göze geldi. “Başka kadınlara zarar vermesini engelleyeceğim. Önemseydiğim tek sonuç bu.”

“Öyle olmamalı. Başkaları da zarar görebilir. Onun imparatorluğunu çökertirsen kaç kişinin daha işini kaybedebileceğini bir düşün.”

Liv başını iki yana salladı, hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı damarlarında akan garip bir kokteyl gibiydi. “Bunu anlamıyorum. Herkesten çok senin benim tarafımda olacağını sanırdım.”

“Ben *senin* tarafındayım.”

“Hiç de öyle görünmüyor.”

“Sadece senin de zarar görmeni istemiyorum.”

“Ben daha çok Jessica için endişeleniyorum.”

Alexis’in yorgun iç çekişinde bir teslimiyet vardı. “Tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?”

“Bilmiyorum. Ama bir şeyler düşüneceğim.”

Alexis alt dudaklarını dişlerinin arasına aldı. “Beni haberdar eder misin?”

“Ederim.”

ToeBeans tişörtlü genç bir kadın kapıyı çalıp kafasını içeri uzattı. “Beefcake az önce birinin kekini çaldı ve bir yavru kedinin üzerine işlemeye çalıştı.”

“Ben gideyim,” dedi Liv. “Muhtemelen bununla ilgilenmelisin.”

Liv’e çabucak sarılmak için masanın etrafından dolanan Alexis’in gülümsemesi çok zorlama görünüyordu. “İş fırsatları için gözlerimi açık tutacağım,” dedi.

Liv arka kapıdan çıktı ve caddeye park ettiği arabasına doğru yürüdü. Ama arabayı çalıştırıp yola çıkmak yerine, birkaç dakika boyunca ön koltukta oturdu ve bir sonraki hamlesini düşünerek boş boş baktı. *Bazen düşünmeden hareket ediyorsun.* Belki Alexis’in niyeti bu değildi ama çok hassas bir noktaya dokunmuştu. Liv, vahşi gençliğinin günahlarından arınmak için çok çalışmıştı. Ve değerli büyükannesi onun açıcılık okulunu bitir-

diğini görecek kadar uzun yaşamamış olsa da Liv, yaşlı kadının hâlâ oralarda bir yerde olduğunu ve çok geç olmadan hayatını iyi bir yola sokmayı başardığı için gurur duyduğunu hayal etmekten hoşlanıyordu. Liv, büyükannesinin –ve tabii ki Thea’nın– yardımları olmasaydı liseden bile mezun olamazdı.

Ama birisi gerçekten geçmişinin hatalarını telafi etmiş gibi hissedebilir miydi? Genç kadın bunu yapabilir miydi? Yaptıkları, tüm bu zahmete değecek kadar yeterli olabilir miydi?

Liv anahtarı kontağa taktı ve yola çıkmak için trafiğin biraz hafiflemesini bekledi. Savaşmadan pes etmeyecekti. Royce bundan kurtulamazdı. Ama onun hakkından gelmeden önce Jessica’yı oradan çıkarmak zorundaydı. Ve eğer Alexis onu işe alamıyorsa Liv bunu yapabilecek en az bir kişi tanıyordu.

Braden-Kahrolası-Mack.

* * *

Temple Club güya Nashville’in en havalı dans kulüplerinden biriydi ama öğleden sonra, caddedeki her bardan yayılan bayat bira ve kaybedilmiş umut kokusuyla karanlık, boş bir mezardı. Liv içeri girdiğinde botları yıpranmış ahşap zemin üzerinde takırdadı.

Barın arkasındaki bir kadın başını bile kaldırmadan, “Saat dörtte açıyoruz,” dedi. Kısa, mor saçları ve Liv’in başka koşullarda hayran kalacağı bir tavrı vardı.

Liv bara yaklaştı. “Ben Liv. Mack’i arıyorum.”

“Burada değil.” Kadın hâlâ ona bakmamıştı.

“Nerede?” diye sordu Liv, kendini bir taburesinin üzerine bırakarak.

Kadın başını kaldırarak canlı yeşil göz farı üzerindeki tek kaşını kaldırdı. “Burada değil ve seni ilgilendirmez.”

“Bak, aslında beni ilgilendirir çünkü onunla konuşmam gerek.”

“Sen ve Nashville’deki diğer tüm kadınlar. Sıraya gir.”

Liv öğürür gibi yaptı. “Dur. Hassas bir midem var.”

Kadın aniden sırttı. “Adın ne demiştin?”

“*Olivia*’nın geldiğini söyle.”

Kadın eline bir telefon aldı ve birkaç tuşa bastı. Konuşmadan önce kısa bir süre bekledi. “Ben Sonia. Burada Olivia adında bir kadın var ve...”

Bir duraklama oldu, hızlı bir *tamam* cevabı geldi ve sonra Sonia telefonu kapattı. “Yirmi dakika içinde burada olacak. Ofisinde bekleyebilirsiniz.”

Liv taburesinden kalkarak Sonia’yı barın arkasındaki bir koridorda takip etti.

“Peki, sen kimsin?” diye sordu Sonia, omzunun üzerinden geriye bakarak.

“Hı?”

“Mack bunu yapmaz, sıradan bir kadının ofisinde oturmasına izin vermez. Yani sen biri olmalısın.”

“Geçen hafta sonu beni kovdurdu. İntikam için buradayım.”

“İzleyebilir miyim?”

“Yardım etmene bile izin veririm.”

Sonia arkadaki bir ofisin kapısını açtı ve Liv’in içeri girmesi için kolunu salladı. Liv, Mack’in koltuğuna oturdu ve ayaklarını kaldırıp şaşırtıcı derecede düzenli masanın üzerine koydu.

Sonia sırttı. “Dosya dolabını renklerle kodluyor. Bazen ona kızdığımda hepsini karıştırıyorum.”

Liv elini kalbinin üzerine koydu. “En iyi arkadaş olabilir miyiz?”

“Evet.”

Sonia odadan çıkar çıkmaz Liv arkasına yaslandı ve ofisi inceledi. Dekor sade ama profesyoneldi. Temple'in muhtemelen Temple olmadan önce çekilmiş çerçeveli siyah-beyaz bir fotoğrafının altına birkaç dosya dolabı sıralanmıştı. Odadaki tek kişisel dokunuş, masayla uyumlu hazır dolapların altındaki kumaş panoya tutturulmuş bir dizi fotoğraftı.

Onlara bakmamak için çok uğraştı ve başarısız oldu. Bu yüzden sonunda pes etti ve fotoğrafları inceledi. Belli ki hepsi ailedendi. Hepsi Mack'e benziyordu. Koyu saçlar, kocaman gülücükler, aynı gözler.

"Rahat mısın?"

Liv sandalyeyi döndürmek için masanın üzerindeki ayaklarını yana kaydırды. Kot pantolon ve kolları kıvrılmış siyah bir gömlek giyen Mack kapının girişinde duruyordu. Yakışıklı olduğunu bilen ve istediğini elde etmeye alışkın bir adam gibi gülümseyerek kollarını kavuşturmuş, ahşap çerçeveye yaslanmıştı.

Liv gözlerini devirdi. "Bu poz aynada çalışıyor musun?"

Mack göz kırptı. "Hem de her gün."

"Ofisin tertemiz."

"Şaşırmış gibisin."

"Taşan çöp tenekelerine ve kirli kahve fincanlarına uygun bir tip olduğunu düşünüyordum."

"Öyleyse yanlış düşünmüşsün." Mack kapıdan çekildi ve fotoğrafları göstererek içeri girdi. "Ailem."

Liv omuz silkti.

"Merak bile etmiyor musun?"

"Pek sayılmaz," diye yalan söyledi Liv.

Mack ona yaklaştı ve isimleri saymaya başladı. "Erkek kardeşim Liam. Karısı Allison. Onların iki çocuğu. Onlar gezegendeki en tatlı çocuklar." Son fotoğrafı işaret etti. "Ve bu da annem."

Liv, Mack açıkça belirtmeseydi bile bunu anlayabilirdi. Fotoğraftaki kadınla aynı koyu saçlara, altın-kahverengi göz-
lere ve uzun kirpiklere sahipti. Liv'in, Mack'in gözlerini ya da
kirpiklerinin uzunluğunu incelemek için zaman harcadığı falan
yoktu tabii. Tavus kuşunun tüyleri gibi çok barizdiler. Bir insan,
bir kuşun agresif çiftleşme davranışından nefret ederken onun
güzelliğine hayran kalabilirdi.

Liv ayaklarını birbirinin üzerine attı. "Müdürün beni peşin-
den koştuğun bir kız sandı."

Genç adam gülerek, "Ağzının filtresi yoktur," dedi.

"Biliyorum. Ondan hoşlandım."

Mack masanın diğer tarafındaki koltuğa oturdu. "Ben de öyle.
İlk kulübümü açtığımdan beri benimle birlikte."

"Zavallı şey."

"Tavırlarına alıştım."

"Ben *ondan* bahsediyordum."

Mack tekrar göz kırptı. "Biraz zaman ver. Benden de hoşlan-
maya başlarsın. Herkes hoşlanır."

"Yalnızca yediğın Çin yemeğinin yerine yenisini koyarsan."

"Lanet olsun, bu konu yüzünden hâlâ bozuk musun?"

"Yemeğimi çok ciddiye alırım."

"Gavin onları yiyebileceğimi söylemişti," diye kendini savun-
du Mack.

"Yemek ona ait değildi."

"Benden bu yüzden mi hoşlanmıyorsun? Çin yemeğini yedi-
ğim için mi?"

"Hayır. Seden hoşlanmıyorum çünkü saç ürünlerine benden
çok daha fazla para harcıyorsun."

"Bu kadar iyi görünmek için çok çalışmak gerekiyor, tatlım."

“Kesinlikle. Hiçbir kadın bununla rekabet edemez. Bahse girerim evinin her odasında bir ayna vardır ve onlara bakıp gülümseme provası yapıyorsunuzdur.”

“Sen yapmıyor musun?”

Liv alayla güldü.

“Yani benden gerçekten hoşlanmıyorsun, öyle mi?”

Liv ona şüpheyle baktı. “Bu seni şaşırtmış gibi konuşuyorsun.”

Genç kadın onun sessizliği karşısında şaşırıp kaldı. “Seni şaşırtmış.”

Mack omuz silkti. “Herkes beni sever.” Ayağını dizinin üzerine koydu. “Anladığım kadarıyla iş hakkındaki fikrini değiştirmişsin.”

Liv ayaklarını yere indirdi. “Evet ama kendim için değil.”

Mack gözlerini kısarak yüzünde minik kırışıklıklar oluşmasına neden oldu. “Anladığımdan emin değilim.”

“Eğer gerçekten personel açığı varsa...”

“Var.”

“O halde Jessica adında bir kızı işe almanı istiyorum. Savoy’da garsonluk yapıyor ve onu oradan çıkarmam gerek.”

“Neden?”

“Çünkü öyle. Bu yeterli olmalı.”

Mack tekrar omuz silkti. “Değil.”

“Pekâlâ, nedenini sana söyleyemem. Ama bunu düzeltmek istediğini söylemiştin.” Liv parmağını ona doğrulttu. “Bunlar senin sözlerindi ve işte bu şekilde durumu düzeltebilirsin.”

“Başka birini işe almam *senin* kovulmanı nasıl düzeltecek?”

“Senden bunu düzeltmeni istemiyorum. Genç bir kadının kötü bir durumdan kurtulmasına yardım etmeni istiyorum.”

Tamamen hayal gücünden kaynaklanıyor olabilirdi ama Liv, onun çenesinden bir damar fırladığına yemin edebilirdi. “Nasıl kötü bir durum?”

“Bunu sana söyleyemem.”

“O zaman sana yardım edemem.”

Liv ona kararlı bir bakış attı. “Kötü bir durum.”

Mack aniden ayağa kalktı ve kapıya gidip kapıyı sertçe kapattı. Geri döndüğünde bir korumanın duruşunu ve sert ifadesini takındı. “Ne kadar kötü?”

“Gerçekten ama gerçekten çok kötü.”

“Bunun senin kovulmanla bir ilgisi var mı?”

“Bunun bir önemi var mı?”

“Bu kızı işe almamı istiyorsan var.”

“Senin bir personele ihtiyacın var. Ben de işe ihtiyacı olan birini tanıyorum. Detaylar bir fark yaratmamalı.”

“Dinliyorum.”

* * *

Liv’in tüm hikâyeyi anlatması beş dakika sürdü ama Mack’in kan basıncının yükselmesi ve görüşünün bulanıklaşması için bir dakika yetti. Konuşamıyordu. Zar zor nefes alıyordu. Ellerini saçlarının arasına soktu ve kendini masasının karşısındaki koltuğa oturmaya zorladı.

Şu orospu çocuğu. Onu yok edecekti. O şerefsizi parçalara ayıracaktı.

“O...” Mack, ses tellerini engelleyen *birini mahvedeceğim* düğümünü geçmekte zorlandı. “Bunu sana hiç yaptı mı?”

“Hayır,” dedi Liv bir anlığına tereddüt ederek. “Ama bunu ilk kez yaptığını sanmıyorum. Bu konuda kendinden çok emindi ve yakalanma konusunda fazlasıyla kaygısızdı.”

“Bir şeyler yapmalıyız,” dedi Mack öfkeyle.

Liv ona bir bakış attı. “Biz hiçbir şey yapmayacağız.”

“Bundan paçayı kurtaramaz.”

“Ona izin vermeyi düşünmüyorum ama senden istediğim tek şey, Jessica’yı işe alman.”

Mack’in suya ihtiyacı vardı. Öfke boğazını resmen kupkuru yapmıştı.

Liv ayağa kalktı. “Seninle iletişime geçeceğim. Ve ben nasıl yapacağımı bulana kadar Gavin’e ya da Thea’ya bu konudan bahsetmezsen harika olur.”

Kapıyı hızla açtı ve rüzgâr gibi dışarı fırladı. Lanet olsun. Bu kadın onu daha kaç kere bırakıp gidecekti?

Mack de arkasından fırlayıp onu takip etti. “Hey, hey, hey! Bekle biraz. Nereye gidiyorsun?”

Mack’in ofisinin önündeki bölmesinde oturan Sonia, sandalyesinde hızla döndü ve karşısındaki dramayı arsız bir keyifle izledi. Evet, evet, yani daha önce hiçbir kadının peşinden koşmamıştı. Aman ne önemliydi.

Mack, onu dirseğinden yakaladı ve konuşmalarını gizli tutmak için onu geri çekti. Liv bıkkınlıkla iç çekti. “Ne?”

“Bu da ne demekti?”

“Hangi kısımdan bahsediyorsun?”

“O piçe yaptıklarını ödetmekle ilgili kısımdan.”

Genç kadın ona *yok artık* dercesine baktı. “Ne anladıysan o. Piçi ifşa edip mahvedeceğim.”

“Kendi başına mı?”

Liv omuz silkti. “Neden olmasın?”

“Bunu kendi başına yapamazsın. Gerçekten böyle bir geçmişin varsa bunu nasıl saklayacağını da çok iyi biliyor demektir. Onu

tam olarak nasıl ifşa etmeyi planlıyorsun? Öylece basına gidip onlara neler gördüğünü ve duyduğunu anlatamazsın.”

“Planım bu değil ama bana bir aptal gibi davrandığın için teşekkürler.”

“Planın nedir o halde?”

“Henüz bulamadım ama bulacağım. Başka bir şey var mı?”

“Evet,” dedi Mack, sonunda dengesinin geri geldiğini hissederek. Çünkü *bundan* kesinlikle emindi. Kadınlara şiddet uygulayan erkekler ceza çekmeyi hak ediyordu. Ne pahasına olacağı umurunda değildi. Royce Preston kadınları taciz ediyorsa Mack onu durduracaktı. “Ben de varım.”

Liv burnundan ses çıkararak güldü. “Sen de varsın.”

“O ses tonu yüzünden aşağılanmış hissetmemeye çalışacağım ama evet. Preston bir tacizciyse ben de onun ifşa olmasını istiyorum.”

Liv ona şüphe ve güvensizlik çığlıkları duyulan bir bakış attı. Kollarını göğsünde kavuşturup ağırlığını bir kalçasına verdi. “Bundan emin misin? Çünkü o akşam Savoy’da seni onunla gördüm. *Ah dostum, mutlaka bir araya gelelim.* Siz arkadaşsınız. Bunu bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?”

“Hayır, bundan haberim yoktu. Yüce İsa.” Mack ellerini saçlarının arasından geçirdi. Onun hakkında gerçekten böyle mi düşünüyordu? Bir cinsel tacizciyi koruyacağını mı düşünüyordu?

“Eh, birileri bilmek zorunda. Onun gibi adamların işlerini kolaylaştıran insanlar her zaman vardır.”

“Eh, ben onlardan biri değilim. Adamı çok az tanıyorum.”

“Peki ya bunu duysaydın? Bir şey yapar mıydın?”

“Evet, lanet olsun. Yapardım.”

Liv başını yana eğdi ve inanıp inanmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi adamı inceledi. Mack, onun ablasına ne

kadar benzediğini ilk defa fark etti. Gözleri aynıydı. Aynı renkti. Ama Liv'de, Thea'da hiç görmediği bir ihtiyatlılık vardı. İnsanlara umutsuzca güvenmek isteyen ama bunu nasıl yapacağını bilmeyen birine benziyordu.

Ve Mack aniden onun kendisine güvenmesini istedi. "Bunu tek başına yapamayacağını biliyorsun, Liv. İnatçı olma."

"Yardım etmek mi istiyorsun? Tamam. Jessica'ya bir iş ver. Onu oradan çıkarmam gerek."

"Tamamdır. Jessica'yı bugün işe alacağım. Onunla nasıl iletişime geçebilirim?"

Liv gözlerini kırıştırdı. "Ben... Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Mack'in sesi de Liv'in biraz önceki şüpheli tonuna büründü.

"Arkadaş falan değildik," dedi Liv, ellerini genişçe açarak. "Telefon numarası bende yok, sosyal medyası özele ayarlı ve iş yerine gidip onunla konuşacak halim de yok."

Mack telefonunun ekranına dokundu. "Soyadı ne?"

"Summers."

Mack ismi Google arama çubuğuna yazdı ve sonuçları filtrelemek için "Nashville" şartını ekledi.

Liv gözlerini kısarak ona baktı. "Sen ciddi misin?"

"Evet, ciddiyim."

"Ona bir iş teklif edeceksin."

"Az önce öyle söyledim, değil mi?"

Google aramasında yaklaşık iki milyon sonuç çıktı. Liv derin bir soluk verdi ve başını iki yana salladı. "Bunu çoktan denemediğimi mi sanıyorsunuz?"

Mack cevap vermeyince Liv gözlerini öyle bir devirdi ki adam onu neredeyse duyacaktı. "Onunla temasa geçtiğimde sana haber veririm," dedi.

Liv bu kez çekip gittiğinde Mack ona izin verdi. Çünkü Liv, kızı nasıl bulacağını bilmese bile Mack onu bulabilecek birini tanıyordu.

Telefonunu cebine geri soktu ve anahtarlarını çıkardı. Bölmesinde oturan Sonia'nın yanından geçti. Kadın başını kaldırdı. "Bu da neyin nesiydi?"

Mack soruyu geçiştirdi. "Sonra açıklarım."

Sonia omuz silkip alaycı bir şey mırıldandı. Mack mutfaktan geçti ve arka kapıdan çıkıp arabasını park ettiği barın arkasındaki sokağa girdi.

Şehrin diğer yakasına doğru hızla ilerlerken bir telefon görüşmesi yaptı.

Buluşma yerine -ön kapının üzerinde soluk yeşil harflerle Dagnabit adının yazdığı üç katlı tuğla binaya- geldiğinde saat öğleden sonra dörde geliyordu. Viskinin ucuz olduğu ve aşçıların ellerini yıkamadığı bir yere benziyordu. Ki bu da burayı böyle toplantılar için mükemmel kılıyordu.

Mack yabancı otlarla dolu çatlak kaldırımında ilerledi ve kapıyı açtı. Kapı gücümüş gibi gıcırdadı. İçeride ışıklar loştu ve televizyonun sesi açıktı. Yarı bitmiş biralarının üzerinde durduğu bara yaslanarak televizyondaki beyzbol maçını izleyen bir çift motorcu herif dışında mekân neredeyse boştu. İkisi de ondan tarafa bakmadı. Onlardan iki tabure ötede, kendini kaybedip CIA hakkında atıp tutmaya başlayacakmış gibi görünen ve cansız saçlarıyla balgamlı bir öksürüğü olan bir adam oturuyordu.

Mack tam ortada güvenli bir yer seçti ve bir bira ısmarladı.

Beş dakika sonra kapı tekrar gıcırdadı ve Noah Logan içeri girdi. Ellerini yıpranmış deri ceketinin ceplerine sokmuş, başındaki şapkayı alnına kadar çekmişti. Dışarıdan bakıldığında ortalama bir bilgi işlem uzmanına benziyordu. Mack bunun bir çeşit süper gizli ajanlık olayının kılıfı olduğundan şüpheleniyordu. Hiç

kimse, hükümet için çalışmadan bu kadar zeki ve aldatıcı bir şekilde iri yapılı olamazdı. Mack, onu birkaç yıl önce ağ güvenliğinin kurulmasına yardımcı olması için işe almıştı ancak Noah'nın becerilerinin standardın çok ötesinde olduğunu çabucak fark etmişti. Noah, Mack'in en güvenilir insanlar listesinde kalıcı bir yer kazandığı başka bir hassas projede daha Mack'e yardımcı olmuştu.

"Dostum," dedi Noah, Mack'in yanındaki tabureye oturarak. "Bu kadar acil olan nedir?"

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Evet, o kadarını anladım."

Mack barın üstüne bir beşlik bıraktı ve ayağa kalktı. "Yürüyüşe çıkalım."

"İyi de daha yeni geldik," diye söylendi Noah.

On dakika sonra artık söylenmiyordu. Noah adımlarını yavaşlattı ve başını iki yana salladı. "Kahretsin," diye soludu. "O adamda bir adilik olduğunu biliyordum. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Başlangıç olarak mı? Benim için Jessica'yı bulmanı istiyorum. Belli olduğu üzere, Liv ona Savoy'da yaklaşamaz. İşte ya da evde olmadığı zamanlarda nerelerde takıldığını bulup bulamayacağına bir bak bakalım."

"Başka?"

"Bunu daha kaç kadına yaptığını öğrenmek istiyorum."

Noah ona şüpheyle baktı. "Neler bulabileceğime bir bakaçam ama ne kadar derine bakmamı istediğini en baştan bilmem gerek."

"Ne kadar derine bakabilirsin?"

Noah'nın yüzü ürkütücü bir şekilde sakinleşti. "Epey derine."

“Faturayı bana gönderirsin,” dedi Mack ondan uzaklaşırken.
“Sessizce.”

“Ücret yok,” diye seslendi Noah onun arkasından.

Mack hızla arkasını döndü. “Ne?”

Noah’nın boyu birkaç santim uzamış gibiydi. “Royce Preston gibi piçler başlarına geleni hak ediyorlar. Bunu karşılıksız yapacağım.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Mack çarşamba akşamı otoyoldan çıkıp GPS talimatlarını şehir dışına doğru takip etti. Günbatımı, ufku turuncuya boyamıştı. Gavin şaka yapmıyordu: Liv gerçekten bir çiftlikte yaşıyordu. Ve yenilikçi kooperatif tarzı bir çiftlik de değildi. Meraları, koyunları –bir dakika, onlar keçiydi– ve daha küçük ek binalarla çevrili kırmızı bir ahır olan çiftlik gibi bir çiftlikti. Ve tam ortada, küçük bir tepenin üzerinde, Yeniden Yapılanma dönemi sırasında dikilmiş gibi görünen taş çitlerle çevrili beyaz, yalı baskı bir ev yükseliyordu.

Mack çakıllı garaj yoluna saptı, ağaçların oluşturduğu bir gölgeğin altından geçti ve müstakil garajın önüne gelince yavaşladı. Binanın bir tarafından yükselen merdivenler, bir tür üst kat olduğunu düşündüğü yere çıkıyordu. Araç yoluna bakan tek bir pencere vardı.

Mack tozlu bir Ford kamyonetin yanma ve tamponuna *bir balığın bisiklete ne kadar ihtiyacı varsa bir kadının da bir erkeğe o kadar ihtiyacı vardır* çıkartması yapıştırılmış siyah bir Jeep'in arkasına park etti. Evet, kesinlikle doğru yerdeydi.

Ama bu da neydi böyle? Liv neden burada yaşıyordu?

Mack motoru kapatıp kapısını açtı ve barış teklifi olarak getirdiği Çin yemeği paketine uzandı. Dün gece uyumakta çok zorlanmıştı. Liv, Royce'u tek başına alt ederken Mack'in bir kenarda oturmasına imkân yoktu. Sadece yardım etmesine izin vermesi için onunla konuşması gerekiyordu.

Koltuğundan kalktı... Ve tam da o anda saldırıya uğradı.

Canavar resmen yoktan var olmuştu. Mack öfkeli bir ciyaklama sesi duydu, siyah-kırmızı tüylerden oluşan bir bulut gördü ve daha ne olduğunu anlayamadan kotunun altındaki bir parça derisinin yırtıldığını hissetti. Canavar havaya birkaç metre yükseldi ve bacaklarını dışarı uzattı. Pençeler yine derisine saplandı. Mack kendini tekrar ön koltuğa attı ve kapıyı tam zamanında kapattı, ancak canavar intikam çığlıkları atarak arabasına saldırdı.

Sonra aniden garaj merdivenlerinin tepesinde bir kurtarıcı belirdi. Bol lastik çizmeler giyiyor ve elinde bir süpürge taşıyordu.

"Kayıp mı oldun?" diye bağırdı.

Kapısındaki kütleme Mack'in irkilmesine neden oldu. Lanet şey arabasını çizecekti. Mack yumruğunu cama vurdu. "O kahrolası şey de ne böyle?"

Liv elini kulağına götürerek evrensel bir *seni duyamıyorum* işareti yaptı.

Mack penceresini aşağı indirdi. "Bu da ne böyle?" diye bağırdı.

Liv güldü. "Bir horoz, seni aptal."

"Kahrolası şey, şeytanlar tarafından ele geçirilmiş!"

Liv omuz silkti. "Horozlar son derece sahiplenicidir."

"Bana saldırdı!"

"Aynı zamanda mükemmel birer insan sarrafıdır."

"Şundan kurtul da dışarı çıkayım. Konuşmamız gerek."

"Beni teşvik etmeye çalışıyorsan epey başarısız oldun."

Mack, Çin yemeği paketini pencereden dışarı uzattı. “Domuz etli *lo mein* ve *wonton* orbası getirdim.”

Liv’in tek kaşı havaya kalktı. “Nereden?”

Yüce Tanrım! “Jade Dynasty.”

“İyi.” Liv merdivenlerden aşağı indi ve süpürgeyi kuşa çevirdi. “Git bakalım. Hadi, devam et.”

Kuş tüylerini kabarttı ve süpürge­nin peşinden gitti. Liv, kuşa küfretti ve onu itlere doğru sürükledikten sonra tel örgülerin arkasına hapsetti.

Liv sürücü tarafına geri döndü. “İşte. Tamamen güvendesin. şimdi yemeğimi ver.”

Mack paketi pencereden dışarı uzattı. Liv paketi ondan alıp içine baktı ve sonra ağzını tekrar kapattı. “Teşekkürler. Artık gidebilirsin.”

“Hayır.” Mack kapısını açtı. “Konuşacak şeylerimiz var.”

“Hayır, yok.”

“Royce konusunda sana yardım edeceğim.”

“Dün kendimi açıkça ifade ettiğime eminim.”

Mack dışarı çıkıp arabanın kapısını kapattı. “Ona haddini bildirmeye yardım etmemi istemiyordun madem, neler yaptığını bana söylememeliydin.”

“Tanrım, ne kadar yolarsan yol tekrar uzayan sinir bozucu bir çene kılı gibisin. Piçi söküp atıyorsun ve *hop*, iki gün sonra yine orada.”

“ene kollarıyla mücadele ettiğini bilmek son derece büyüleyici olsa da konuşacak daha önemli şeylerimiz var.”

“O ayakkabıların arabamdan daha pahalı görünmesi gibi mi?”

“Bana moda tavsiyesi mi vereceksin? Dış görünüş değiştirme programlarındaki öncesi fotoğrafı gibisin.”

“Bu adam seni rahatsız mı ediyor, Livvie?” Fıçı gibi göğsü ve sakat dizi olan bir adam, ellerini yağlı havluya silerek ek binaların birinden dışarı çıktı. Kısacık kesilmiş saçları ve çelik gibi gözleri, yetkili makamlarda geçirilen bir hayattan bahsediyordu. Topallaması ise eski gücünü yitirmiş olduğunu söylüyordu.

“Erkek arkadaşın mı?” diye fısıldadı Mack.

Liv, adama cevap vermeden önce Mack’e öfkeyle baktı. “Hem de çok,” dedi. “Onu gönderebilir misin?”

Mack elini uzatarak öne çıktı. Arkada kalan Liv alayla güldü. “Yapma. Manikürünü bozabilirsin.”

“Braden Mack,” dedi.

Adam, gereğinden fazla güçlü bir tutuşla tokalaşmayı kabul etti. “Earl Hopkins.”

“Biz ona Hop diyoruz,” dedi Liv onlara katılarak. Başıyla Mack’i gösterdi. “Ve ben de *ona* Çene Kılı diyorum.”

Hop onu baştan ayağa inceleyerek ölçüp tarttı. “Askere gittin mi?”

“Hayır.”

“Hapis yattın mı?”

“Hayır.”

Hop güldü ve Mack’i bir kez daha tepeden tırnağa inceleyerek kotundaki kanlı ve yırtık bölüme sırtarak baktı. Ardından kaşını kaldırıp Liv’e baktı. “Randy onu yakaladı mı?”

Liv gülümsedi.

Hop başını salladı. “Horo en azından bir işe yarıyor.”

“Horoza *Randy* adını mı koydun?”

Liv gözlerini devirdi. “Sorun yok, Hop. Rosie’ye akşam yemeğini hazırlamasına yardım etmek için birkaç dakika içinde geleceğimi söyle.”

Hop başıyla Mack’i gösterdi. “O da bizimle yiyecek mi?”

Liv ve Mack aynı anda konuştular.

“Hayır.”

“Çok isterim.”

Liv ona öfkeyle baktı. “Akşam yemeğine *kalmıyorsun*.”

“Ne yiyoruz?”

“Neye alerjin varsa onu.”

Hop bir kez daha güldü ve ana eve doğru yola koyuldu.

“Burada harika bir hayatın var, Liv.”

“İstediğin zaman çekip gidebilirsin.”

“Hadi ama! Neden burada yaşıyorsun?”

Liv herhangi bir cevap vermeden Hop’un gittiği yolda ayaklarını yere vura vura ilerledi.

“Belki fark etmemişsindir,” dedi Mack, ona yetişmek için koşarak. “Ama *kaniyorum*.”

“Ölmezsin.”

“O şeyin ne tür hastalıklar taşıdığını kim bilebilir?”

“Haklısın. Hemen buradan ayrılıp acil servise gitmelisin ve onlara tam olarak neler yaşandığını anlatmalısın.”

Mack hızlı bir karşılık vermeye hazırды ama cevabı dudaklarında öldü. Tam üç metre ötedeki çitlerin ardında duran Randy bir tavuğın üstüne atlamış ve... “O tavuğa ne yapıyor öyle?”

“Çocukken taşrada pek fazla vakit geçirmedin, değil mi?”

“Tabii. Bütün bir günümüzü tek sınıflı bir okulda, çürük bir elmaya sopa saplayıp ona oyuncak bebek diyerek geçirdik. Derslerimizde katil bir horoz asla yoktu.”

Randy, tavuğın üstünden indi. “Yüce İsa. Bu çok hızlı oldu.”

“Her türün erkeği adidir.”

“Ben değilim. Ben iyi adamlardanım.”

Liv arka kapıyı açarken alayla güldü. Elinden bıraktığı sinek-likli kapı neredeyse Mack'in suratına çarpıyordu.

"Teşekkürler," dedi Mack, tam zamanında eğilerek. Antreden geçip koridorda ilerleyen Liv'i, uzun ve gri saçlarını örmüş bir kadının ocağın başında durup büyük kırmızı tencerede harika kokan bir şeyi karıştırdığı mutfığa kadar takip etti.

"Yoldan sapmış birini buldum," dedi Liv, buzdolabına yönelirken. "Randy onu yakaladı."

Kadın arkasını dönerek ellerini bir bulaşık bezine sildi. "Peki, sen de kimsin?"

Mack imza niteliğindeki sırtışıyla elini uzattı. "Braden Mack, hanımefendi. Tanıştığımıza memnun oldum."

İşi garantiye almak için göz kırptı ve kadın onunla tokalaşırken güldü. "Pekâlâ, sizinle tanışmak da büyük bir zevk."

"Cidden mi?" dedi Liv, Çin yemeğini buzdolabına koyarken. "Sen bile mi?"

"Akşam yemeği saatinizde size rahatsızlık verdiğim için özür dilerim, Bayan..." Cümlelerin havada kalmasına izin verdi.

"Bana Rosie de," dedi kadın, resmiyete gerek olmadığını söylercesine elini sallayarak. "Ve hiç de rahatsızlık vermedin. Bol bol yemeğimiz var. Güveç yiyeceğiz."

Mack karnına vurarak göz kırptı. "En sevdiğim."

Liv, Rosie'nin sert bir bakış atmasına neden olan bir öğürme sesi çıkardı.

"Liv görgü kurallarına ne oldu?" diye azarladı Rosie, başıyla koridoru işaret ederek. "Git de adamın kesigi temizlemesine yardım et."

Liv, büyükler kâğıt oynarken küçük kardeşlerine bakması söylenmiş bir çocuk gibi iç çekti. "İyi. Hadi."

Mack onu alt kattaki küçük bir banyoya kadar takip etti. Beyaz porselen küvetin kenarına oturdu ve bacaklarını ileri uzattı. Küvet ile Liv'in bir bezi ıslattığı ayaklı lavabo arasındaki tüm boşluğu doldurmuştu.

Liv son derece uğursuz görünen bir şişeyle arkasını döndü. "Pantolonunun paçasını sıyrır," dedi önünde çömelerek.

Mack, onun pozisyonunun uygunluğu hakkında yorum yapma dürtüsüne karşı savaştı. Bunun yerine eğildi ve bacağındaki kesiği açığa çıkarmak için pantolonunu yukarı çekti. Kan, siyah kılları keçeletirmiş ve küçük bir nehir gibi ayakkabısının içine akmıştı.

Liv dudaklarını büzdü ve küçümseyerek yukarı baktı. "Sızlanıp durduğun şey *bu* mu?"

"Baksana ne kadar çok kan var."

"Bu sadece bir çizik. Tanrım, biraz erkek ol."

"Bu," dedi Mack parmağını onun yüzüne doğrultarak, "bura-ya geldiğimden beri yaptığın ikinci cinsiyetçi yorum."

"İlki neydi?"

"Manikürümle dalga geçtin."

Liv'in gözleri parladı. "Paranı maniküre harcıyorsan dalga geçilmeyi de hak ediyorsundur."

"Manikür yaptırmıyorum ama ya yaptırsaydım? Erkekler isterse manikür de yaptırabilir."

"Yaptıramayacaklarını asla söylemedim. Bence maniküre para harcayan herkesle dalga geçilmeli."

Bu, Mack'in daha sonra ayrıntılı bir şekilde incelemek için dosyalayıp kaldırdığı küçük bir bilgiydi. Şimdilik sadece konuyu değıştirdi. "Hop'un olayı ne? Polis mi?"

"Emekli bir dedektif ve Vietnam gazisi. Yerinde olsam ona bulaşmazdım."

“Rosie’nin tipine benzemiyor.”

“Ah, birlikte değiller.” Liv güldü ve bu, Mack’in ondan duyduğu ilk gerçek sevgi sesiydi. Ki bu biraz hoşuna gitmişti. “Buradaki işlere yardım ediyor ve liseden beri Rosie’ye âşık olduğundan epey eminim... ama hayır, birlikte değiller.”

Genç kadın kesiğe soğuk bir sıvı dökünce Mack ciyakladı. “Yüce Tanrım, sen ne halt ediyorsun?”

“Yarayı temizliyorum.”

“Neyle? Hidroklorik asitle mi?”

“Peroksitle, seni hanım evladı.”

“İşte yine erkekliğimi sorguluyorsun. Erkeklerin acı eşiğinin daha düşük olduğu bilimsel bir gerçek, bilmeni isterim... Yüce Tanrım!” Kadın, yarasına bir kapak dolusu daha o iğrenç sıvıdan boşaltmıştı. “Bu gerçekten gerekli miydi?”

“Kesinlikle.” Liv ayağa kalktı. “Bilimsel teorini test etmem gerekiyordu. Haklıymışsın.”

“Acıyor,” diyerek dudak büktü Mack.

“İşte,” dedi Liv, ona kare bir bant uzatarak. “İşin bitince gel ya da en iyisi hiç gelme.”

Mack bunu görmezden geldi. Bandı yarasının üzerine yapıştırdı, ellerini yıkadı ve sonra mutfığa geri döndü. Liv, mutfağın hemen yanındaki yemek odasında masayı hazırlıyordu.

“Yardım ister misin?” diye sordu Mack.

Rosie yanıtladı. “Sen sadece otur ve rahatına bak. Liv, ona içecek bir şeyler götür.”

Mack sırtarak sandalyelerden birine oturdu.

“Ne istiyorsun?” diye hırladı Liv.

“Su harika olur.” Mack göz kırptı ve Liv de ona dişlerini gösterdi.

Hop o sırada içeri girdi, saçları yeni duş almış gibi ıslaktı ve kıyafetleri temizdi. “Ben bira içiyorum,” dedi manalı bir şekilde, *gerçek erkekler böyle yapar* dercesine.

“Pekâlâ, sen içiyorsan ben de içerim.”

Hop, Liv’i buzdolabından iterek uzaklaştırdı ve iki şişe Budweiser kapıp Mack’in karşısına oturdu.

“Nerelisin?” diye sordu Hop, şişelerden birini ona doğru iterek.

“Des Moines.”

Liv, çatal kaşıkları ayırdığı tezgâhtan hızla başını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Evet, neden?”

Liv omuz silkti. “Sende Iowa’lı tipi yok.”

“Ailen?” diye sordu Hop.

Mack kaskatı kesildi ki bu, Hop’un gözünden kaçmadı. Adam tek kaşını yukarı kaldırdı.

“Annem hâlâ Des Moines’te yaşıyor ama yakında buraya taşınacak. Ona bir ev alıyorum.”

“Peki ya baban?” diye sordu Hop onu dikkatle inceleyerek.

“Öldü.” Mack o tanıdık yalanı söyledi.

“Bunu bilmiyordum,” dedi Liv ve Mack onun sesindeki yumuşaklık karşısında genç kadına döndü. “Çok üzgünüm.”

Mack utancını gizlemek için omuz silkti. Onun sempatisinden dolayı kendini suçlu hissediyordu ama gerçeği söyleyecek kadar değildi. Gerçek çok daha kötüydü. “Uzun zaman önceydi.”

On dakika sonra yemek servis edildi. Liv onun karşısındaki sandalyelerden birinde oturuyordu ve Rosie ile Hop da diğer iki uca oturmuştu.

“Burada harika bir yerin var, Rosie,” dedi Mack.

Liv gözlerini devirdi ve ekmek sepetini onun eline tutuşturdu.

“1970 yılından beri aileme ait,” dedi Rosie. “Hem büyükbambam hem de annem üst katta doğmuşlar.”

“Hadi be!” dedi Mack. “Peki, sen nerede doğdun?”

“Ormandaki bir cadı meclisinde,” dedi Hop.

“İstersen yemeğini dışarıda keçilerle birlikte yiyebilirsin,” dedi Rosie.

“Sen ona aldırma,” dedi Hop, Mack’e. “Eşit Haklar Tasarısı hiçbir zaman yasalaşmadığı için çok öfkeli.”

“Sadece bir eyalet. İhtiyacımız olan tek şey buydu.”

Mack, Liv’in neden burada yaşadığını anlamaya başlamıştı. Bu tam bir eğlenceydi.

“Demek sen ve Livvie çıkıyorsunuz, ha?” diye sordu Rosie.

Liv içtiği suyu dışarı püskürttü. “Tanrım, hayır.”

“Bu çok kötü. Liv’in bir erkeği olmayalı çok uzun zaman oldu.”

“Rosie,” diye sızlandı Liv.

Mack tekrar sırtıttı. “Bu doğru mu?”

Liv dimdik oturdu. “Erkek falan istemiyorum. Bir erkeğe ayıracak vaktim yok. Sürekli ilgi beklerler, sülük gibi yapışır ve sözlerini asla tutmazlar.”

Mack ılık çaldı. “Lanet olsun, kızım. Seni kim incitti?”

“Ataerkillik,” diye yanıtladı Liv duygusuzca.

“Öyleyse seni buraya ne getirdi?” diye sordu Hop.

“Ona yardım etmeye çalışıyorum.”

Liv ağzına bir lokma ekmek attı. “Mack’in yardımına ihtiyacım yok.”

“Konu ne?” diye sordu Rosie.

“Bu adam Superman olduğunu sanıyor ve başı belada olan küçükhanımı kurtarmak istiyor.”

“Ve *Olivia* da...” –çizmeli bir ayak onu masanın altından tekmeledi– “Royce Preston gibi birini tek başına alt edebileceğini sanıyor. Onu yardıma ihtiyacı olacağı konusunda ikna etmeye çalışıyorum.”

“Haklı olabilir, Liv,” dedi Rosie.

“Ben halledebilirim,” dedi Liv, adama öfkeyle bakarak.

Rosie dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana salladı. “Hâlâ bu saçmalıklarla savaştığımıza inanamıyorum.”

Hop iç geçirdi. “İşte yine başlıyoruz.”

Rosie çatalını Hop’a doğrulttu. “Siz erkekler kendi türünüzün peşine düşmelisiniz. Bu bokla çok uzun zamandır mücadele ediyoruz.”

Hop ellerini kaldırdı. “Bana ne diye bağırıyorsun? Ben yapmadım. Hayatım boyunca hiçbir kadına cinsel tacizde bulunmadım.”

“Ah, tüm erkekler öyle değil olayına başlatma şimdi. Royce Preston gibi adamların bundan kurtulmasının nedeni, dünyadaki diğer her erkeğin onlara yardım etmesidir.”

“Ben niye kötü adam oldum şimdi?”

Mack boğazını temizledi. “Rosie’nin söylemeye çalıştığı şeyin, iyi adamlar başka yöne baktığı için kötü adamların paçayı sıyrdığı olduğuna inanıyorum.”

Liv’in şaşkın bakışlarıyla karşılaştı ve omuz silkti.

Hop başını iki yana salladı. “Kötü adamlar her zaman var olmuştur ve her zaman da olacaktır.”

“Sadece iyi adamlar onlara izin verdiği için.”

“Şimdi beni iyi dinle,” dedi Hop şiddetle gürleyerek. “Sen daha bebek bezi takıyorken ben, kadınlara zarar veren pislikleri hapse tıkiyordum. O yüzden buraya gelip de bana ders vermeye kalkma, evlat.”

Rosie çatalını masaya vurdu. “Ve burası benim masam, Hop. Oturmaya devam etmek istiyorsan misafirlerime karşı daha ki-bar davransan iyi olur.”

Liv onu masanın altından bir kez daha tekmeledi.

Mack ellerini havaya kaldırdı. “Özür dilerim. Kabalık ettim.”

“Hiç de bile,” dedi Rosie. “Bunu duymaya ihtiyacı vardı.”

Hop sessizce bir şeyler mırıldandı ve yemeğine geri döndü. Rosie yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirdi. “Yani annen Nashville’ye mi taşınıyor?”

“Evet.” Mack gülümsedi. “Aslında önümüzdeki hafta sonu buradaki evlere bakmak için geliyor. Böyle bir yere bayılırdı ama onu benim evime daha yakın bir yere taşınması için ikna etmeye çalışıyorum.”

“Ah, ne kadar eğlenceli. Onu buraya getirip çiftliği görmesine izin vermelisin.”

Liv omuzlarını dikleştirdi. “Ne?”

“Bu gerçekten harika olur, Rosie.” Mack göz kırptı. “Bunu yapabilirim.”

“Onu ağırlamayı çok isteriz.”

Akşam yemeği çiftlik hakkındaki konuşmalarla devam etti ama Mack, Liv’in gözleriyle ona masanın karşısından birkaç saniyede bir hançerler savurduğunu yakaladı. Sonunda bitirdiklerinde Rosie’ye lezzetli yemek için teşekkür etti ve ortalığı temizlemek için gönüllü oldu.

“Siz ikiniz gidin,” dedi Rosie. “Hop bana yardım eder.”

Hop kaba bir şekilde homurdandı ve Mack, Rosie’nin nasıl tepki vereceğini görmek için beklemedi. Ayağa kalktı. “Liv, gidelim mi?”

Liv, acı dolu o uzun iç çekişlerinden birini daha serbest bıraktı ve Mack’e dışarıdaki arabasına kadar eşlik etti. Sürücü kapısının yanında durup kollarını kavuşturdu.

“Neden sürekli böylesine kötü bir ruh halindesin?” diye alay etti Mack, çünkü onunla dalga geçmenin hayatın en büyük zevklerinden biri olduğunu çabucak keşfetmişti.

“Hımm, bir bakalım.” Liv elini beline koydu ve düşünüyormuş gibi yaptı. “Pasta şefi olmak için kıcımlı yırttım ve şimdi iş aramaya geri döndüm.”

“Sana bir iş teklif ettim.”

“Eski patronum kadınları taciz ediyor...”

“Ki bu konuda bir şeyler yapmana yardımcı olmayı da teklif ettim.”

“Ve Jessica hiçbir mesajıma geri dönmedi.”

Mack sırtıp ona yaklaştı. “Ki bu sorununun cevabı bende.”

“Anlayamadım?”

“Onu nerede bulacağımı öğrendiğimi bilmek istersin diye düşünmüştüm.”

Liv’in ağzı açık kaldı.

Mack anahtarlarını parmağında döndürdü. “Yarın saat üçte Temple’da buluşalım. Birlikte gideceğiz.”

“Bu cümlelerin *birlikte* kısmından hoşlanmadım.”

Mack göz kırptı. “Karşı koymaya devam et, Liv. Ama benden hoşlanmaya başlayacaksın.”

Mack neredeyse onun gözlerini devirme sesini bile duyabiliyordu.

“Benimle çok fazla vakit geçirirsen cazibeme kapılacağından mı korkuyorsun?”

Liv iç çekti. “Tamam. Saat üçte orada olacağım.”

Mack direksiyonun arkasına geçti ve kapısını kapattı. Liv araç yolunda durup onun gidişini izledi.

Aslında çok önemsizdi ama sonunda çekip giden kişinin kendisi olduğunu fark eden Mack gülümsedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mack, ertesi öğleden sonra –kulübe gelir gelmez– müdürünün kalın topuklu çizmelerinin tıkırtılarının ofisine yüksek sesle yaklaştığını duydu.

Sonia, ancak bir buçuk metre boyunda ve kırk beş kilodan daha ağır olmayan bir kadına göre mümkün olduğundan çok daha fazla gürültü çıkarıyordu. Ama Sonia tıpkı hayatı yaşadığı gibi yürüyordu; öfkeli ve planlı. Ki bu da Mack'in yeni tanımaya başladığı başka birine benziyordu. O ve Liv ya bir kız çetesi kuracaklardı ya da birbirlerini öldüreceklerdi.

Sonia kapıda belirdi, elleri belindeydi. “Bu kadar erken bir saatte ne işin var burada?”

Mack onun içeri girmesini istediğini belirtmek için çenesini kaldırdı. “Kapıyı kapat. Seninle konuşmam lazım.”

Sonia sızlandı. “Bu uzun sürecek mi? Çünkü Joe viski siparişini mahvetti, yani kıçımı kurtarmak için burada değilsen sohbet etmeye vaktim yok.”

“Patronun olduğumu hatırlıyorsun, değil mi?”

“Evet ama bu pek de işime yaramıyor. Yeni bir barmen bulma konusunda ilerleme kaydettin mi?”

Mack, kendiyle böbürlenerek ve bunu kanıtlamak için sabırsızlanarak kollarını kavuşturdu. “Aslında kaydetmiş olabilirim.”

Genç kadın, “Nasıl bir ilerleme?” diye şüpheyle sormadan önce durakladı.

“İşe ihtiyacı olan birini tanıyorum.”

“Harika. Adam ne zaman başlayabilir?”

“Kadın.”

“Kadın ne zaman başlayabilir?”

“Aslında onu işi kabul etmesi için henüz ikna edemedim. Hatta ona bu işi isteyip istemediğini bile sormadım.”

Sonia homurdandı. “Bunun için zamanım yok.”

Başıyla masasının önündeki koltuğu işaret eden Mack, “Yine de seninle gerçekten konuşmam gerekiyor,” dedi.

Mack’in ciddi ses tonu odadaki olgunluk seviyesini yükseltti. Sonia kapıyı kapattı ve koltuğa oturdu. “Çok ciddi görünüyorsun.”

“Öyleyim,” dedi Mack. “Bunun aramızda kalması gerek.”

Olgunluk pek de uzun sürmedi. “Aman Tanrım, birini hamile bıraktın.”

“Ne? Tanrı aşkına! Hayır.”

“Güzel. Çünkü hala falan olmaya hazır değilim ve Tanrı biliyor ki ben kimsenin vaftiz annesi olmaya da uygun değilim.”

“Bir dakika konuşmayı keser misin?”

Sonia koltuğa iyice çöktü. “Can kulağıyla dinliyorum.”

“Ciddiyim, Sonia. Bundan kimseye söz edemezsin.”

“Canın cehenneme. Ben ne zaman...”

Mack ellerini kaldırdı. “Tamam tamam. Ben sadece... Bu çok ciddi bir mesele.”

“Öyleyse neden bu kadar uzun sürüyor? Çıkar ağzındaki baklayı.”

Mack eline bir kalem alıp onu döndürmeye başladı. “Royce Preston’ı tanıyorsun, değil mi?”

Sonia öğürüyormuş gibi yaptı.

“Sanırım bu evet demek.”

“Sadece *methini* duydum. Neden?” Sonia inledi ve başını yana eğdi. “Sakin bana onunla iş yapmayı düşündüğünü söyleme. Yemin ederim, işi bırakırım. Lanet olsun, hem de hemen.”

“Anlatmaya devam etmemin bir sakıncası var mı?”

“Çabuk ol, çünkü ruhunu böyle satmana izin vermeyeceğim.”

Mack arkasına yaslandı. “Sadece meraktan soruyorum, neden?”

Sonia omuz silkti. “Bilmiyorum. O adamda vajinamın faaliyet durdurma e-postası göndermek istemesine neden olan bir şey var.”

“İlginç bir görsel.”

Sonia kasıklarını işaret etti. “Vajina yalan söylemez.”

Konuşmalarının içeriği göz önüne alındığında, herhangi bir nedenle onun vajinası hakkında konuşmak özellikle uygunsuz görünüyordu. “Onun hakkında bir şeyler duydun mu? Bilirsin...”

Sonia gözlerini kısıtı. “Ne?”

“Bilirsin işte.”

“Genç kızları bodruma zincirlemek gibi mi? Ya da eBay’de oyuncak satmak gibi mi? Daha açık konuşmalısın.”

“Cinsel taciz.”

Sonia’nın gözleri biraz daha kısıldı. “Neler oluyor?”

“Sadece bir söylenti duydum.”

“Cinsel taciz hakkında mı?”

“O tarz bir şey, evet.”

“Beni şaşırtmaz.”

Ama bu, *Mack*’i şaşırtmış ve rahatsız etmişti. Nasıl gözden kaçırmıştı? Royce’u neredeyse beş yıldır tanıyordu. Aslında arkadaş olmasalar da aynı çevrelerde takılıyorlardı. Birlikte hayır amaçlı golf turnuvalarına, aynı Ticaret Odası partilerine katılıyorlardı. Spor etkinliklerinde bir araya geliyorlardı. Bunca zaman boyunca, ona cinsel tacizci havası veren hiçbir şey görmemişti. Ama Sonia, adamı doğru düzgün tanımadan bunu fark etmişti. Kadınlar böyle şeylere karşı radarla mı doğuyorlardı? Yoksa bunu hayatları boyunca zor yoldan mı öğreniyorlardı?

“Ah, kahretsin,” diye soludu Sonia aniden.

Mack gözlerini kırıştırtarak düşüncelerinden sıyrıldı. “Ne?”

“Bir şeyler yapacaksın, değil mi?”

“Hayır.”

“Evet, yapacaksın. Bu bakışı tanıyorum.”

“Ne bakışı?”

“Superman bakışı.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Beyaz bir at kapıp zor durumdaki kızı kurtarmaya koşmak üzeresin demek oluyor.”

Tamam, son günlerde ikinci kez birisi onu bir çeşit kahraman olduğunu düşünmekle suçluyordu ve bu onu resmen kızdırıyordu. “Orada gerçekten kadınları taciz eden birisi varsa birinin bir şeyler yapması gerektiğini düşünmüyor musun?”

“Yani bir şeyler yapmayı *düşünüyorsun*.”

Mack kalemi sertçe masaya çarptı. “Evet, lanet olsun, düşünüyorum.”

Sonia ayağa kalktı. “O zaman plana beni de dahil et.”

“Ne?”

“O şerefsizden nefret ediyorum ve bu, ondan nefret etmem için gerçekten bir nedenim olduğunu bilmeden önceydi. Bu yüzden her ne yapmayı planlıyorsan ben de dahil olmak istiyorum.”

“Bir planım yok. Ama başka birini daha işe almamız gerekebilir.”

“Ne için?”

Mack omuz silkti. “Henüz bilmiyorum. Gerekirse onun için bir pozisyon yaratacağız.”

Sonia kaşını kaldırdı. “Zor durumdaki kız mı bu?”

Mack ona hareket çekti. Sonia da aynı şekilde karşılık verdi ve ofisten çıkmak için arkasını döndü.

“Sonia?”

Sonia tekrar ona döndü. “Ne?” diye sordu kendine has sızlanmasıyla.

“Biraz önce yaptığımız konuşma...”

“Kimseye söylemeyeceğim.”

“Hayır, kastettiğim bu değildi. Tüm bu vajina muhabbeti. Seni rahatsız etti mi?”

“Konuyu açan bendim.”

Mack dalgın bir şekilde başını salladı. “Biliyorum. Ben sadece, bazen sen ve ben... Bir şeyler söylüyoruz.”

“Biz arkadaşız, Mack. Arada fark var.”

“Emin misin? Seni rahatsız eden bir şey yapıp yapmadığımı ya da söyleyip söylemediğimi bana anlatmanı istiyorum, çünkü niyetim asla bu değildi. Yani, niyetin önemli olmadığını biliyorum, asıl önemli olan etkidir ama...”

“Mack,” dedi Sonia, Mack’in şimdiye kadar hiç duymadığı kadar ciddi bir sesle. “Sen, Royce Preston gibi değilsin. Muhtemelen tanıdığım en iyi adamsın ve bunu söylediğimi birine anlattırsan canını yakarım.”

Mack başıyla onayladı. “Anlaştık.”

“Kapıyı kapatmamı ister misin?”

Mack tekrar başını salladı.

Sonia onu selamladı ve odadan çıktı. Mack bir an için onun boş koltuğuna baktı. *Muhtemelen tanıdığım en iyi adamsın.* Peki, neden kendini bok gibi hissediyordu? Hem sorudan hem de cevaptan kaçınmak için sandalyesinde döndü.

Telefonunu aldı ve annesinin numarasını tuşladı. Annesi nefes nefese son dakikada cevap verdi. “Hey, bir saniye bekle, tamam mı?”

Biriyle konuşmak için telefonu kulağından uzaklaştırırken sesi boğuklaştı. Mack onun, “Çok güzeller. Çok teşekkür ederim,” dediğini duydu.

“O kimdi?” diye sordu, annesi telefona geri dönünce.

“Bir çiçekçi.”

Mack’in kendi radarı alarma geçti. “Kim sana çiçek gönderdi?”

“Bilmiyorum. Karta bakmadım.”

Annesi ketum davranıyordu. Mack, onun ketum davranmasından nefret ediyordu. “Neden bakıp bana söylemiyorsun?”

“Biliyor musun Braden, bana bu kadar göz kulak olmanı takdir ediyorum ama annen olmam biraz mahremiyete hakkım olmadığı anlamına gelmez.”

Mack, azarlama ve ilk adının kullanılması karşısında öfkelen-di. Bunu kullanan tek kişi ailesiydi. “Uçak biletini aldın mı?”

“Evet. Teşekkür ederim, tatlım.”

“Sana emlakçımın bulduğu ve beğeneceğini düşündüğüm birkaç ilan daha göndereceğim.”

“Bu... Harika. Kaç tane?”

“Sanırım altı.”

“Eminim hepsi... Harikadır.”

Yine aynısını yapıyordu. “Sorun ne anne?”

“Hiçbir şey. Neden soruyorsun?”

“Sesin garip geliyor.”

“Sadece yorgunum. Dinle, kapatmam lazım. Seni yarım ararım, tamam mı?”

“Aa, tamam. İlanlar için e-postanı kontrol et.”

“Olur. Seni seviyorum, tatlım.”

Ve telefonu kapattı. Bu da neydi şimdi? Mack telefonu kendinden uzaklaştırıp boş ekrana baktı. Annesi telefonu yüzüne kapatmıştı. Ve birinden çiçek almıştı.

Kapısı hızlıca çalındı ve Sonia başını içeri uzattı.

“Çene kılı mı?”

Tanrı aşkına...

Liv ve Mack saat dörtten kısa bir süre önce içeri girdiğinde üniversite kafesindeki hemen hemen her masa doluydu. Profesörler öğrencilerle sohbet ediyordu. Üniversiteli çocuklar, dizüstü bilgisayarların ve ders kitaplarının başına toplanmışlardı. Mahmur gözlerle bakan bir grup öğrenci, kurtuluş için dua ediyormuş gibi dumanı tüten latte bardaklarına sarılmıştı.

“Burası akşamdan kalma insanlarla doluymuş gibi görünüyor,” dedi Mack, içeri girerken elini Liv’in beline koyarak.

Liv onun dokunuşu üzerine irkildi ama Mack bunu ya fark etmedi ya da umursamadı. Pencerenin yanındaki bir masayı işaret etti. “Oradan her yeri izleyebiliriz.”

Liv otururken geniş alanı gözleriyle taradı. “Onu göremiyorum.”

“İçecek bir şey ister misin?”

“Evet. Tanrım! Kafeine ihtiyacım var.” Liv cüzdanını çantasından çıkardı ama Mack elini kaldırdı.

“Ben alırım. Ne istiyorsun?”

“Kendi kahvemi kendim alabilirim.”

“Eminim alabilirsin ama bu benden.”

Liv çenesini yana doğru oynattı ve tartışmaya devam etmeyi düşündü. Ama Mack de ona karşılık verecekti ve bununla uğraşamayacak kadar bitkindi. “Vanilyalı latte. Büyük boy. Teşekkür ederim.”

Mack başıyla onayladı. “Hemen dönerim.”

Liv, onun tezgâha yaklaşmasını ve genç baristanın iki saniye içinde kızarıp kekeleyesine neden olan bir gülümseme sunmasını gözleriyle takip etti. Birkaç dakika sonra, birinin üzerinde telefon numarası yazan iki karton bardakla masaya geri döndü.

Liv gözlerini devirdi. “Senin için biraz genç değil mi?”

Mack, numarayı ilk kez fark etmiş gibi bardağına baktı ve omuz silkti. “Bu her zaman olur.”

“Sen utanmazsın.”

“Ne yapalım, doğal bir karizmayla doğmuşum.”

“Saçmalıklarla dolu bir şekilde doğmuşsun.”

Mack başını iki yana salladı. “Kahveni iç. Çok huysuzsun.”

Liv bir yudum aldı ve inledi. Kafeinin ilk etkisi her zaman en iyisiydi. Gözlerini açtığı anda Mack’in ona sırtıttığını gördü.

“O şeyle biraz yalnız kalmak ister misin?”

“Evet dersem gidecek misin?”

Mack’in sessiz kıkırdaması kahveyle aynı etkiyi yarattı; kalbinin biraz daha hızlı çarpmasına neden oldu.

“Jessica’yı nerede bulacağımızı nasıl öğrendin?” diye sordu bir süre sonra.

“Bilgisayarlarla arası iyi olan bir arkadaşım var.”

Liv’in omurgası dimdik oldu. “Bekle bir dakika. Birine Royce’dan bahsettin mi?”

“Hayır. Sadece birini bulmam gerektiğini söyledim.”

Liv’in omuzları düştü. “Yalan mı söylüyorsun?”

“Yüce İsa,” diye soludu Mack.

“Çünkü yalancılardan nefret ederim.”

Mack’in kaşları seğirdi. “Dikkate alınmıştır.”

Liv tekrar arkasına yaslandı ve kapıya baktı. Kapı açılıp da bir grup öğrenci içeri girdiğinde, Liv küçük kalabalığı incelerken nefesini tuttu. Ama Jessica’dan hâlâ iz yoktu.

“Üniversiteye gittin mi?” diye sordu Liv, garip bir şekilde sessiz geçen birkaç dakika sonra.

Mack kahvesini yudumladı. “Hayır. Sen?”

“Sadece aşçılık okuluna.”

Mack tek kaşını kaldırdı. “Sadece mi? Anladığım kadarıyla bitirmesi hiç de kolay olan bir program değil.”

Sözleri, Liv’i itiraf etmek istediğinden çok daha fazla memnun etmişti. “Üniversiteye gitmediysen bir iş yürütmeyi nasıl öğrendin?”

“Başarılı bir iş insanı olmak için diplomaya ihtiyacın yok.”

“Üniversiteye gitmek istemedin mi?”

Mack ayağını diğer dizinin üzerine koydu. “Bu, yapmak üzere olduğumuz normal bir konuşma mı?”

“Eğer böyle davranacaksan hayır.”

Mack cevap vermeden önce bir yudum daha aldı. “Üniversiteye param yetmedi. Muhtemelen kredi çekebilirdim ama bu bana hiç mantıklı gelmedi.”

Liv başını salladı. Lisedeki arkadaşlarından üniversiteye gidenlerin neredeyse tamamı şimdi büyük bir borçla karşı karşıyaydı. Faturaları ödeyen harika işlere sahiplerse bu sorun değildi ama pek çok arkadaşı için durum henüz böyle değildi.

“Yine de muhtemelen burs alabilirdin. Akıllı birisin.”

Mack elini kalbine koydu. “Bu senden aldığım ilk samimi iltifat. Çok duygulandım.”

“Birine zeki olduğunu söylemek iltifat değildir. Bu sadece bir gerçeğin beyanıdır.”

Mack sabır diliyormuş gibi tavana baktı. “Neden söylediğim her şeye karşı çıkıyorsun?”

“Bu seni deli ediyor mu?”

“Evet.”

“İşte cevabın.”

“Peki ya sen,” diye sordu Mack. “Neden pasta şefi oldun?”

Liv hoşuna gitmeyen bir şeyin sancısını hissetti. “Büyükanneyle yemek yapmayı severdim.”

“O kadar da zor değilmiş, değil mi?”

Liv tekrar gözlerini devirdi.

“Sen ve Thea’nın bir süre birlikte yaşadığınız büyükanne o muydu?”

Liv’in başı hızla yukarı kalktı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Gavin bir keresinde bahsetmişti. Anne ve babanız boşandıktan sonra Thea ile birlikte bir süre onunla yaşadığınızı söyledi.”

“Gavin çok konuşuyor.”

“Neden onunla yaşadınız?”

Liv başını iki yana salladı. “Senin sıran.”

Mack kollarını genişçe açtı. “Bana istediğini sor.”

“Neden aşk romanları okumaya başladın?”

“Annem okurdu. İçlerinde seks olduğunu keşfettikten sonra, geceleri onları gizlice yatağıma sokmaya başladım.”

Liv elini salladı. “İğrenç. Artık bilmek istemiyorum.”

“Birkaç tanesini atmak zorunda kaldım çünkü bilirsin...”

Liv öğürür gibi yaptı. “Genç erkekler çok iğrenç.”

“Kolay değil. Bacaklarının arasındaki ilginç şey, bir gün dışarıda işeyip adını kara yazmana izin verirken ertesi gün her düşünceni kontrol ediyor.”

“Evet, zavallı erkekler beyinlerini kullanamıyorlar çünkü tüm kan doğrudan penislerine gidiyor.”

Mack gözlerini kısarak ona baktı. “Erkeklerden gerçekten nefret mi ediyorsun?”

“Evet.”

“Gerçekten mi?”

“Hayır ama etmeliyim. Güvenmeye değer biriyle hiç karşılaşmadım.”

Mack başını yana eğdi. “Gavin’e bile mi?”

“Gavin tek olabilir. Ve belki Hop. Ama hepsi bu kadar.”

“Peki ya baban?”

Liv gülümsedi. “Senin sıran.”

Mack kaşını kaldırdı. “Kurnazca.”

Liv kahvesinden bir yudum aldı. “Bu kadar genç yaşta kulüp açacak parayı nasıl buldun?”

“Lanet olsun, bu çok kişisel bir soru.”

“Az önce bana gençken aşk romanlarıyla mastürbasyon yaptığını söyledin.”

“Doğru.” Mack arkasına yaslandı. “Şanslıydım sanırım.”

“Piyango falan mı kazandın?”

“Sayılır. Yaşlı bir adam için korumalık yapıyordum. Emekli olmak istiyordu ve kendi çocuğu yoktu. O da bana yardım etmeye karar verdi.”

“Ve sen bunu dört büyük gece kulübüne mi çevirdin?”

“Evet.”

“Bu sadece şansla olmaz. Sıkı çalışma ve akıllıca yönetimle olur.”

“Az önce bana tekrar iltifat mı ettin?”

Liv öfkeli bir iniltiyle ayağa kalktı. “Ve şimdi pişmanım.”

Mack ceplerinde bir şey arıyormuş gibi yaptı. “Kaleme ihtiyacım var. Bu ânı belgelemem gerekiyor.”

Kapı tekrar açıldı ve Liv’in nefesi kesildi. *Jessica*. Tayt ve büyük beden sweatshirt giyiyor, buradaki diğer üniversiteli kızlara benziyordu. Tek fark, gözlerindeki tedirgin bakıştı. Omuzları, sırt çantasının ve muhtemelen taşıdığı sırrın ağırlığı altında kamburlaşmıştı.

Mack, onun bakışlarını takip etti. “O mu?”

Liv başıyla onayladı.

Genç adam elindeki bardağı sıktı. “Tanrım, daha çok genç.”

Jessica’nın sipariş vermek için tezgâha yaklaşmasını sessizce izlediler. Bir omzunda asılı duran sırt çantasını biraz daha yukarı kaldırdı ve bunu yaparken –muhtemelen boş bir masa bulmak için– gözleri kafeyi taradı. Liv, Jessica’nın onu göreceği ânın beklentisiyle gerildi ama kızın gözleri Liv’i fark etmemiş ya da tanımamış gibi üzerinden geçip gitti.

Muhtemelen ikincisiydi. Şef şapkasını taktığında insanların onu tanımaması çok şaşırtıcıydı, bu yüzden Jessica’nın onu şapkası olmadan tanımaması da mantıklıydı. Barista onun adını seslendi ve Jessica kahvesini aldı. Tuvaletlere giden koridorun yakınında boş bir masa vardı.

Liv, Jessica'nın masaya yerleşmesini, dizüstü bilgisayarıyla bir defter çıkarmasını ve kahvesini yudumlamasını bir dakika daha izledi.

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Mack.

"Önce ben konuşayım. Gelebileceğin zaman sana el sallarım."

Liv kahvesini bırakıp ayağa kalktı. Âni bir gerginlik dalgası, göğsünden titrek bir soluk çıkmasına neden oldu. Mack uzanıp onun elini tuttu. "İyi misin?"

"İyiyim." Liv elini geri çekti ama bunun nedeni, onun parmaklarının yarattığı histen hoşlanmaması değil aksine çok hoşlanmasıydı.

Jessica fark etmeden önce neredeyse masasına kadar gelmişti. Yakından onu çabucak tanıyan Jessica'nın gözleri irileşti. "Burada ne işin var?"

"Oturabilir miyim?" diye sordu Liv, boş sandalyeyi işaret ederek. Jessica'nın gözleri etrafta dolaştı. "Seninle konuşamam."

"Kimse burada olduğumu bilmiyor."

"Beni nasıl buldun?"

"Sadece konuşmak istiyorum," dedi Liv.

"Ne istiyorsun?" Jessica'nın sesi telaşlı olmasına rağmen kaba değildi.

"İyi olduğunu bilmek."

Jessica'nın gözleri parladı.

"Haklısın," dedi Liv, sandalyeye otururken. "Bu söylenecek en aptalca şeydi."

"Çalışmam gerekiyor," diye yakındı Jessica.

"Sana yardım etmek istiyorum."

“Yardım edilecek bir şey yok. Sana bir şey olmadığını söylemiştim.” Kalemını tutarken titreyen parmakları aksini söylüyordu.

“Ne duyduğumu ve ne gördüğümü biliyorum. Ayrıca korktuğunu da biliyorum.”

“Sadece beni yalnız bırakmanı istiyorum.”

“Yapamam. Yaptıklarının, muhtemelen daha önce de yaptığı şeyin bedelini Royce’a ödetmeden olmaz.”

Jessica’nın gözleri kocaman açıldı, biraz önceki şüphesi yerini düpedüz paniğe bıraktı. “Nasıl?”

Güzel soruydu. “Bunun üzerinde çalışıyorum.”

Jessica başını iki yana sallayıp eşyalarını toplamaya başladı. “Bu işin peşini bırak.”

“Seni koruyacağım. Söz veriyorum. Sadece buna katlanmak zorunda olmadığını bilmeni istiyorum.”

Jessica’nın dudağı titredi. “Annem orada çalıştığım için çok gururlu. Be-ben ailemde üniversiteye giden ilk kişiyim ve bu işe girdiğimde annem *herkese* söyledi. Ona bundan bahsedemem. Eğer işi bırakırsam nedenini bilmek isteyecek ve...”

“Annen, Royce’un sana yaptıklarına katlanmak zorunda kalmanı istemezdi.”

Genç kız gözyaşlarını durdurmak istercesine dudağını ısırdı. “Lütfen. Sadece beni yalnız bırak.”

Jessica ayağa kalktı ama Liv uzanıp bileğini tuttu. “Bekle.”

Kız durdu ama Liv’e bakmayı reddetti.

“Ya gidecek başka bir işin olsaydı? En azından oradan ayrılmayı düşünür müydün?”

“Bilmiyorum.”

“Şuradaki adamı görüyor musun?” Liv arkasını dönüp Mack’i işaret etti. Mack sıradan ve dostça bir tavırla el sallayıp ayağa kalktı. “O benim arkadaşım. Eğer para konusunda endişeleniyorsan sana bir iş verecek.”

Jessica, Mack yaklaşırken tekrar oturdu. Mack saygılı bir mesafede durup elini uzattı. “Braden Mack.”

Kızın eli onunkinin içine yerleşirken titredi.

“Tanıştığımıza memnun oldum. Oturabilir miyim?” Diğer boş sandalyeyi işaret etti.

Jessica başını salladı. Mack, masanın etrafından dolaşıp ona hafifçe gülümserken Liv ile göz göze geldi. Otururken sessizce, “Liv bana olanlardan biraz bahsetti,” dedi.

Jessica, Liv’e ihanete uğramış gibi bir bakış attı.

“Başka kimse bilmiyor,” dedi Mack güven verircesine. “Bana güvenebilirsin.”

“Mack’in bölgede bir sürü gece kulübü ve barı var,” dedi Liv.

Mack cüzdanından bir kartvizit çıkardı ve kartı masanın diğer tarafına kaydırды. “Ana ofisim Temple’da. Gece kulüplerimden biridir.”

Jessica başını salladı. “Onu biliyorum.”

“Ayrıca birkaç küçük kulübüm daha var.”

Jessica dudaklarını ısırdı. “Hangi pozisyonlarda açığınız var?”

“Gerekirse senin için bir tane yaratacağım.”

“Bunu benim için yapar mısınız?” Sesi, bir süper kahramanla yeni tanışmış bir kızın hayranlığını taşıyordu. Liv bunu anlayabiliyordu; çünkü o anda o da aynısını hissediyordu.

“İstersen bugün başlayabilirsin. Royce Preston’a geri dönmek zorunda değilsin.”

Ve böylece büyü bozuldu. Royce'un admın söylenmesi, onun içinde bir şeyleri kırmış gibiydi. Jessica başını iki yana salladı ve Mack'in kartını cebine soktu. "Bu işe ihtiyacım var. Maaşı, bula-bileceğim diğer her yerden çok daha iyi ve bağlantılar..."

"Biliyorum," dedi Liv. "Benim de orada çalışmaya başlamamın nedeni buydu. Harika Royce Preston için çalışıyorsan kariyerinin altın değerinde olduğunu düşünüyorsun. Ama sana neye mal olduğuna bir bak. Hiçbir iş buna değmez."

Jessica dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. "Ya da belki de sadece intikam istiyorsun. Seni kovmasına karşılık ondan intikam almak için beni kullanmak istiyorsun. Bunu deneyeceğini söylemişti."

"Şu anda onu mu savunuyorsun?" Bunun üzerine, Mack uzanıp Liv'in dizini sıktı.

"Bana neler yapabileceğini biliyor musun?" diye karşılık verdi Jessica. "Tek istediğim senin gibi bir şef olmak. Beni mahveder."

"Önce biz onu mahvetmezsek."

"Gördün mü? Sadece ona zarar vermek istiyorsun. Seni mutfakta konuşurken duyardım. Royce'dan nefret ediyorsun. Her zaman da ettin."

"Güven bana, Jessica. O akşam yapabileceğim en kolay şey çekip gitmekti. Seni savunmak bana hiçbir şey kazandırmadı." Mack'in parmakları resmen etine geçti. Liv ona baktı ve o da başını hafifçe iki yana sallayarak karşılık verdi.

Jessica dizüstü bilgisayarını hızla kapattı. "Keşke çekip gitseydin." Sırt çantasını kucağına aldı ve eşyalarını içeri tıkmaya başladı.

Liv ona doğru eğildi. "Jessica, bundan paçayı sıyrırmasına izin veremezsin. Kim bilir bunu daha kaç kadına yaptı? Bunun senin için hiç önemi yok mu?"

“Bu benim sorunum değil.” Jessica sandalyesinden kalktı.

“Sana yardım etmemize izin ver,” dedi Mack sakince.

“Bana yardım etmek mi istiyorsunuz?” Jessica sırt çantasını omzuna astı. “Beni rahat bırakın.”

“Jessica...” dedi Liv.

Mack, dizini tekrar sıktı. “Bırak gitsin. Onu zorlayamayız.”

Liv gözlerini ovuşturdu. “Şimdi ne yapacağız?”

Genç adam ayağa kalktı. “Şimdi sana yemek alacağım.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Liv, bir saat sonra Mack'in ofisinde otururken tüm sinirini masum bir sandviçten çıkardı. Canlı gruptan çıkan güm-güm-güm sesleri, içinin titremesine ve limonata bardağının sallanmasına neden oluyordu.

"Anlamıyorum," dedi ağzı doluyken. "Neden oradan ayrılmıyor? O adamın bundan paçayı kurtarmasına izin vermek istemesi için ne gibi bir sebebi olabilir ki?"

Mack patates kızartmasını ketçaba bandırdı. "Korku güçlü bir motivasyon kaynağıdır."

"Ama ona bir çıkış yolu veriyoruz. Korkacak ne var ki?"

"Onun yerinde olana kadar bunu bilmen mümkün değil."

Bu, Rosie'nin ona söylediğiyle neredeyse aynıydı ama Liv yine de buna inanmıyordu. "Hayır," dedi, limonatasına uzanarak. "Saçmalık. Bir kadının herhangi bir nedenle böyle bir durumda isteyerek kalacağını söyleyemezsin."

"Sence de birazcık yargılayıcı davranmıyor musun?"

Liv şaşkına döndü. "Affedersin ama sen kimin tarafındasın?"

“Senin. Bu yüzden sana karşı dürüst olacağım.” Mack buruşturulmuş bir peçeteyle ağzını sildi. “Orada tam bir pislik gibi davrandın.”

“Hiç de bile!”

“Resmen kurbanı suçladın.”

“Canın cehenneme. Bunu yapmadım.” Ama beyni egosuna ihanet etti ve kendi sözlerini ona tekrar etmeye başladı. *Kim bilir bunu daha kaç kadına yaptı? Bunun senin için hiç önemi yok mu?* Koltuğuna biraz daha çöktü. “Sadece anlayamıyorum.”

“Herkes senin gibi değil, Liv.”

Liv kaşlarını çatı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Herkes büyük bir savaşla dünyayı ele geçirmeye istekli veya buna muktedir değildir. Bu onları zayıf ya da hatalı yapmaz.” Gözlerinde kıvılcım çakan Mack, birden dirseklerine dayanıp öne eğildi. “Bir kadının temelli olarak gitmeden önce şiddet gördüğü bir ilişkiye ortalama yedi kez geri döneceğini biliyor muydun?”

“Tamam, her şeyden önce, neden böyle bir istatistikten haberin olduğunu bilmiyorum. Ve ikincisi, aile içi şiddetten değil, cinsel tacizden bahsediyoruz.”

“İster profesyonel ister kişisel bakımdan olsun, korku ve gözdağı yoluyla manipüle etmek için otoritelerini kullanan, güçlü konumlardaki adamlardan bahsediyoruz. İkisi de aynı şey. Hepsi büyük bir kültürel döngü.” Mack peçetesini tabağına attı.

Haklıydı. Ve Liv bu yüzden ondan nefret ediyordu. Belki de bu kadar cahil olduğu için kendinden nefret ettiğinden daha fazla. “Vay canına,” diye alay etti, çünkü kendine kızgındı. “Bütün bunları bir aşk romanından mı öğrendin?”

“İster inan ister inanma,” dedi Mack çöplerini toplarken. “Ama öğrendim. Sen de onlara bir şans vermelisin. Başlaman için birkaç kitap önerebilirim.”

“Ben almayayım.”

Mack göz kırptı. “On altı yaşındayken olduğumdan çok daha temizim.”

Liv sahte bir öğürme sesi çıkardı. “Ve bir de senden gerçekten hoşlanmaya başladığımı düşünüyordum.”

“Buna karşı koyman için bir neden yok, Liv. Eninde sonunda herkes Mack cazibesine kapılır.”

Ve Liv şimdi iyice huysuzlaşmıştı çünkü onun haklı olabileceğinden korkuyordu.

Mack arkasına yaslandı. “Aslında tüm bunların iyi bir yanı da var.”

“Neymiş o?”

Genç adam ona sihirli Mack sırtışını gösterdi. “Bu iş ne kadar uzun sürerse benimle işbirliği yapman da o kadar uzun sürer.”

Liv ellerini kendi boğazına doladı. “Öldür beni.”

“Göreceksin,” dedi Mack ayağa kalkarak. “İşimiz bitene kadar beni seveceksin.”

Sonia başını içeri uzattı. “Bardan bekleniyorsun.”

Mack çöplerini çöp kutusuna attı. “Ne oldu?”

Genç kadın elini alnına koydu ve neşeli bir ton takındı. “Yalnız bir eş daha.”

Liv ayağa kalktı. “Bunun neyle ilgili olduğunu bilmek ister miyim?”

“Mack’in süper gücü var,” dedi Sonia gözlerini devirerek.

“Bekârlığı benimsemeye kadınları ikna etmek mi?”

Sonia, Mack’e bakıp sırttı. “Ondan hoşlandım.”

Adam burnundan ses çıkararak güldü. “Ona biraz zaman tanı.”

Liv ona hareket çekti ve Sonia elini kalbine götürdü. “Yüce Tanrım, biz ruh ikiziyiz.”

Liv yumruğunu uzattı ve Sonia da kendi yumruğunu onun-kiyle tokuşturdu. Mack başını iki yana sallayarak sessizce *Tanrı aşkına* gibi bir şey mırıldandı.

“Bugün bir gelişme var mı?” diye sordu Sonia.

Mack başını hızla iki yana salladı ve Liv’in ağzı açık kaldı. “Sana söyledi mi?”

“Evet.”

Mack inledi. “Kahretsin, Sonia.”

Sonia omuz silkti. “Yalan söyleyemem. Kız yasasına aykırı.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” dedi Mack. “Sadece on dakikadır burada ve aranızda kız yasası mı oluşturdunuz?” Liv’e baktı. “Ona *her şeyi* anlatmadım.”

“Sırrın benimle güvende,” dedi Sonia, Liv’e.

Mack homurdandı. “Yerinde olsam buna inanmazdım.”

Liv güldü ve sonra kendini durdurdu.

Mack parmağını ona doğrulttu. “Seni duydum.”

“Hiçbir şey duymadın.”

“Bana güldün.”

“Hayır.”

“Sana söyledim. Eninde sonunda beni seveceksin. Herkes sever.”

Liv gözlerini devirdi. “Böylesi bir hayranlığa ihtiyaç duyman gerçekten üzücü.”

“Senin de buna ihtiyacın yokmuş gibi davranman gerçekten üzücü.”

Liv omuz silkti. “Öyle davranmıyorum. İnsanlardan nefret ediyorum, onlar da benden nefret ediyor. Son derece sağlıklı bir ilişki.”

“Bu bir ilişki değil. Bu bir bahane. İnsanların senden hoşlanmayacağından korkuyorsun, bu yüzden rol yapıyorsun.”

“Üzgünüm ama bunu bir kadını etkilemek için bin dolarlık kek sipariş eden adam mı söylüyor?”

“Evet, ta ki *başka* bir kadın içeri girip bunu benim için mahvedene kadar.”

“O keki düşürmek için yardım aldım, seni pislik.”

“Bunun için daha ne kadar özür dilemem gerekiyor?”

“Devam et. Yeterli olduğunda söylerim.”

Mack birinin bakışlarını üzerinde hissetti. Başını kaldırdığında, Sonia’yı kapının önünde durmuş onları ilgiyle izlerken buldu. “Ne?” diye sordu, belli bir sebep olmamasına rağmen sinirlenerek.

Sonia omuz silkerek, “Bara geliyor musun, gelmiyor musun?” diye üsteledi.

Liv yanlış olduğunu bile bile onları takip etti.

Mack, mutsuz bir eşi bir mil öteden fark edebilirdi.

Gergin bir gülümseme. Öfkeli ama özlem dolu gözler. Kucakta birleştirilen ellere kederli bakışlar. Sadece birkaç metre ötede durup arkadaşlarıyla hayatının en keyifli anlarını yaşarken, sevip sayacağına yemin ettiği kadını sonsuza dek kaybetmekten sadece bir kadeh şarap uzakta olduğundan habersiz olan bir koca.

Tanrım, erkekler aptaldı.

Barın en uzak ucuna oturmuştu ve her birkaç dakikada bir omzunun üzerinden yakınlardaki bir masada dördüncü biralarını deviren bir grup adama bakıyordu.

Barmenle göz göze geldi ve başıyla kadını işaret etti. Barmeni ona güldü ve başıyla onayladı. Evet, bu tamamen ona aitti.

Mack, Liv'e bakıp gülümsedi. "İzle ve öğren."

Liv ona hareket çekti.

Genç adam barın arkasına geçip kadının durduğu yere gitti ve tezgâha yaslanıp annesinin onu başını belaya sokacağı konusunda uyardığı gülümsemelerden biriyle kadını onurlandırdı. "Sakın bu akşam böyle görünüp de burada tek başına durmak için geldiğini söyleme."

Kadının başı şaşkınlıkla ona döndü. Yanakları pembeleşti. "Ne?"

Mack göz kırptı. "Ah, işte burada. Ne içiyorsun?"

Kadın önündeki boş bardağa baktı. "Sadece su. Be-ben burada kocamla birlikteyim."

"Peki, o nerede? Ve neden senin yanında durup da sana yeni bir su ısmarlamıyor?"

Kadın omzunun üzerinden arkaya baktı. "İş arkadaşlarıyla birlikte."

"Bunu çok sık yapar mı?"

"Neyi?"

"Seni dışarı çıkardıktan sonra arkadaşlarıyla takılmak için seni yalnız bırakmayı?"

Kadın omuz silktilti. Bu evet demekti. Aptal herif. Erkekler, kadın denen lütfu hak etmiyordu.

Mack, kadının bardağını kaldırdı. "Bu bizden. Sana ne ikram edebilirim?"

Kadın başını iki yana salladı. "Bu akşam şoför benim."

Yani Bay Pislik karısını görmezden gelmekle kalmamış, aynı zamanda araba kullanamayacak duruma gelene kadar içebilmek için onu yanında sürüklemişti. Harika. "Pekâlâ," dedi Mack ve kadının bardağını suyla doldurdu. "Ama bahse girerim en sevdiğin içkiyi tahmin edebilirim."

Kusursuz biçimlendirilmiş bir kaş, bir anda ilgiyle dolan gözlerin üzerinde hafifçe yukarı kalktı. “Bundan şüpheliyim.”

Mack, onu saçlarından –balyajlı ve pahalı– küpelerine –elmas– kadar inceledi. Sonra da ellerinin yanında duran portföy çantasına baktı. Kate Spade. En iyi kalite, şık.

Klasik.

“Manhatttan?”

Kadın şaşkın bir kahkaha attı. “Bunu nasıl bildin?”

Mack omuz silkti. “Bu bir yetenek.”

“Bu çok garip bir yetenek.”

“Benim işimde değil.” Erkeklerin masasına baktı. “Öyleyse kocanın hangisi olduğunu göster bakalım.”

Kadının yüzündeki gülümseme soldu. “Ayakta duran.”

Mack onu inceledi. Kısacık kesilmiş saçlar. Kirli bir sakal. Profesyonel bir tip. Üniversite mezunu ve kibirli. “Dur tahmin edeyim,” dedi Mack kollarını kavuşturarak. “Finans sektöründe mi çalışıyor?”

Kadın yine güldü. “Etkileyici.”

“Ne içiyorlar?”

Kadın gözlerini devirdi. “Eskiden Budweiser severdi, artık IPA türünde biralardan hoşlanıyor. Buna dayanamıyorum.”

Mack göz kırptı. “Budweiser olsun.”

Genç adam bir sürahi bira doldurdu, garsonlardan birini çağırdı ve tepsinin içindeki peçeteye bir not karaladı.

Braden Mack’in ikramı. Pislik herif ya karına ilgi göster ya da kulübümden defol git.

Görevi tamamlanan Mack, Liv’in Sonia ile birlikte durduğu barın diğer ucuna geri döndü.

“Ve işte,” dedi, kollarını iki yana açarak. “Bu iş böyle yapılır.”

Liv derin bir iç çekip Sonia’ya baktı. “Ne zamandır onunla çalışıyorsun?”

“On yıldır.”

“Ve onu hâlâ öldürmedin mi?”

Sonia çenesini ellerine yaslayarak sırttı. “Bu çok eğlenceli olacak.”

Liv’in yüzü aniden küle dönüşmeseydi Mack de bunu kabul edebilirdi. Ona biraz daha yaklaştı. “Sorun ne?”

“O burada.”

Mack topukları üzerinde döndü ve Liv’in bakışlarını takip etti.

Royce. Mack içgüdüsel olarak arkasına uzandı ve elini Liv’in bileğine doladı.

“Jessica ile konuştuğumuzu biliyor,” dedi Liv.

“Nasıl bilebilir ki?”

“Belki de ona söylemiştir. Giderken ne dediğini duydun.”

Mack’in parmakları biraz daha sıkılaştı. “Ofisime geri dön.”

Liv onun elinden kurtuldu. “Ne? Asla olmaz.”

“Liv, lütfen. Bırak ben halledeyim. Seni henüz görmedi.”

Mack onu neyin ikna ettiğinden emin değildi ama Liv, istediğini yaptı. Royce’un kalabalığın arasından geçip hayranlarını barış işaretleri ve beşliklerle selamlamasını izlerken öfkesi görüşünü kırmızıya çevirdi. Royce, iki kadınla fotoğraf çekilmek için durakladı ve sonra her iki kadının da yanaklarını öpmesine izin verdi.

Mack barın üstünden atlayıp onun kıcını yere sermemek için en derin irade gücüne ulaştı. Ardından yavaşça barın ortasına geçti ve ellerini iki yanında sıkı birer yumruk haline getirdi.

Royce televizyon programı gülümsemesiyle ona yaklaştı. “Mack. Tam da görmeye geldiğim adam.” Fotoğraf çektiirmek isteyen birkaç kadından özür dilemek için arkasını döndü. “Üzgünüm hanımlar. İş çağırıyor.”

Tabii. İş. Bu beklenmedik ziyaret, eski moda mafya göz korkutmalarının tüm özelliklerini taşıyordu.

Royce barın karşısına uzandı. El sıkışmaları, dövüşten önce laf dalaşı yapan bir çift boksörünki kadar arkadaşçaydı.

Mack, Royce’un gereksizce sıkı tokalaşmasına aynı şiddetle karşılık verdi. “Seni buraya hangi rüzgâr attı?”

Royce soruyu geçiştirdi ve dirseğini bara dayadı. Bakışlarını yargılayıcı bir tavırla etrafta gezdirdi. “Ne mekân ama!”

“İlk kez mi geliyorsun?”

“Daha önce bu zevke erişemedim.” *Zevk* kelimesini tam tersini ima edecek kadar uzattı. Bakışları, klasik bir Brad Paisley şarkısıyla ahenk içinde dans eden bir kovboy şapkası denizinin bulunduğu dans pistine kaydı. Dudakları, aşağı tabakanın arasına girmiş gibi kıvrıldı.

Mack hayatı boyunca başka bir insana vurmayı hiç bu kadar çok istememişti.

Aslında bu doğru değildi. Daha önce başka birine çok daha sert vurmak istemişti ama Royce aynı nedenlerden dolayı listede hızla yükseliyordu. Kadınları inciten erkekler dünyadaki en aşağı yaratıklardı.

Mack çenesini gevşetmeye çalıştı. “Sana bir içecek ikram edebilir miyim?”

Royce o sahte gülümsemesini tekrar ona çevirerek arkasını döndü. “Olur.”

Genç adam arkasındaki duvarda sıralı içki şişelerini işaret etti. “Zehrin ne?”

“Spesiyalinizden alayım.”

“O zaman bir Sümük Roketi geliyor.”

Royce’un dudakları tiksintiyle inceldi. “Sümük Roketi mi?”

“Çiğ yumurta dokunuşuyla Jim Beam.”

“Şık.”

“İstersen şarap da bulabilirim.”

Royce ellerini kaldırdı. “Hey, macerayı severim. Sümük Roketi olsun.”

Yakınlarda dolaşan barmen viski şişesini kaptı ama Mack onu el sallayarak uzaklaştırdı. “Ben hallederim.”

“VIP müşterin için ekstra özen mi gösteriyorsun?” diye sordu Royce, sesinde en ufak bir şaka belirtisi bile yoktu. Kendini gerçekten VIP olarak görüyordu.

“Sen çok iyi bilirsin,” dedi Mack. Kadehi bol miktarda viskiyle doldurduktan sonra Royce’un önüne koydu ve sonra kahverengi sıvının içine bir yumurta kırdı. “Çiğ yumurta tüketmenin sağlığın için tehlikeli olabileceği konusunda seni uyarmam gerekiyor.”

Royce hafif bir yeşil tonuna döndü ama bu bir erkeklik savaşıydı. Bir kez yutkundu ve kadehi kaldırıp kafasına dikti.

“Ee,” dedi Mack, ellerini barın kenarına koyarak. “Seni buraya hangi rüzgâr attı?”

“Duydum ki...” Royce birden durdu ve kadehi bırakırken sertçe yutkundu. Yumurta geri çıkıyor olmalıydı. “İşe alım yapıyormuşsun.”

“Evet. Başvuru formu ister misin?”

Royce tekrar sahte gülümsemesini takındı. “Bu iyiydi. Nasıl bu kadar başarılı olduğumu hiç merak ettin mi?”

“Pek sayılmaz.”

Royce'un çenesinde bir kas seğirdi. "Senden hoşlanıyorum Mack, bu yüzden iş ahlakı kurallarını çiğnemene bu seferlik izin vereceğim."

Mack alayla güldü. "Sen bana iş ahlakı hakkında ders mi vereceksin?"

"Başkasının çalışanlarını işe almak kötü bir davranıştır."

Mack'in beyninde uyarı çanları çalıyordu ama bu, ağzının umurunda değildi. "Çalışanlarına cinsel tacizde bulunmak da öyle."

Royce'un yanakları kızardı. Mack, bunun halkın asla görmediği bir yüz olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Jessica'yı gözyaşlarına boğacak kadar korkutan bir yüz. Yakında Mack'in yumruğunun sert darbesini hissedecek bir yüz.

"Neden sen ve ben lafı dolandırmayı bırakmıyoruz? Ne söylemeye geldiyse dökül ve kulübümden siktir olup git."

"Olivia çok tehlikeli, dostum. Dengesiz."

"Ah, öyle mi?"

"Onu uzun zaman önce kovmalıydım."

Mack çenesini sıkmaktan neredeyse dişini kıracaktı.

"Sana ne söylediğini bilmiyorum ama onu dinleyerek riske giriyorsun. Saçma sapan şeyler uyduruyor." Royce omuz silkti. "Bu gerçekten üzücü, çünkü çok yetenekli hem mutfakta hem de," -dudaklarını şehvetli bir tavırla kıvrırdı- "başka şekillerde."

Mack daha ne olduğunu anlayamadan, gözlerinin önünden kıvrıcık saçlar geçti.

Ah, kahretsin. Liv. "Seni iğrenç, yalancı bok çuvalı!"

Royce kahkaha attı. "Olivia. Bu ne sürpriz."

Mack onun kolunu tuttu, ama Liv hızla kurtuldu. "Seninle hiç yatmadım. Tanrım, kendi gözlerimi oymayı tercih ederim."

Royce tam olarak umduğu yanıtı aldığını söylercesine tekrar omuz silkti. “Sana söyledim, Mack. Dengesiz.”

“Kapa çeneni, Royce.”

“Fırsatım varken seni o buruşmuş çükünden tekmelemeliydim,” diye hırladı Liv.

Royce’un yüzü kıpkırmızı kesildi.

Mack kolunu Liv’in beline doladı ve onu kendine doğru çekti. “Dur,” diye tısladı kulağına. “Onun istediği de bu. Sinirlenip olay çıkarırsak ikimizin de inandırıcılığı kalmaz.”

Liv onun elinden kurtuldu. “Bundan paçayı kurtaramayacaksın,” dedi Liv parmağını ona doğrultarak.

“Hey, Olivia?” diyerek göz kırptı Royce. “Çoktan kurtardım.”

“Barımdan siktir olup git,” diye hırladı Mack.

Liv, Mack’in onu bardan uzaklaştırmasına izin verdi. “Haydi. Gidelim.” Elini genç kadının kolundan aşağı kaydırды ve onu arkasından ofisine kadar çekebilmek için elini tuttu. Meraklı fısıltılar ve bakışlar her şeyi kaydetti. Birilerinin videoya çekmemesi bir mucize olurdu.

Liv elleri titreyerek ofise girdi. “Onunla hiç yatmadım.”

“Tanrım, Liv. Biliyorum.”

Liv ona döndü. “Benim hakkımda bu dedikoduyu yayacak, değil mi?”

“Ona izin vermeyeceğim.”

Sonia aniden koşarak içeri girdi. “Buruşmuş çük mü?”

Liv titredi. “Gördüğüm en iğrenç şey.”

Genç kadının şakacı tavrı kısa sürdü. Dizleri titredi ve masanın kenarına yığıldı. “Beni gerçekten mahvedecek. Tüm mutfak dünyası onunla bir ilişkim olduğunu düşünecek.”

Mack aralarındaki mesafeyi kapattı, baş ve işaretparmağıyla onun çenesini tuttu. “Bana bak.”

Genç kadının yüzünü yukarı kaldırdı.

“Onu durduracağız.”

Liv onun gözlerinin içine baktı ve Mack’in göğsünde bir sıkışma oldu. Gözleri ayna gibiydi, her duyguyu yansıtıyordu. Mack, kaygının kararlılığa ve ela rengin ateşli bir yeşile dönüşmesini büyülenmiş şekilde izledi.

“Hem de nasıl durduracağız,” diye soludu Liv. “Ne pahasına olursa olsun.”

Mack yumruğunu kaldırıp ona uzattı. “Ortak mıyız?”

Liv yumruğunu onunkine vurdu. “Ortağız.”

ONUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah, Mack iki haftada bir arkadaşlarıyla birlikte kahvaltı yaptıkları lokantadaki koltuğuna oturdu. En son gelen oydu ki bu olağandışıydı. Ama şartlar da öyleydi. Bu onların normal bir haftası değildi.

Bir fincan kahve onu bekliyordu. Kahveyi bir kenara itti ve kollarına yaslandı.

“Böylesine acil olan durum nedir?” diye sordu Malcolm, sesinde alışılmadık bir kızgınlık vardı. “Karımla planlarımız var.”

Masaya bir garson geldi ve Mack’e sipariş vermeye hazır olup olmadığını sordu. Mack ona hızlı bir bakış attı. “Sadece kahve, teşekkürler.”

O gittikten sonra kısa bir sessizlik oldu. “Ne?” diye sordu Mack.

“Vay canına,” dedi Del sessizce. “Ona gülümsemedin bile.”

“Kime?”

Malcolm işaret etti. “Garsona. Onunla flört etmedin.”

Mack başını iki yana salladı. “Flört etmek için zamanım yok. Sizinle konuşmam gerek çocuklar.”

“Belli,” dedi Del. “Bizi resmen yataktan dışarı sürükledin.”

“Durum çok ciddi!”

“Yine mi terk edildin?” diye sordu Gavin.

Mack ona hareket çekti. Gavin de aynı şekilde karşılık verdi. Malcolm ayağa kalkmaya başladı. “Bunun için zamanım yok.”

Genç adam onun kolunu tuttu. “Otur. Bunu duyman gerek.”

Arkadaşı sert bir bakışla koltuğuna döndü. “Buna değse iyi olur.”

Mack derin bir nefes aldı ve elini saçına götürdü. Nefesini bırakırken gözlerini arkadaşlarına dikti. Önce Liv ile konuşmadan bunu yaptığı için kendini suçlu hissetmesi gerektiğini biliyordu ama bu acil bir durumdu. “Bunun aramızda kalması gerekiyor.”

“Durum gerçekten ciddi, değil mi?” diye sordu Gavin ciddileşerek.

“Evet. Ve Liv’le ilgili.”

Gavin’in tüm vücudu kaskatı kesildi. “Ne olmuş Liv’e?”

“Size neden kovulduğuna dair tüm hikâyeyi anlatmadı.”

Beş dakika sonra, adamlar hikâyeye tam olarak Mack’in beklediği gibi tepki verdiler çünkü hepsi de onunla aynı görüşü paylaşıyordu.

Rus, iri yumruğunu ağaç gövdesi kalınlığındaki uyluğuna vurdu. “Onun hayalarını ezeceğim.”

“Ne yapmamızı öneriyorsun?” diye sordu Del.

“Henüz emin değilim. Ama Royce da o adamlardan biriye onu durdurmalıyız.”

Malcolm başını salladı. “Ben varım.”

Derek de katıldı. “Ben de.”

Adamlar birer birer başlarını salladılar. Sadece Gavin geride kaldı. Başını iki yana sallayıp beyzbol şapkasını çıkardı ve ellerini düzleşmiş saçlarının arasında gezdirdi. “Bu hiç hoşuma gitmedi. Liv’in incinmesini istemiyorum.”

“Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Onu koruyacağım.”

Gavin güldü. “Bunu ona söylediğinde vereceği tepkiyi görmeyi çok isterim. İşleri kendi başına halletmek gibi bir huyu var.”

Evet. Mack bunu biliyordu. Ve bu bir nevi hoşuna gitmeye başlıyordu.

* * *

Liv hızlı bir duş aldı, saçıyla makyajını yaptı ve sabah işlerini halletmek için dışarı çıkmadan önce giyindi. Soğuk, sisli bir yağmur çimenleri ıslatmıştı ve saçına harcadığı az miktarda çabayı hemen etkisiz kılmıştı. Avludan geçerek tavuk kümeslerine giderken çizmeleri ıslak çimlere battı. Keçiler ahırın içinden meliyordu ama sıralarını beklemleri gerekiyordu. Randy çiti çoktan aşmıştı ve şimdi en sevdiği dala tünemiş, günlük seks kotasını doldurabilmek için tavukların serbest bırakılmasını bekliyordu. Liv’i tehditkâr bir kanat çırpışıyla karşıladı.

“Bugün seninle uğraşacak havada değilim.”

Randy öfkeli bir ses çıkardı. Liv ona saldırdı ama sonra kendini suçlu hissetti. Royce’un görünüşe göre herkese onunla yattığını söyleyen iğrenç bir pislik olması Randy’nin suçu değildi. Havayla hiçbir ilgisi olmayan soğuk bir ürperti tüm bedenini kapladı. Sadece o adama yakın bir yerde olma düşüncesi bile... Liv ögürdü.

Randy onu tekrar tehdit etti ve bu sefer Liv onu uyarmak için kolunu ileri savurdu. “Ciddiyim, Randy. Aletini sallayıp dolaşan seks düşkünlerinden gına geldi.”

“Bunu bildiğim iyi oldu.”

Liv sıçradı ve omzunun üzerinden arkaya baktı. Mack yirmi adım ötedeydi. Golf şortu ve ince kazağı içinde özgüvenle kasıla kasıla yaklaşıyordu. Liv’in saçlarını karmakarışık bir yığına çeviren puslu yağmur, Mack’in saçlarının küçük çiy taneleriyle dans etmesini sağlıyordu. Lanet olası bir Nike reklamı gibiydi.

“Burada ne işin var?”

Randy oturduğu daldan uçtu ve tüylerini kabartıp kanatlarını çırparak doğruca Mack’in üstüne koştı. Genç adam saldırıdan kaçınmak için önce bir ayağının, sonra diğerinin üzerine atladı. “Bu şeyin nesi var?”

“Horozlar pisliktir.”

Mack bacağını ileri uzattı. Randy havaya sıçradı ve iki ayağıyla tekme attı. Mack küfrederek geriye kaçtı. Liv, kümesin kapısındaki kancadan sarkan tel sepeti kapıp ileri savurdu. Randy sonunda mesajı aldı ve taciz edecek bir tavuk aramak için kaçtı.

Liv, sepeti Mack’e uzattı. “Biraz işe yara.”

“Ne yapıyoruz?”

“Ben tavukları yemlerken *sen* de yumurtaları toplayacaksın.”

“Yumurtaları nereden toplayacağım?”

Liv folluğu işaret etti. “Kapağı kaldır. Yumurta olup olmadığı görmek için her kutuya bak. Varsa onları sepete koy. Dikkatlice.”

Mack kutuya, sanki içinde ölümün kendisi bekliyormuş gibi baktı. “Orada tavuk var mı?”

“Olabilir. Senin için çekilirler. Sadece altlarına uzan ve nazik ol.”

“Bir tavuğun *altına* uzanmamı mı istiyorsun?”

“Yolundan çekilecekler.”

“Ama tavuğun *altına* mı? Yani vajinanın olduğu yere mi?”

“Öncelikle, tavukların vajinası yoktur. Ve ikincisi, olsa bilse bunlar sadece tavuk. Bunu sorun etmezler.”

“Ama...”

“Tanrı aşkına, Mack, biraz adam ol.”

“Hey,” dedi Mack parmağını ona doğrultarak. “Erkek olmam hiçbir korkum olmayacağı anlamına gelmez ya da... Bekle. Tavukların vajinası yok mu?”

“Aman Tanrım! Sadece aptal yumurtaları al.”

Liv kümesin kapısını açarken Mack de folluğun tahta kapğını dikkatli bir şekilde kaldırdı. İçeride sadece bir tavuğun beklediğini görünce rahatlayarak soluk verdi. Geri kalanlar, Liv kümesi açıldığında özgürlük ve ıslak toprak arayışıyla dışarı kaçtı.

Gerçi Hazel pek fazla uzaklaşmadı. Randy onun sırtına atladı ve işini halletti. Üç saniyede bitmişti.

“Tanrım, Randy,” dedi Mack tiksinti dolu bir sesle. “Biraz yavaş ol.”

Liv gülümsemesini gizlemek için yere biraz yem attı.

Mack sepete üç yumurta koydu. “Hey, bir tavuk yumurtayı ne zaman çıkaracağını biliyor mu yoksa birden dışarı mı fırlıyor?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Peki ya ilk kez yumurtladıklarında? Herhalde şöyle hissediyorlardır: *Aman Tanrım, şu an neler oluyor? Az önce içimden ne çıktı öyle? Belki de üzerine oturup neler olacağına bir bakayım.*”

Liv kendine engel olamayarak bir kahkaha patlattı. Mack’in memnun sırtışı onu duyduğunu gösteriyordu. Lanet olsun.

Mack bir sonraki boş kuluçkaya geçti. “Ama cidden, tavukların vajinası yoksa neyi var?”

Liv kepçeyi yem kovasına bıraktı. “Artık seninle tavuk vajinaları hakkında konuşmak istemiyorum. Hem de hiç.”

“Bana söylemezsen Google’da arayacağım ve sonra karşıma çıkacak reklamların nasıl olacağını bir düşün.”

Liv içini çekti. “Kloak adı verilen bir kanalları var. Bu aslında her şey için çok amaçlı bir delik gibi.”

“Her şey mi?” Mack titredi. “Tavukların vajinaları hakkında neden bu kadar çok şey biliyorsun?”

“Birkaç ay önce tavuklardan birinin yumurtası sıkıştı. Ona yardım etmemiz gerekti.”

“Burada çok ilginç bir hayatın var. Neden bir çiftlikte yaşadığını söylesene...”

Liv cevap vermek yerine uzaklaştı. Bu soruyu farklı kişilerden duymuştu ve kimseye bir cevap borçlu değildi. Özellikle de Mack’e.

Mack onu eve kadar takip etti. Liv lastik çizmelerini çıkarıp sepeti ondan aldı. “Ellerini yıka,” dedi, başıyla banyoyu işaret ederek.

Rosie bir fincan kahve ve sabah gazetesiyle mutfak adasında oturuyordu. Liv’in onunla ilgili sevdiği şeylerden biri de buydu. Rosie, tıpkı büyükannesinin yaptığı gibi, her sabah hâlâ gazete getirtiliyordu. Liv’in çocukken kendini gerçekten güvende hissettiği tek zaman, sabah gazetesini okuyan büyükannesinin yanında kanepeye kıvrılarak geçirdiği sabahlardı.

Liv ıslak saçlarını geriye attı ve yumurtaları tezgâhın üzerine koydu. “Randy, Hazel’in peşine düştü bile. Tavuğun boynunda kel bir nokta oluşmaya başladı. Belki de onu bir süreliğine içeri almalıyız.”

“Zavallı şey. Birazdan dışarı çıkıp onu içeri alırım.”

Banyoda su kapandı ve Mack içeri girdi. Rosie hafifçe iç çekti. “Bak kim gelmiş.”

Mack hemen onun gönlünü kazanmaya koyuldu. “Rosie, bu sabah çok güzel görünüyorsun.”

“Aman Tanrım!” Liv öğürdü.

“Aç mısın?” diye sordu Rosie. “Kek yaptım ve fırında da kiş var.”

“Keklerinden alabilirim.” Mack göz kırptı.

Liv ona baktı ve gözlerini devirdi. “Flört etmediğin biri var mı?”

Rosie, keki bir tabağa koyup Mack’e verdi. “Peki, siz ikiniz bugün için ne planlıyorsunuz?”

Mack cevap vermeden önce hızlı bir ısırık aldı. “Casuslukla ilgili şeyler.”

“Bana neden burada olduğunu söylemedin,” dedi Liv.

“Seninle konuşmam gereken şeyler var.”

Ancak o daha fazlasını söyleyemeden arka kapı sertçe açılıp kapandı. İkizlerin sesi evi doldurdu. “Livvie Teyze!”

Amelia hemen ardından gelen Ava ile içeri koştu ve onun ardından da Thea geldi.

Kızlar, Mack’i gördüklerine sevinmiş gibiydiler.

Anneleri öyle değildi.

“Burada olman çok ilginç, Mack,” dedi Thea.

Mack’in yüzündeki renk soldu. “Merhaba Thea...”

“Kardeşimle yalnız konuşmam gerek.”

Mack keki tabağa geri koydu. “Ben, eee, kızları dışarı oynamaya götüreceğim.”

Rosie en garantisinin onlarla gitmek olduğuna karar vermeden önce bir an için gergin bir şekilde bekledi.

Liv, ablasıyla yüzleştı. “Tanrım, Thea, sorun ne?”

Genç kadın ellerini beline koydu. “Neden kovulduğunla ilgili gerçeği bana ne zaman söyleyecektin?”

Ah. Kahretsin.

On dakika sonra, Thea, Rosie’nin oturma odasında volta atıyordu. “Bana yalan söylediğine inanamıyorum.”

“Teknik olarak bazı bilgileri vermekten kaçındım,” dedi Liv.

Yanaklarındaki kırmızı lekelere ve gözlerindeki vahşi öfkeye bakılırsa Thea bu ayrımı hiç de takdir etmiyordu. Liv yutkundu ve çenesini kapattı.

“Yemin ederim seni anlamıyorum, Liv. Neden böyle şeyleri benden saklıyorsun?”

“Seni bu işe bulaştırmak istemedim.”

“Sen benim kız kardeşimsin. Senin sorunların benim sorunlarımdır.”

“Düzeltilme. Senin sorunların genellikle benim sorunlarımdan *kaynaklanıyor*.”

Thea sinirli bir sesle kollarını havaya kaldırdı. “Bu da nereden çıktı, Liv? Seni anlamıyorum!”

“Hayatım boyunca insanlara yük oldum. Anneme. Babama. Büyükanne. Sana.”

“Bu doğru değil. Tanrı aşkına, buna neden inanıyorsun?”

Liv ayağa kalktı ve daha fazla tartışmayı önlemek ve gerçekten istemediği bir şeyi ağzından kaçırmamak için ellerini salladı. “Neyse ne. Artık tüm hikâyeyi biliyorsun. Ve şimdi eve gidecek, daha fazla soruna ihtiyacın varmış gibi endişelenip üzüleceksin.”

Thea ona o bakışlardan bir tane daha attı. “Ben senin abla-mm. Senin için endişelenmek benim işim.”

Liv saçlarını yüzünden çekti. “İşte tam da böyle düşündüğün için sana söylemedim.”

“Gerçekten de öğrenemeyeceğimi mi sanıyordun?”

“Eninde sonunda öğrenecektin sanırım! O kadar ilerisini düşünmedim. Kendi tarzımla halletmeye çalışıyordum. Bekle bir dakika... Sen nasıl öğrendin?”

“Sence? Mack bu sabah Gavin’e ve diğerlerine anlatmış.”

Liv’in tüm kasları gerildi. “Ne yapmış?”

Evin içindeki gerilim, Mack ve Rosie’yi dışarıya kadar takip etmişti. Tavuklar bile çıldırmıştı. Randy, Hazel’in peşine düşünce, Hazel ciyaklayarak onu geri çekilene kadar gagaladı.

“İçeri girelim mi?” diye sordu Mack, kızların keçileri beslemesine yardım eden Rosie’ye.

“Bence hazır olduklarında dışarı çıkarlar.”

Hop yavaş yavaş yürüyerek yanlarına geldi. “Rosie yem deposuna gitmem gerekiyor. Benimle *gelmek* ister misin?”

Rosie kaskatı kesildi. “Hadi kızlar,” dedi. “Gidip tohumlarımdan bazılarını kontrol edelim.”

Rosie işitme mesafesinden çıktıktan sonra, “Bu çok barizdi,” dedi Mack. “Ne yaptın?”

Hop cıkcıkladı. “Eşit Haklar Tasarısı ile ilgili dalga geçtiğimden beri bana karşı böyle. Şaka kaldıramıyor.”

“Belki de komik değildi.”

“Bak işte, bugünlerdeki sorun da bu. Artık kimsenin espri anlayışı yok. Her lanet şeye kırılıyorlar.”

Mack başını iki yana salladı. “Dostum, bazı şeyler *her zaman* rahatsız edicidir.”

“Benim zamanımda kimse rahatsız olmazdı.”

“Kadınlar oluyordu. Siz sadece onların fikirlerinin önemli olmadığını kararla verdiniz.”

Hop gözlerini devirdi ama zırhında kayda değer bir çatlak vardı.

“Peki, asıl sorunun, onun espri anlayışının olmaması değil de daha iyi bir malzeme bulman gerektiği olduğunu anlaman için bunun daha ne kadar tekrarlanması gerekiyor?”

Hop yamru yumru olmuş parmağını ona doğrulttu. “Söylediklerine dikkat et.”

Mack omuz silkti. “Sadece sana yardım edebileceğimi söylüyorum.”

Hop burun kıvırdı. “Hangi konuda?”

Mack, Rosie'nin kızlarla birlikte kaybolduğu toprak altı mahzenini işaret etti. "Ona ne zamandır âşıksın?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye homurdandı Hop.

"İstediğin kadar aptalı oynayabilirsin ama ben ne gördüğümü biliyorum."

"Bu pek de bir şey ifade etmiyor."

"Onu kazanabilirsin. Sana yardım edebilirim."

Hop, kinoanın tadına ilk kez bakmış gibi dudaklarını kıvrırdı. "Bir kadına şehvetle baktığını itiraf edemeyen bir adamdan romantik tavsiyeler alacağımı mı sanıyorsun?"

"Liv'e şehvetle bakmıyorum. Onu doğru düzgün tanımıyorum bile."

"Ama tam olarak kimden bahsettiğimi hemen anladın."

Mack bu yorumu bir kenara itti. "Burada senden bahsediyoruz yaşlı adam."

"Saçma sapan konuşuyorsun."

"Rosie ile onun anlayacağı bir dilde konuşmayı öğrenmelisin."

"Onun dilini biliyorum. Huysuz."

Mack de böyle birini tanıyordu.

Hop mendiliyle alnını sildi. "Belki senin neslindeki erkekler bu dili konuşuyordur ama benimkiler konuşmuyor."

"Peki, bu senin için nasıl gidiyor?"

"Senin için nasıl gidiyor?"

Mack sırtıttı. "Şimdiye kadar harika."

Hop güldü. "Gerçekten mi? Çünkü o, seni gördüğüne sevinmiş bir kadına hiç de benzemiyor."

Mack hızla arkasını döndü ve Liv'in çimenlerin üzerinden kendisine doğru hücum ettiğini fark etti. Lastik çizmeleri ve ka-

yıp eşya kutusunda zor zamanlar geçirmiş gibi görünen yıpranmış büyük beden bir *sweatshirt* içinde gülünç görünmeliydi.

Ama gülünç görünmüyordu. Güzel görünüyordu.

Güzel bir fırtına gibi.

Onun üzerine gürleyen bir fırtına.

Liv sert bir bakışla tam önünde durdu. “Kitap kulübüne mi söyledin?”

Mack yüzünü buruşturdu. “Sana bunu söylemek için gelmiştim.”

“Önce bana sormalıydın.”

Mack ellerini kaldırdı. “Dün akşam, ne pahasına olursa olsun Royce’u alaşağı edeceğimiz konusunda anlaşmıştık.”

“Bu, benim iznim olmadan gidip daha fazla insana anlatabileceğin anlamına gelmiyordu. Biz ortağız.”

“Çocuklar bize yardım edebilir, Liv.”

Liv elini avcuna vurdu. “Bu bir *kitap kulübü*.”

“Nashville’deki en güçlü adamlardan oluşan bir kitap kulübü. Bize yardım edebilirler.”

Hafif bir esinti, Liv’in tek bir buklesini alıp yanağına düşürdü. Mack, o bukleyi parmağının etrafına sarıp genç kadının kulağının arkasına götürmek gibi bir dürtüye kapıldı.

“Bundan sonra benimle konuşmadan hiçbir şey yapma,” dedi Liv sonunda. “Yetkili benim.”

Mack başıyla onayladı. “Yetkili sensin.”

Liv tatmin olmuş bir şekilde başını salladı.

“Tek bir şartla,” diye ekledi Mack.

Liv kollarını kavuşturdu. “Ne şartı?”

“Pervasızca davranmayacaksın.”

Liv'in yüzündeki dargınlık o kadar gerçektir ki neredeyse komikti. "Pervasızca ne yaptım ki?"

"Dün akşam Royce'un yanındayken? Bu konuda akıllıca davranmalıyız. Yetkili olmak istiyorsan, tamam. Ama aptalca fikirler üzerinde veto etme hakkım var."

Arkalarındaki Hop tekrar alayla güldü.

"Bak, yarın herkesi bir araya toplarız ve böylece bir plan yapabiliriz," diye önerdi Mack.

"İyi." Liv arkasını döndü ve eve doğru hızla ilerledi. Rosie kızlarla mahzenden çıktı ve eve girmeden önce, Hop'a Liv'in Mack'e attığı bakışı gönderdi.

Mack onun arkasından seslendi. "Gelecek cuma. Saat sekizde. Six Strings lokantasında."

"Kişisel gelişim saçmalıklarıyla dolu dokunaklı bir toplantıya katılmayacağım."

"Kahvaltıyı yeni üye ısmarlar."

"Siktir git."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“Korkunç bir hata yaptım.”

Liv, ertesi gün saat üçten kısa bir süre önce Rosie’nin oturma odasını incelerken bu gerçeği kendi kendine dile getirdi.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Mack. “Söz veriyorum.”

Liv bundan o kadar da emin değildi. Malcolm’a tamamen güveniyordu. Malcolm akıllıydı. Diğer iki adamla hiç tanışmamıştı ama ikisini de tanıyordu. Derek Wilson’ın şehirde bir inşaat şirketi vardı ve Gavin ile Mack’in ondan bahsettiklerini duymuştu, dolayısıyla onun da güvenilir olduğunu biliyordu.

Ama Rus? Mack’e dönerek kısık bir sesle konuştu. “Onu davet ettiğine inanamıyorum. Bu evin boruları çok eski.”

Rosie, bir tepsi kurabiyeyle ve Liv’in tanımadığı bir adamla içeri girdi. Adam, siyah çerçeveli bir gözlükle hippy tarzı bol bir bere takıyordu ve Pokémon tişörtü giyiyordu.

“Dışarıda başıboş dolanan birini buldum,” dedi Rosie.

“Bu da kim?” diye fısıldadı Liv.

“Noah.”

“Noah da kim?”

“Bilgisayar uzmanı.”

“Jessica’yı bulan mı? Bu konuda hiçbir şey bilmediğini söylemiştin!”

Mack teslim olurcasına ellerini kaldırdı. “Tamam, bu konuda yalan söylemiş olabilirim.”

Liv onun koluna vurdu. “Bu bana yalan söylediğin içindi.”

Genç kadın bir kez daha vurunca Mack kolunu tutup sızlandı. “Bu ne içindi?”

“Canım öyle istedi. Ona güvenebileceğimizden emin misin?”

“Bir kitabı kapağına bakarak yargılama. Bilişim uzmanlığının sadece bir numara olduğuna ve aslında hükümet için bir suikastçı olarak çalıştığına eminim.”

Liv gözlerini kıstı. “Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum.”

Mack elini uzatıp öne çıktı. O ve Noah, erkeklere özgü bir şekilde tokalaştılar. “Geldiğin için teşekkürler, dostum,” dedi Mack.

Noah’nın hatırına, her adamın adını ve plana hangi özel becerisiyle dahil olduğunu tek tek sıraladı. Rus sonuncuydu.

“O kas gücü için burada,” dedi Mack.

Rus yumruğunu vurdu. “Onu döveceğim.”

Liv ellerini salladı. “Hayır, hayır. Kimseyi dövmek yok.”

Rus alt dudağını sarkıttı. Rosie onu yatıştırmak için kurabiyelerle yanına koştu.

“Ona peynir verme,” dedi Mack.

Liv ona baktı. “Gece yarısından sonra mı, yoksa...”

“Hiçbir zaman.”

Rosie omuz silkti ve Malcolm’a geçti. “Sen peynir yiyebilir misin?”

“Evet, buradaki hemen hemen diğer herkes peynir yiyebilir,” diye yanıtladı Mack.

Noah sonunda Liv'i selamladı. Liv onunla tokalaşırken gözlerini kısıtı. "İnsanları öldürüyor musun?"

Noah başını yana eğdi. "Kasten değil."

Mack ellerini birbirine çarptı. "Hadi başlayalım."

Henüz oturacak yeri olmayan herkes, iki kanepeden birinde yer bulmak için itişip kakıştı. Rus, Hop'un koltuğunu çoktan kapmıştı ki Hop'un onlara katılmaya karar vermesi durumunda bu sorun olacaktı. Malcolm yerde oturdu ki bu da tavuklardan birinin onlara katılmaya karar vermesi durumunda büyük sorun olacaktı.

"Gavin ve Del'in bugün bir iç saha maçı var, bu yüzden verdiğimiz kararlar hakkında onları daha sonra bilgilendirmemiz gerekecek."

"Ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Derek, başka bir kurabiyeye uzanırken. "Bunlar müthiş."

Rosie'nin yüzü aydınlandı. Tam o sırada Hop uzun adımlarla içeri girdi ve Rosie'nin başka bir adama gülümsediğini fark ederek kaşlarını çatı. Sonra Rus'un, koltuğunda oturduğunu fark etti ve yüzünde kana susamış bir ifade belirdi. *Bas git* dercesine başparmağını oynattı. Rus hızla yerdeki Malcolm'a katıldı.

Rosie, "Geç kaldın," diyerek Hop'u azarladı. Ama yine de ona bir kurabiye verdi.

"Yapmamız gereken en önemli şeylerden biri, Royce'un bunu kaç kadına yaptığını anlamak," dedi Liv. "Ve onu nasıl ifşa edeceğimizi bulmalıyız."

"Neden medyaya gidip gördüklerini anlatmıyorsun?" diye sordu Derek.

"O zaman gizlilik sözleşmesini ihlal etmiş olurum ve bizi durdurması için ona fırsat vermek istemiyorum," dedi Liv. "Ayrıca muhabirlerin kendi araştırmalarını yapmaları gerekiyor ve bu da

çok uzun zaman alabilir. Ben çok daha büyük bir şey yapmak istiyorum.”

Mack kaşlarını çatarak ona baktı. “Daha büyük mü?”

“Yemek kitabının tanıtım partisinde onunla yüzleşmek istiyorum.”

“Sadece üç hafta kaldı,” dedi Mack.

“Biliyorum.”

“Bu imkânsız,” diye homurdandı genç adam.

“Neden onu kaçırıp konuşturmuyoruz?” Rus bunu söyler söylemez herkes ona baktı. Rus omuz silkti. “Rusya’da her zaman olur.”

Liv başını iki yana salladı. “Hayır. Adam kaçırmak yok. Şiddet içeren bir şey yok.”

“Ama belki de bunu itiraf ettiğini kayda almayı deneyebiliriz,” diye öneride bulundu Derek.

Liv, Mack’e baktı. “Bu işe yarayabilir,” dedi.

“Ama nasıl?”

“Ticaret Odası galasına ne dersiniz?” dedi Derek. “Orada olacak. Belki biri onu telefonuna falan kaydedebilir.”

“Bir bağış gecesinde kadınları taciz ettiğini asla itiraf etmeyecektir,” dedi Mack.

“Belki bunu zaten bilen birine itiraf eder,” dedi Liv. “Mesela bana.”

Mack’in yüzündeki ifadenin tek bir saniyede tamamen kayıtsızlıktan çıkıp sertleşmesi garipti. “Hayır, bundan hoşlanmadım. Başka bir plan yapmalıyız. Bu asla işe yaramaz.”

“Bu konuda biraz yardım edebilirim sanırım,” dedi Noah. Kanepede öne kaydı ve arka cebinden bir tomar kâğıt çıkardı.

Kâğıtları ileri uzattı ve Liv, Mack’ten önce onları yakaladı. “Bunlar da ne?”

Mack onun omzunun üzerinden kâğıtlara baktı.

“Royce’un banka kayıtlarını biraz araştırdım,” dedi Noah.

Liv boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. “Ne yaptın?”

Mack onun sırtını sıvazladı. “Derin nefesler al.”

“Bu yasal mı?”

“Teknik olarak, bu kayıtların çoğu kamuya açık,” dedi Noah.

“Çoğu mu?” diye ciyakladı Liv.

Noah gönülsüz bir özürle omuz silkti. “Bir kısmı yasal olmayan yollarla elde edilmiş olabilir.”

“Bize sadece ne bulunduğunu söyle,” dedi Mack.

Noah kurabiyesini ısırdı. “Bir dizi tuhaf hareket buldum, bu yüzden belli bir örüntü oluşturmak için onları elektronik bir çizelgeye aldım ve ilginç bir şey buldum.”

Mack o kadar yakın duruyordu ki göğsü Liv’in sırtına baskı yapıyordu. “Anlamıyorum,” dedi Mack sonunda, kâğıttan başını kaldırarak. “Neye bakıyoruz?”

Noah başını salladı. “Royce’un şirketi, denizaşırı bir adrese sahip olan belirsiz, sıradan bir hayır kurumuna çeşitli miktarlarda havale göndermiş. Hemen ardından bu transferlerin her biri bilinmeyen taraflara yeniden dağıtılmış.”

“Bunların sus payı ödemeleri olduğunu düşünüyorsun,” dedi Hop.

Noah omuz silkti. “Eğer insanlara kimsenin bir şey öğrenmemesini sağlayacak şekilde ödeme yapmaya çalışsaydım böyle yapardım.”

“Onları görebilir miyim?” diye sordu Malcolm.

Mack belgeleri ona verdi. Malcolm kâğıtları incelerken Rus ve Hop da onun omzunun üzerinden baktılar.

“Bunlar hiçbir şey söylemiyor,” dedi Hop arkasına yaslanarak. “Yasadışı yollardan elde edilmiş bir sürü rakam ki bu da onları

kullanırsanız, başınızın en az Royce kadar belaya gireceği anlamına gelir.”

“O zaman belki de onları daha fazla bilgi almak için kullanırız,” dedi Derek.

“Bu sayfaların geri kalanı nedir?” diye sordu Malcolm.

“Vergi mahkemesiyle ilgili.” Noah kurabiyeden bir ısırık daha aldı. “Royce bir...”

Noah, yumuşak bir cıvıltı sesi duyunca durdu. Hazel odaya girdi, kafasını sallayarak kurabiye kırıntıları arıyordu. Noah gözlerini kırıştırdı. “Tavuşu başka gören var mı?”

Bir anda gözleri parlayan Rus kollarını iki yana açtı. “Tavuk.”

“Ne diyordun?” diye sordu Mack, gerginliği sadece sesinden değil, yumruklarının sıkılmasından da belliydi.

“Royce birkaç yıl önce kâr amacı gütmeyen bir kuruluş kaydettirmiş, ancak vergileri düzgün bir şekilde bildirmemiş,” dedi Noah. “Çok büyük para cezalarına çarptırılmış, onları ödemiş ve sorunların vergi mahkemesinde çözülmesi gerekmiş.”

“Yani?”

“Yani şu yeni hayır kurumu Panamâda hemen ertesi yıl kurulmuş.”

Malcolm’un gözleri resmen yuvalarından dışarı fırladı. “Yedi yıl önce.”

Noah başıyla onayladı. “Bunu çok uzun zamandır yapıyor.”

Liv kendini hasta hissetti. Yedi yıl mı? Ve bu sadece sahte hayır kurumunu denizaşırı ülkelere taşıdığından beriydi. Ama sonra mide bulantısı öfkeye dönüştü, çünkü bunu daha kaç kadına yapmıştı? *Yıllarca* paçayı kurtarmıştı. Ve başından beri, bunu bilen, ona yardım eden, bunu örtbas eden sayısız insan olmalıydı.

“Peki, bu bizi nereye götürüyor?” diye sordu Derek.

“Belli ki bu paranın, taciz ettiği kadınlara gittiğini kanıtlamamız gerekiyor,” dedi Malcolm.

“Evet, lanet olsun,” dedi Mack. “Bunu nasıl yapacağız?”

“Yani araştırmaya devam edebilirim,” dedi Noah omuz silkerek.

“Hepiniz kafayı bulmuşsunuz.” Hop koltuğundan kalkıp başını iki yana salladı ve uzaklaşmaya başladı. Arkasını dönmeden önce kapıya kadar gitmişti. “Polisi aramalısınız, bu pislikle kendiniz uğraşmamalısınız.”

“Onlara ne diyeceğiz?” diye sordu Mack. “Jessica bunu bildirmek istemediğini açıkça belirtti, bu yüzden Liv’in sözlerine karşı onun ve Royce’un sözleri.”

“Yasadışı hiçbir şeyde yer alamam. Ben bir polisim, lanet olsun.”

“Emekli polis,” dedi Rosie. “Ve kimse seni bunun bir parçası olman için davet etmedi.”

“O zaman hepiniz aptalsınız,” diye azarladı Hop. “Çünkü burada soruşturma deneyimi olan tek kişi benim ve bahsettiğiniz şey bir soruşturma.”

Rus, kucağındaki tavuk Hazel’e usulca şarkı söyleyerek sallanmaya başladı.

“Ve bu adam tam bir kaçık,” dedi Hop, Rus’u işaret ederek.

“O bir hokey oyuncusu,” dedi Mack.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Hop ama koltuğuna geri döndü.

“Şu anda en büyük endişem Jessica,” dedi Liv. “Anlaşılan Royce’a onunla konuştuğumuzu söyleyecek kadar korkmuş ve Royce da görünüşe göre bizimle yüzleşecek kadar korkmuş. İşler daha da kötüleşecek. Onu oradan bir an önce çıkarmalıyım.”

Noah, kurabiyesinin geri kalanını ağzına attı. “Neyse ki bu konuda da yardımcı olabilirim.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

“Noah’nın söylediği yerin burası olduğundan emin misin?”

Liv ertesi perşembe günü, ucuz barın kapısına sadece kuşkulu olduğunu değil, belki biraz da korktuğunu söyleyen gözlerle baktı. Mack onu suçlamıyordu. Yer, *riski göze alarak girin* havasıyla, terbiyesiz ve saldırgan bir ortaparmağın ortamsal eşdeğeri idi.

Mack omuz silkti. “Noah, bu akşam burada olacağını Facebook’ta paylaştığını söyledi.”

“Jessica’nın sayfası gizli olarak ayarlı. Böyle şeyleri nasıl görüyor?”

“Adam denizaşırı bir banka hesabına sızdı. Sence Facebook’a giremez mi?”

Liv ona yan yan baktı. “İyi bir noktaya değindin.”

Mack elini onun beline koydu ve dokunuşu altında seğiren kasları hissedince kendi kendine gülümseyerek başıyla kapıyı gösterdi. “Hadi gidelim. Umarım ondan önce gelmişsinizdir.”

Ağır ahşap kapının kolu, öğrencilerin favorisi olduğu otuz yıl boyunca düzgün bir şekilde aşınmıştı ancak kapının kendisi, sayısız tekme ve fedai darbesi gibi görünen kaba yara izleri ve

göçükler taşıyordu. Bu, içeride bulacakları şey için hiç de iyiye işaret değildi. Mack, içeri girerken elini Liv'in belinde tutmaya devam etti.

Her ikisi de gözlerinin loş ışığa uyum sağlaması için kısa bir süre durdu. Saat daha dokuzdu ve görünüşe göre üniversite tayfası için henüz erkendi, çünkü içeride yirmiden az kişi vardı. Ve onlar da alkol alacak yaşta görünmeyenlerdi.

"Birden kendimi bir milyon yaşında gibi hissettim," dedi Mack.

"Otuzdan fazlasın. Yani onlara göre öylesin."

"Jessica alkol alabilecek yaşta mı?"

"Hayır ama burada buna dikkat ettiklerini pek sanmıyorum."

Dikkat eden çok az yer vardı. Mack'in, barlarında reşit olmayanların içki içmesine hiç toleransı yoktu. Kapıdaki korumaları en son sahte kimlik tekniklerinde düzenli olarak eğitim alıyorlardı ve her gün en az bir düzine insan kulüplerinden geri çevriyordu. Bekârlığa veda partileri en kötüleriydi. Birinin, tatlı tatlı göz kırptırarak ya da yirmi dolarlık banknot sıkıştırarak kuzenini gizlice içeriye sokmaya çalışmadığı bir gün bile geçmiyordu. Ama ikisi de adamlarında işe yaramıyordu. Çünkü Mack işini sağlama almıştı.

"Arkada bir masaya oturalım ki onu görebilelim," diye önerdi Liv, onun elinden uzaklaşarak.

En arka köşedeki kırık MILLER LITE tabelasının altındaki bir masada durdu. Birisi masanın üzerine bir penis şekli kazımişti ve vinil minderlerin neredeyse tamamı çatlamıştı. "Ultraviyole ışığın bu koltukta neler ortaya çıkaracağını düşünmek bile beni titretiyor," dedi Liv ama yine de oturdu.

"Bir yere kıpırdama," dedi Mack. "Araya karışmamız için bize içecek bir şeyler alacağım."

"Ben araya karışırum. Ama senin şakaklarında griler var."

Mack, onun sırtışını görmeden önce elini saçlarına götürdü. Yalan söylüyordu. Parmağını ona doğrulttu. “Hiç komik değil.”

“Çok kibirlisin.”

Mack başıyla barı işaret etti. “Ne istiyorsun?”

“Dos Maderas ve kola derdim, ama sanırım burası daha çok Captain Morgan tarzı bir yer, dolayısıyla...” Liv omuz silkti.

“Hanımefendi ne içeceğini iyi biliyor,” diye takıldı Mack, bu düşünce karşısında saçma sapan bir şekilde tahrik olarak. “Hemen dönerim.”

Barla ilgilenen iki kadın, müşterilerden daha büyük görünmüyordu. Göğüslerinin üzerinde barın adının yazılı olduğu siyah, askılı bir badi giyorlardı ve daha genç olanın askıları çekiştirmesine bakılırsa, üniformadan pek de memnun değildi.

“Size ne verebilirim?” diye sordu kadın gülümseyerek.

“Dos Maderas var mı?”

Kadın gözlerini kırptırdı. Mack başını iki yana salladı. “Bir rom ve kola, bir şişe de Sam Adams.”

İçkileri masaya taşıdı ve Liv’in yanına oturdu. Liv ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama Mack kolunu omuzlarına dolayıp onu kendine çekti.

Liv’in attığı yan bakış, bir komedi dizisini besleyecek yeterli tavrı taşıyordu. “Ne yapıyorsun?”

“Ortama ayak uyduruyorum. Biz sadece akşamın tadını çıkaran romantik bir çiftiz.”

“Çok beklersin.”

Bekliyordu. Sanki birdenbire, bunun olmasını gerçekten de çok bekliyordu. Birasından büyük bir yudum aldı. Ona bu kadar yakın oturmak stratejik bir hata olabilirdi. Çok güzel kokuyordu. Aşk romanlarında pek çok kez okuduğu o çiçeksi güzellik gibi değildi, sadece *güzeldi*. Teni vanilya gibi kokuyordu. Tatlı.

Mack elini burnunun altına sürttü.

“Sorun ne?” diye sordu Liv.

“Hiçbir şey.”

“Rahatsız görünüyorsun.”

“Değilim.”

Liv omuz silkti ve omzunu onun koltukaltına yerleştirdi. Mack sertçe yutkundu. Kapı açıldı ve ikisi de dimdik oldular. Ve hemen tekrar çöktüler. Gelen Jessica değildi. Beş kadından oluşan bir grup, buraya gelmeden önce partiyi başka bir yerde başlatmış gibi tökezleyerek içeri girdi.

“Barımda bunun olmasına asla izin vermem,” dedi Mack.

“Neyin olmasına?”

Birasıyla işaret etti. “Çoktan sarhoş oldukları çok açık. Resmen bela arıyorlar.”

Mack, genç kadının bakışlarının ağırlığını hissederek başını eğdi. “Ne?”

“Çok etkisin.”

“Bu seni şaşırttı mı?”

“Tecrübelerime göre, zenginlik ve ahlak nadiren bir araya gelir.”

Mack onu daha iyi görebilmek için yer değiştirdi. “Zengin insanlar alıp veremediğin nedir?”

“Onlara güvenmiyorum.”

“Neden? Yani, evet, dışarıda kanunsuz yollarla tonlarca para kazanan bir sürü kötü insan var..”

“Ve kimsenin öne geçmemesini sağlamak için sisteme hile karıştıran.”

“Ama her zenginlik, kötü karakter göstergesi değildir.”

“Ama çoğu zaman öyledir.”

Mack tek kaşını kaldırdı. Meselenin özüne inme arzusu, ona bu konunun peşini bırakmasını söyleyen sağduyunun sesini bastırdı. “Bu, babanla ilgili, değil mi?”

Liv gülümsedi. “Daha önce onun hakkında konuşmak istemi-yordum, şimdi de konuşmak istemiyorum. İyi deneme.”

“Hadi ama. Bana bir şey vermelisin.”

Liv başını iki yana sallayarak kapıya baktı.

“Bir şeyler konuşmalıyız. Jessica gelene kadar başka ne yapacağız?”

Liv’in gözleri bir Disney prensesininki kadar irileşti. “Öp beni.”

Mack’in şişesi tam ağzının önünde durakladı. “Anlayamadım?”

“Öp beni dedim, seni aptal.”

Liv, Mack’i gömleğinden tutup kendine çekti. Mack nere-deyse düşünüyordu ama eliyle duvardan destek alarak kendini durdurdu. “Tanrım, hayatım. En azından önce bana yemek ısmarlayabilirsin.”

Liv dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Lanet olsun, bu kadın öpüşebiliyordu. Birinin ne yaptığını bildiğini anlayacak kadar çok kadını öpmüştü ve bu kadın kesinlikle biliyordu. İyi öpüşenlerin hastasıydı. Bazı erkekler yatakta her şekle giren kadınlardan hoşlanırdı ama Mack, dudaklarıyla sevişmeyi bilen bir kadına bayılırdı.

Tanrım, bu çılgıncaydı. Liv ne yapıyordu? Mack soluk solu-ğa geri çekildi. “Baban hakkında *gerçekten* konuşmak istemi-yorsun, değil mi?”

Liv’in gözleri onun omzunun arkasına kaydı. “Royce’un fedai-leri burada.”

“Ne?” Mack bakmak için arkasına dönmeye çalıştı ama Liv onun yüzünü tutarak geri çevirdi. Adamın yanakları genç kadı-nın parmakları arasında ezildi. Şaşırtıcı derecede güçlü parmak-lardı. Hamur yoğurmak gerçek bir egzersiz falan olmalıydı.

“Royce’un fedaileri mi var? Sen ne dediğinin farkında mısın?” Mack’in sesi boğuk çıktı, çünkü dudakları birbirine bastırılmıştı.

“Güvenlik görevlileri,” diye açıkladı Liv, konuşurken nefes nefese bile değildi. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Mack on kilometre koşmuş gibi hissediyordu.

Tekrar arkasına dönmeye çalıştı ve Liv bu sefer ona izin verdi. Mack onları anında fark etti. “Kapının yanındaki iki koca adam mı?”

“Hı-hı.”

“Çok...” Mack durakladı. “Aç görünüyorlar.”

“Royce’un onları ne kadar beslediğini bilmiyorum.”

“Onların burada ne işi var?”

“Sana bir tahmin hakkı vereceğim.”

İki adam içeriyi taramaya başladı. “Kahretsin,” diye tısladı Liv ve sonra tekrar yaptı. Onu öptü.

Ama Mack bu sefer hazırlıklıydı. Ve eğer öpüşeceklerse, *gerçekten* öpüşeceklerdi. Mack, Liv’in başının arkasını kavradı ve onu derinlemesine öpebilmek için yüzünü yönlendirdi. Liv gerildi ama sadece bir an için. Sonra kendini ona bıraktı. Resmen eridi. Ağzını biraz daha açarak içeri girmesine izin verdi. Elleri onun göğsüne yaslandı.

Ve onu geri itti. “Bakmıyorlar,” dedi. “Fırsat varken dışarı çıkmalıyız.”

Mack gözlerini kırptırdı. Ne? Doğru. Fedailer. Evet. Omzunun üzerinden arkaya baktı. İki adam sırtlarını onlara dönmüş, kapıyı gözetliyorlardı. Mack, Liv’i elinden tutup masadan kaldırdı.

“Belki bir arka kapı vardır,” dedi Liv.

Masanın yanındaki karanlık koridorda hızla ilerlediler ve sadece tek bir tualete ulaştıklarında küfrettiler.

“Lanet olsun,” dedi Mack, elini saçlarının arasından geçirerek.

“Onları görebiliyor musun?” diye sordu Liv.

Mack yavaşça koridorun sonuna kadar ilerledi ve başını dışarı uzattı. Adamlar tekrar dönüyorlardı ve... SİKTİR. “Tuvalete gir,” diye bağırdı.

Liv ikinci kez söylenmesini beklemedi. Gıcırdayan kapıyı açtı ve içeri daldı. Mack de onun arkasından içeri girip kapıyı kilitle-di ve sırtını kapıya yasladı.

Liv eliyle burnunu kapatarak ona baktı. “Aman Tanrım. Tetanos aşısına ihtiyacımız olacak.”

Birisi dışarıdan kapıyı yumrukladı.

İkisinin de soluğu kesildi. Mack yana uzanıp ışığı kapattı. Karanlık, kokuyu daha da kötüleştiriyor gibiydi.

Dışarıdaki her kimse kapıyı tekrar çaldı. “Orada işin bitti mi?” diye sordu genç bir kadın. “Çişim geldi.”

Mack ışığı tekrar açıp arkasını döndü ve kapının kilidini açtı. Liv’in elleri onunkini tuttu. “Ne yapıyorsun?”

“Kız işemek zorunda.”

“Bu bir tuzak olabilir! Ya ondan bunu yapmasını istedilerse?”

Mack onun elini ittirdi ve kapıyı sadece kafasını dışarı çıkara-bilecek kadar araladı. Kız aşağı yukarı zıplıyordu. Mack’i gördü ve “Tanrı’ya şükür,” dedi.

Mack elini kaldırdı. “Orada siyah tişört giyen iki iri adam gö-rüyor musun?”

“Altıma işeyeceğim,” diye sızlandı kız.

“Bana nerede olduklarını söyle, sonra seni içeri alırsın.”

Kız ayağını yere vurarak uzaklaştı ve sonra geri döndü. “Kapının yanında duruyorlar.”

Mack kapıyı açıp onu içeri aldı. Kız tökezledi ve Mack onu belinden yakaladı. Liv'i görünce kızın gözleri kocaman açıldı. "Üçlü seksle işim olmaz."

Liv gözlerini devirdi. "Dışarıdaki o adamlardan saklanıyoruz."

Kız inleyerek iki büklüm oldu. "Acilen girmeliyim."

Liv, onu iğrenç tuvaleti saklayan tek bölmeye doğru itti. "Seni izlemeyeceğiz."

"Siz buradayken işeyemem!"

"Bir kızlar birliği *sweatshirt*ü giyiyorsun. Daha önce yabancıların önünde hiç işemediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Kızın kaşları çatıldı. "Ayıkken değil."

"Ayık olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

Kız ayakları üzerinde sallanarak kıkırdadı. "Dinlemeyin."

O kendini bölmeye kapatırken Mack kulaklarını tıkayıp gözlerini sıkıca yumdu ve arkasını döndü. Bu, hayatının en garip on anından biri olarak tarihe geçecekti. Sifonun çekildiğini duyunca, tuttuğunu bile fark etmediği soluğunu bıraktı. Bir süre sonra, kız kapıya doğru ilerledi. "Kimseye söylemeyeceksiniz, değil mi?"

Mack göz kırptı. "Kimseye söylemem."

Kız kıkırdayarak dışarı çıktı.

Mack arkasını döndüğünde Liv'in ona öfkeyle baktığını gördü. "Flört etmediğin biri var mı?"

"Kıskandın mı?"

"Çok beklersin."

"O öpücük hakkında konuşacak mıyız?"

Liv ona sırtını döndü "Hayır."

"Korkak."

"Konuşacak ne var ki? Sahte bir öpücüktü ve artık bitti."

Mack, dudakları genç kadının kulağına değecek kadar eğildi. “Güzel bir öpücüktü ve bundan etkilenmediğine inanmamı bekliyorsan korkunç bir yalancısın.”

Liv ona dirsek attı. “Çok fazla aşk romanı okumuşsun.”

“Ve sen de yeterince okumamışsın.”

Biri yine kapıyı çaldı. Liv hızla arkasını dönüp elini ağzına bastırdı.

Ama gelen yine aynı kızdı. “Eğer merak ediyorsanız şimdi gittiler.”

“Hadi gidelim,” dedi Liv kapıyı açarak.

Mack onu koridorun sonunda durdurdu. “Emin olmak için bir bakayım.”

Köşede durup tekrar başını uzattı. Daha fazla insan gelmişti ve zaten küçük olan mekân iyice küçülmüştü. Ama iriyarı adamlardan hiçbir iz yoktu. Liv onun arkasında durdu. “Ee?”

“Bence güvenli.” Mack onu elinden tutup yanına çekti. Sonunda sakinleşti ve zihnini meşgul eden rahatsız edici soruyu dile getirdi. “Burada olacağımızı nereden biliyorlardı?”

“Belki de bizi aramıyorlardı. Jessica’nın Facebook paylaşımını görmüş olabilirler.”

“Jessica’yı neden takip etsinler ki?”

“Bilmiyorum. Royce tam bir kaçık.”

Mack, her yerlerinde *sevgili tecavüzcüsü* yazan bir grup sarhoş pisliğin arasından geçmeye çalıştı. “Pardon,” dedi içlerinden birine.

Pislik kavgacı bir tavırla arkasını döndü, körkütük sarhoştı. “Sana pardon.”

Tanrı aşkına. “Sadece etrafından geçmeye çalışıyorum, dostum.”

“Evet, eh, başka bir yol bul, *dostum*.”

Pisliğin arkadaşlarından biri Liv'i fark etti. "Hey, tatlım," diye geveledi, genç kadının kişisel alanına girerek. "Bijle parti yapmak ister misin?"

Kan basıncı yükselen Mack, "Geri çekil," diye emretti.

"Siktir git, dostum. Onunla konuşuyorum."

Liv öne çıktı. "Ve şimdi de ben sana geri çekilmeni söylüyorum."

"Arkadaşımı görmezden gel," dedi bir başkası. "Sadece sarhoş."

"Hadi ya," dedi Liv.

"Hadi ama," dedi adam. "Neden bu kadar kızgınsın?"

"Belki de sadece buradan çıkmamızı engelleyen bir grup Tinder seks düşkünü, birer pislik olmaya karar verdiği içindir."

Bir Numaralı Pislik alayla güldü. "Tanrım, ne kancık ama."

Mack öfkeden deliye döndü. Adamın kolunu tutup büktü ve genç bir korumayken öğrendiği hareketle bir saniye içinde göğsünü bara yapıştırdı. Adam acıyla haykırdı ve etraftaki kalabalık soluğunu tutarak ya izlemek ya da yoldan çekilmek için itişip kakıştı.

"Özür dile. Şimdi."

"Üzerimden çekil, adamım."

Liv, Mack'in kolunu çekti. "Buna değmez, Mack. Hadi gidelim."

Mack onu bir kez daha ittikten sonra doğruldu. Pislik kolunu savurdu ama Mack'i iskalayıp bir bira sürahisine çarptı ve birayı yakınlarda duran bir kadının üzerine sıçrattı.

Kadın küfredip onu tokatladı.

Ve kızılca kıyamet koptu.

"Mack! Dikkat et!"

Mack, Liv'in barın üzerinde emeklediğini gördü. Liv onu uyardığında çok geçti. Mack'in çenesine bir yumruk indi ve sağ gözünün arkasında şimşekler çaktı. Mack geriye tökezledi ama

pisliğin arkadaşlarından gelen darbeyi savuşturmak için kendini çabucak toparladı.

Sonra bir baktı ki Liv barın üstünde ayağa kalkmış ve korkmuş barmenlere polisi aramaları için bağıyordu.

“Yere in!” diye bağırdı Mack.

Bir Numaralı Pislik bir yumruk daha attı ve Mack de onun karnına vurdu. Adam iki büklüm olup tek dizinin üzerine düştü. İnsanlar çığlık atıp kaçıştılar. Tanrım, ne kâbustu ama. Kendi kulüplerinden birinde hiç kavga etmemişti. Hem de hiç. İki koruma, insanları yoldan çekip kavgaya girdi. Pisliğin arkadaşlarından birinin tekrar Mack’in peşine düşmesini tam zamanında engellediler. Ama bir kenarda hâlâ kavga etmekte olan iki kadının bir bar taburesini devirip yere yapışmalarını engelleyecek kadar hızlı değillerdi.

Mack onları ayırmak için uzandı ve bardan inmesi için Liv’e bir kez daha bağırdı. Liv, dediğini yaptı ama onun istediği şekilde değil. Aşağı atladı ve kadınlardan birinin kolunu tuttu.

“Kesin şunu,” diye bağırdı, onları ayırmaya çalışarak.

“Bırak bu işi ben halledeyim, Liv,” diye bağırdı Mack.

Liv onu görmezden geldi; çünkü tabii ki öyle yapacaktı.

Ardından kadınların erkek arkadaşları da küfredip itişerek kavgaya karıştılar. Liv, kadınlardan birini tekrar yukarı çekmeye çalıştı ama kadın kolunu çekti ve Liv’i kavga eden erkek arkadaşların arasına savurdu. Adamlardan biri hızla döndü ve yanlışlıkla Liv’in yanağına dirsek attı.

Ondan sonra olaylar ağır çekimde gerçekleşti. Liv kaydı ve kışının üstüne düştü. Mack, pisliklerden birini yoldan çekip yerdeki iki kadının üzerinden atladı ve Liv’i koltuk altlarından yakaladı. Onu bir itfaiyecinin yapacağı gibi omzuna attı ve tüm itirazlarını görmezden gelerek kargaşadan uzaklaştırdı.

“Bu ne şimdi Mack? Beni yere bırak!”

“Kes şunu,” diye hırladı Mack, kapıyı tekmeleyerek açarken. Liv’i ayakları üzerine bırakıp hemen yanaklarını avuçladı. “Tanrım, iyi misin?”

Liv onun ellerini itmeye çalıştı. “Ben iyiyim...”

“Başını yukarı kaldır.”

Sokak lambası, gözünün hemen altında şişmiş kırmızı bir lekeyi aydınlattı. Mack küfretti. “Aklından ne geçiyordu, Liv?”

“Benim mi? Senin sorunun ne? Bir bar kavgası başlattın!”

“Seni koruyordum!”

“Ne? Kötü sözlerden mi?”

“Sana kancık dedi.”

“Üç yıl barmenlik yaptım, Mack. Böyle adamlarla nasıl başa çıkacağımı biliyorum.” Ellerini havaya savurdu. “Tanrım, aslında senden *hoşlanmaya* başlamıştım ama sen bu zorba, maço saçmalığına başladın!”

Mack’in nabızı hızla atıp elleri titrerken bile beyninin tüm olanlardan tamamen ayrı bir kısmı, Del ve Rus gibi, mükemmel roman kahramanının maskesini düşürüp de içindeki kontrolü kaybetmiş alfa erkeğini ortaya çıkarmak için neler gerekeceğine dair bahse giriyordu ve sonunda onu bulmuştu. Ağzını açtı ve daha önce hiçbir kadına karşı kullanmadığı bir ses tonu ortaya çıktı.

“Yemin ederim Liv, sen tanıdığım en sinir bozucu kadınsın.”

“Ve sen de böyle davranarak iyi adamlardan biri olduğumu mu düşünüyorsun?”

Sözleri hedefine ulaştı. Adrenalin, öfke, şehvet ve pişmanlıkla çarpışarak tüm duyularını kontrol eden yanıcı bir karışıma dönüştü. Hayır, Mack iyi adamlardan biri değildi. En azından şu anda. Genç kadının hızlı solukları tişörtünü göğüslerine sıkıca yapıştırdığında iyi değildi. Onun da kendisini dikizlediğini fark

ettiğinde değildi. Kaldırım birdenbire hem çok küçük hem de çok büyük hissettirirken değildi.

Mack'in eli uzandı ve başparmağı genç kadının köprücükke-miğinden bir damla sıvı sildi. Su muydu? Yoksa bira? Bilmiyordu. Liv'in dudakları aralandı, solukları hızlandı. Sonra Mack'in baş-parmağı, boğazından çenesine kadar yavaş bir keşif yolculuğu yaptı, ta ki alt dudağında durana kadar.

Aniden hareket ettiler ve Liv'in de hareket ettiğini fark etmek, Mack'in ateşe teslim olmasını sağladı. Ağzı onunkinin üzerine örttü ve Liv de bir an bile tereddüt etmeden parmaklarını saçlarının arasına geçirerek onu kendine çekti. Genç kadın rom gibi kokuyordu ve tadı bir hataya benziyordu ama Mack umursamadı. Hiç bilmediği ve anlamadığı bir aciliyetle hareket ederek boğazından bir hırıltı çıkardı; kolunu genç kadının beline dola-yarak onu barın duvarına yaslamak için yukarı kaldırdı. Liv'in bacakları aralanarak onu aradaki boşluğa davet etti.

Liv, yüzünü kavrayıp onu kendine çekti. Mack'in bedeni bir anda ısındı ve gerildi. Liv, düşmemek için tutunmak ya da onun tam bir mağara adamına dönüşmesini engellemek için adamın kollarını kavradı. Mack açığı değiştirdi ve Liv de onun altında iyice açıldı. Dili, genç kadının ağzına girdi.

Kapı aniden açıldı ve kalabalık, polislerin yolda olduğunu ba-ğırarak dışarı taşıtı.

Liv kaskatı kesilip onu kendinden uzaklaştırmak için sertçe itti. Yere düştü ve ayakları onunkilerin üstüne indi. Mack, ellerini saçlarının arasına sokarak arkasını döndü. Kahretsin. Lanet olsun, az önce ne yapmıştı?

"Gitmemiz gerek," dedi Liv.

"Liv," dedi Mack boğuk bir sesle. "Özür dilerim. Ben hiç..."

Liv onun yanından geçip gitti ve otoparka yöneldi. "Buradan gitmemiz gerek."

Mack ona yetişmek için koştu. “Bekle. Bunu konuşmamız lazım.”

“Hayır, lazım değil.” Liv hızlandı ve arabaya koştu. Mack kilide basıp kapıyı onun için açtı. Liv tek kelime etmeden arabaya bindi.

Mack direksiyona geçip ona baktı. “Liv.”

“Sadece sür.”

Mack sessizce küfrederek arabayı çalıştırdı ve yola çıktı. Sessizlik tam on dakika boyunca hüküm sürdü.

Mack ona baktı. “Seni kontrol ettirmeliyiz. Çok sert çarptın.”

“Sen de öyle.”

“Ben iyiyim.”

“Ben de öyle.”

“Kahretsin Liv. Özür dilemeye çalışıyorum.”

Liv güldü. “Ne için?”

“Ben... Yaptığım için. Seni öyle öptüğüm için. İzin almadan.”

Liv elini saçlarının arasına soktu. “Ben de hevesli bir katılımcıydım, Mack. Hemen suçluluk tribine girme.”

“Liv...”

Liv elini kaldırdı. “Yeter. Sadece beni arabama götür.”

Liv onunla Temple’da buluşmuştu ve arabası barın arkasındaki çalışan otoparkında duruyordu. Mack arabayı park edip motoru kapattı. İkisi de hareket etmedi.

“Bunu konuşabilir miyiz?”

Liv kapıyı açıp dışarı çıktı ve sonra eğilip içeri baktı. “Noah’ya, Royce’un adamlarının bizi nasıl bulduğunu öğrenip öğrenemeyeceğini sor.”

Kapıyı çarparak kapattı ve gitti. Az önce ne olmuştu öyle?

Ve Liv onu daha kaç kere bu soruyla baş başa bırakacaktı?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bu, fondöteni kalmadığını keşfetmek için kötü bir gündü.

Liv, ertesi sabah banyo aynasına baktı ve yüzünü ışığa doğru kaldırdı. Hayır. Bir gölge oyunu değildi. Gerçekten de bir gözü morarmıştı. Kapatıcı en kötüsünü gizliyordu ama doğrudan yüzüne bakan herkes ya kavga ettiğini ya da dün gece şimdiye kadarki en kötü uykuyu uyuduğunu düşünecekti.

Aslında Mack yüzünden ikisi de doğrudu. Tanrım, adam öpüşebiliyordu. Liv buna şaşırılmamıştı. Adamın muhtemelen bu konuda eğitim kitabı yazacak kadar tecrübesi vardı. Tabii ki Liv, talimatlardaki hangi adımın, *elektrik çarpmış gibi onun üzerinden in ve duşa ihtiyacınmış varmış gibi titre* maddelerini içerdiğinden emin değildi. Liv'in yıllar boyunca etrafına bir zırh kalkanı inşa etmiş olmasının nedeni, Mack'in tepkisiydi. Şimdiye kadar hayal kırıklığına ve reddedilmenin acısına alışmış olmalıydı ama alışmamıştı. Bu, eski bir yara izi üzerinde açılan taze bir yaraydı.

Önemli değildi. Mack'i öpmek bir hataydı. Adrenalin yüklü bir libido ve kötü kararlar çatışmasıydı. Bir daha olmayacaktı, hepsi bu kadardı.

Liv, buklelerini saç kurutma makinesiyle kurutup bir topuz haline getirdi ve kahvaltıdan önce faturaları ödeyerek dikkatini dağıttı. Banka hesabında kalan miktar midesini ağrıtmaya yetti. Bugün LinkedIn’de daha fazla özgeçmiş göndermek ve yağ çekmek için birkaç saat harcaması gerekiyordu. Şimdiye kadar cevap veren tek yer Parkway’di. Gelecek hafta bir görüşmesi vardı ve bunun için sadece Alexi’ş teşekkür etmesi gerektiğini tahmin etti.

Bunun üzerine, Liv lastik çizmelerini giydi ve tavuklarla ilgili işlerini halletti. Birkaç dakika sonra eve girdiğinde yüzünü saklamaya çalıştı ama Rosie her şeyi gördü.

“Umarım ilginç bir hikâyen vardır.”

“İlginci tanımla.”

“Seks yaralanması mı?”

“Üzgünüm. Bar kavgası.” Liv, topladığı yumurtaları yıkamaya başladı. “Kahvaltı için yardım ister misin?”

“Sana hayvanlarla ve bahçeyle ilgilenmen için para ödüyorum...”

“Yemek pişirmem için değil,” diye bitirdi Liv gülümseyerek.

Arka kapının çalınması sohbetlerini kesintiye uğrattı. Saniyeler sonra Hop içeri girdi. Liv’e tek bir bakış attıktan sonra kaşlarını çattı. “Ne oldu sana böyle?”

“Kafes dövüşü. Parası çok iyi.”

“Böyle şık giyinmiş nereye gidiyorsun?” diye sordu Rosie ona.

Liv başını kaldırdı. Gerçekten de şık giyinmişti, en azından Hop’un standartlarına göre. Kot pantolonunda leke yoktu ve temiz bir gömlek giymişti.

“Seni ilgilendirmez,” dedi Hop. Kapı tekrar çarparak kapandı.

Liv iç çekti. “Neden acısına bir son vermiyorsun?”

Rosie çekmecedan bir bıçak aldı. “Çünkü cinayet kanunlara aykırı.”

“Demek istediğim, onunla bir randevuya çık. Buralarda herkes için hayat biraz daha kolaylaşır. Bunu yapmak istediğini biliyorsun.”

“Bir erkeğe neden ihtiyacım olsun ki? Bir elim var, değil mi?”

“Bu, duymak isteyeceğimden çok daha fazlasıydı, Rosie. Cidden. Ben *akşam yemeğinden* bahsediyordum.”

“Hem sen kime ders veriyorsun ki?” dedi Rosie, patatesleri doğrarken. “Mack’le yatmaya hâlâ başlamadın mı?”

“Bu asla olmayacak.” Libidosu Liv’e surat astı.

“Neden? Tanrı biliyor ya, onun gibi bir adam beni arzulasaydı beş saniyede cırılçıplak kalırdım.”

“Mack beni arzulamıyor.” Hararetli öpüşmelerini bir kenara bırakırsak, Mack onunla ilgilenmediğini açıkça belirtmişti. Ki bu iyiydi. Çünkü Liv de onunla ilgilenmiyordu.

“Thea kızları saat kaçta bırakacak?”

“Öğlen.”

Gelen bir e-postanın sesi duyuldu. Liv telefonunu cebinden çıkarıp e-postaya tıkladı.

Ve kalbi paramparça oldu.

“Ne oldu?” diye sordu Rosie.

“Parkway Hotel’den gelmiş. Görüşmemi iptal ettiler.”

“Ne? Öylece mi?”

Liv telefonu sertçe tezgâha vurdu. “Bunu Royce yaptı. Beni kara listeye alıyor.”

Sesi hissettiğinden çok daha güçlüydü. Liv, mutfak adasının altındaki bir tabureye oturdu ve başını kollarına dayadı. “*Benim* acımı dindir.”

Rosie onun sırtını okşadı. “Bu da geçecek, tatlım.”

Basit sözler şaşırtıcı bir şekilde rahatlatıcıydı. Liv yağa kalktı ve başını Rosie'nin omzuna yasladı. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

Rosie, Liv'in yanağını okşadı. "Her zaman."

Mack, çocuklarla kahvaltıya on beş dakika geç kalmıştı. Bok gibi uyumuştı, bu yüzden bok gibi hissediyordu ve her zamanki masalarına oturduğunda, sessiz ve şoke olmuş yüzlerle karşılaşmasına bakılırsa bok gibi de görünüyordu.

Masadaki her adam, kahve fincanları havada duraklamış bir halde ona baktı. "Ne?" diye homurdandı Mack, kendi fincanını ters çevirirken.

"İyi misin?" diye sordu Gavin.

"İyiyim."

"Tıraş olmamışsın," dedi Del.

Mack, elini kirli sakallı çenesinde gezdirirken dün akşam yumrukla buluşan hassas noktaya denk gelince yüzünü buruşturdu. "Geç uyandım."

Bir garson geldi ve fincanını doldurmak için yanında durdu. Mack o anda güneş gözlüğünü hatırladı ve çıkarıp masaya koydu. Herkes şaşkınlıkla haykırdı ve hep bir ağızdan *Tanrım* diyerek arkalarına yaslandılar.

Rus elini onun alınına bastırdı. "Ölüyor musun?"

Mack onun elini itti. "Saçmalama! Hayır. Söyledim ya. İyi uyuyamadım."

"Bugün bu kadar çirkin olmanın sebebi bu mu?"

"Senin sorunun ne?" diye sordu Mack.

Rus omuz silkti. "Ben bir hokey oyuncusuyum."

Bu gerçekten de çok şeyi açıklıyordu. "Bugün çirkin değilim. Yorgunum."

“Aslında biraz çirkin sayılırsın. Sorun gözlerin. Çok kırmızılar. Çirkinler.”

“Siktir git.”

“Sadece normalde bu kadar kötü görünmediğini söylüyoruz,” dedi Malcolm.

Mack tüm masaya ortaparmağını gösterdi.

Gavin omuz silkti. “Aslında bok gibi görüldüğün için çok mutluyum. Bir kez olsun yakışıklı olan ben olmak istiyorum.”

“Yine de yakışıklı olan sen değilsin,” dedi Mack. “Malcolm. Şu anda yakışıklı olan o.”

“Kesin şunu,” dedi Del. “İkiniz de yakışıklısiniz.”

Mack, çoktan ezberlemiş olmasına rağmen, menüyü havaya kaldırıp arkasına saklandı. Onları önemsemedi. Onlar da hayatlarının en mükemmel öpüşmesini yaşasalar ve ardından öpüşükleri kadın çekip gitmeden önce bunun bir daha asla olmayacağı söylese bok gibi görünürlerdi.

“Bugün bize katılması için birini davet ettim,” dedi.

“Kimi?” diye sordu Del.

Tam o sırada kapı açıldı ve Hop içeri girdi.

Malcolm, Mack’in bakışlarını takip etti. “Yok artık,” diye soludu.

“Gelip gelmeyeceğinden emin değildim.”

Hop’un kurşuni gözleri, onların masasını bulana kadar kalabalık yemek odasını taradı. Mack elini sallayarak havaya kaldırdı. Hop kaşlarını çatarak masalarına topalladı.

“Burada ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok,” diye homurdandı, boş bir sandalyeye otururken.

“Herkesi hatırlarsın,” dedi Mack.

Hop genel bir selam verdi. “Normalde yeni üyeler için bir tür uyum sürecimiz vardır, ancak bugün bunun için gerçekten za-

manımız yok,” dedi Mack. *Koruyucu* isimli kitabın bir kopyasını masanın karşısına uzattı. “Şu anki kitabımız bu.”

Hop, kitaba dokunmadan kapağa baktı. “Şimdiden pişmanım.”
“Anafikri anlayacaksın.”

Garson daha sonra siparişlerini almak için geri geldi. Mack ona sırtıttı ve kadın onu görmezden geldi. Lanet olsun. Bugün gerçekten çok çirkindi.

Garson gittikten sonra, Del *hadi başlayalım* dercesine öne eğildi. “Okumaya devam eden oldu mu?”

“Ben okudum,” diyerek atladi Gavin. “Bu kitap berbat.”

“Bu senin ilk romantik gerilim kitabın,” diye çıkıştı Mack, dün akşamdan kalan tüm sinirini Gavin’e yönelterek. “Tüm kitabı sadece birkaç bölümüne bakarak yargılayamazsın.”

“Kadın ondan nefret ediyor,” diye itiraz etti Gavin. “Sizin kadar çok aşk romanı okumamış olabilirim ama bu bir ilişkiye pek de harika bir başlangıç gibi görünmüyor.”

“Okumaya devam etmelisin. Daha fazla bölüm okumadan kitabı kötüleyemezsin.”

“Düşüncelerini dile getirmesi için Gavin’e izin verelim,” diye uyardı Del. “Bu kulüpte her fikir önemlidir.”

Gavin sırtıttı. “Teşekkür ederim, Del.”

Mack ona hareket çekti.

Gavin de aynı şekilde karşılık verdi.

Del iç çekerek, “Pes ediyorum,” diye mırıldandı.

“Her neyseee,” dedi Gavin, *neyse* kelimesini sinir bozucu olacak kadar uzatarak. “Demek istediğim şu ki her zaman aşk romanlarının acayip feminist olduğundan bahsediyorsunuz ama kadının kendi güvenliği hakkında söz sahibi olmadığı bir kitap nasıl feminist olabilir ki?”

“Şimdilik onun için en iyisi neyse onu yapıyorlar,” diye homurdandı Mack.

“Onun için neyin en iyisi olduğuna kim karar veriyor?” diye karşılık verdi Gavin.

“Ama kitabın olayı da bu zaten,” diye karşı çıktı Mack. “Yolculukları, birbirlerine güvenmeyi ve yazarın ilk başta yarattığı zorlukların üstesinden gelmeyi öğrenmekle ilgili.”

“Ama neden bir kadını bu duruma sokan bir kitap yazasın ki?”

“Belki gerçek hayatta da böyle şeyler olduğu içindir? Kadınların başına hep kötü şeyler gelir ve bunun nedeni genellikle erkeklerin görmezden gelmesidir.”

“Yani bu bir metafor mu?” diye sordu Malcolm sakalını sıvazlayarak. “İlginç. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim.”

Mack omuz silkti. “Kadına yönelik şiddeti sona erdireceksek bunu yapmak bizim elimizde. Kendi türümüzün peşine düşmeliyiz.”

Hop inledi.

“Ekleyecek bir şeyin var mı Hop?” diye sordu Del.

“Evet. Bu saçmalıkları okumak sizi yumuşatmış.” *Koruyucu*’yu eline alıp ters çevirdi.

“Ya da sizin nesliniz çok sertti,” dedi Mack.

Hop sinirlendi ve Malcolm onun tepkisini önlemek için devreye girdi. “Mack’in söylemeye çalıştığı şey şu, belli bir tür erkekliğe inanacak şekilde yetiştirildiniz...”

“Benim inandığım erkeklik türü, siz daha doğmadan Vietnam ormanlarında sürünüyor ve kıçlarından vuruluyordu.”

“Ve ülkemize vermiş olduğunuz hizmetten dolayı size müteşekkirim ama bizim söylediğimiz şey, sizin inandığınız erkeklik türünün kadınların kaçınılmaz bir şekilde aşağılanmasına bağlı olduğudur. Ve bu kimse için daha iyi değil.”

Hop gözlerini devirdi. “Politik doğruculuk.”

“Ya birisi Rosie hakkında cinsel bir şaka yapsa?” diye sordu Mack.

“Onu öldürürdüm.”

“Bunun doğru cevap olduğuna inanıyorsun ama değil,” dedi Mack. “Kadınların cinsel açıdan aşağılanmalarının yanlış olduğunu kabul etmek için tek bir kadını önemsemen gerekmez. Sırf insan oldukları için bunun yanlış olduğunu kabul etmelisin.”

Hop alayla güldü.

“Kadın-erkek eşitliğine inanmıyor musun?” diye sordu Malcolm.

“Elbette inanıyorum.”

Mack şüpheli bir tavırla kaşını kaldırdı.

Hop upuzun bir liste sıralamaya başladı. “Kadınların, aynı işte birlikte çalıştıkları erkeklerle aynı ücreti almaları gerektiğini düşünüyorum. Kadınların, Kongre’de eşit temsil hakkında sahip olmaları gerektiğini düşünüyorum. Ve ölmeden önce bir kadının başkan olduğunu görsem iyi olur. Ama aynı zamanda bazı şakalar yapabilmemiz gerektiğini de düşünüyorum.”

“Kadınların erkeklerle eşit ücret almamasının ya da hiçbir kadının başkan seçilmemesinin nedeninin, bir araya gelen erkeklerin bu şakalar yüzünden bağ kurmaları olduğu hiç aklına geldi mi?”

Hop omuz silkti.

“Kitaba geri dönebilir miyiz?” diye sordu Gavin.

“Devam et,” dedi Malcolm.

“Sanki kadın birdenbire her şeyi unutup onu affediyor,” dedi Gavin. “Thea beni yatak odamıza geri alsın diye bir ay boyunca dizlerimin üzerinde yalvarmak zorunda kaldım.”

“Onu affettiğini sanmıyorum,” dedi Mack. “Bence durumun gerçekliğini fark etti ve bununla başa çıktı. Alt metni kaçırıyorsun.”

“Saçmalık,” dedi Gavin.

Mack şakağının yanındaki bir damarın dışarı fırladığını hissetti. “Bu durum farklı.”

“Nasıl?”

“Siz ikiniz tartışmaya dahil olmamıza izin verecek misiniz?” diye sordu Del.

Mack dilini ısırđı.

“Kadının öfkesinin haklı olduğunu düşünüyorum,” dedi Malcolm. “Ama sadece adamın hareketlerinden dolayı kızgın olduğunu sanmıyorum. Kontrolün kendinde olmadığını düşünüyor. Hayatı boyunca erkeklerin insafına kalmış. Önce babası. Sonra gizli servis ajanları. Şimdi de bu sapık takipçi ve Chase’in yalanı. Bu bir metafor.”

“Neye?” diye sordu Derek.

Malcolm omuz silkti. “Modern kadınların her gün rızaları olmadan, boğucu bir şekilde kontrol altına alınmalarına.”

“Eh, bu durumda belki de onun iyiliğı içindir!” diye patladı Mack.

“Yine de bu kitabın bir saçmalık olduğunu düşünüyorum,” dedi Gavin. “Adam belli ki ona hâlâ yalan söylüyor. Bilmiyorum. Bu adamdan hiç hoşlanmadım.”

Mack, krema paketiyle oynadı. “Belki de güçlü duygular besliyordur.”

“Yani?”

“Yani güçlü duygular, normalde yapmayacağınız şeyler yapabilmenize neden olabilir.” Ve Mack kesinlikle ama kesinlikle kendinden bahsetmiyordu.

“Evet ama kadına hâlâ yalan söylüyor.” Gavin omuz silkti.

“Çünkü onu korumaya çalışıyor.”

“Sadece iyi niyetle söylenen yalanların bile bir şeyleri mahvettiğini zor yoldan öğrendiğimi söylüyorum.”

Mack kahve fincanını masaya çarptı. “Değer verdiğin birini korumak istemenin yanlış bir yanı yok!”

Mack’in patlaması, adamların koltuklarında sıçramasına neden oldu, hatta iki masa ilerideki insanların bile dikkatini çekti. Harika. Dirseklerini masaya dayadı ve burun kemerini sıktı. Bu sabah buraya gelmemeliydi.

“Dostum, senin neyin var?” Bunu soran Derek’ti.

Garson yemeklerle birlikte gelince Mack cevap vermekten kurtuldu. Ancak kadın siparişi karıştırıp Del’in peynirli omletini Rus’a verince işler sarpa sardı. Herkes acı çekmeden önce durumu düzelttiler.

“Ne diyordun?” diye bastırdı Derek, omletinın üzerinden gülümseyerek.

“Hiçbir şey.”

Malcolm ciddi bir tavırla öne eğildi. “Bugün kendinde değilsin, Mack. Konuş bizimle. Kitap kulübü, kitaplardan çok daha fazlasıdır. Bunu sen de biliyorsun.”

Bunu biliyordu. Sadece psikolojik entrikalarının başrolü hiç olmamıştı. Akıllıca tavsiyelere ihtiyaç duyan kişi olmak yerine bunları veren kişi olmak daha çok hoşuna gidiyordu.

“Hadi dostum,” dedi Del. “Sorun ne?”

“Her ne olursa olsun seninle dalga geçmeyeceğime söz veriyorum,” dedi Gavin.

Del, Gavin’in kafasına vurdu. “Kapa çeneni, bırak da konuşsun.”

Bunu sır olarak saklamanın faydası yoktu. Liv muhtemelen bar kavgasından eninde sonunda Thea’ya bahsederdi –gerçi Mack onun çoktan bahsetmiş olabileceğinden şüpheleniyordu çünkü bu hatayı daha önce yapmıştı– ve Gavin, Mack hiçbir şey

söylemediği için çok kızardı. Yine de arkasına yaslanıp ağzındaki baklayı çıkarmadan önce tereddüt etti. “Dün akşam gittiğimiz barda kavga çıktı. Liv suratına darbe aldı.”

Gavin’in çatalı tutan parmakları gerildi. “O iyi mi?”

“İyi. Sadece bir kazaydı. Adam kasıtlı olarak vurmadı ama...” Mack kendi güçlü duygularına teslim oldu ve parmağını masanın karşısına doğrulttu. “Onun nasıl bir olduğu konusunda beni uyarmadın.”

“Kimin? Liv’in mi?”

“Evet, Liv’in. Kimden bahsettiğimi sanıyorsun?”

“Çoğu zaman huysuz olması dışında seni ne hakkında uyar-
mam gerektiğinden emin değilim ve sen bunu zaten biliyordun.”

“Bana onun bir baş belası olduğunu söyleyebilirdin.”

“Bunu herkes biliyor,” dedi Gavin sırtarak.

“Evet, ama şimdi *benim* başımın belası.”

Gavin yine omuz silkti ve ağzı dolu bir şekilde konuştu. “Onunla ortaklık kurmakta ısrar eden sendin.”

“Anlamıyorum,” dedi Del temkinli bir şekilde. “Kavgaya Liv mi sebep oldu?”

“Hayır ama...” Mack hüsrana dolu bir ses çıkardı. “Ne yaptığını bilmek mi istiyorsun? Sana söyleyeyim. Ortalık birbirine girdi. Liv barın üstüne çıktı ve ona aşağı inmesini söylediğimde beni dinledi mi? Tabii ki hayır. Kavganın tam ortasına uçarak daldı!”

Gavin başını salladı. “Bu tam da Liv’in yapacağı bir şey benziyor.”

“Ve sonra, sonra o... O...” Lanet olsun, anlatacak kelime bile bulamıyordu. “Ben onu oradan dışarı taşıırken bana bağırdı!”

“Bekle,” dedi Gavin, dudaklarında bir gülümseme belirirken. “Onu dışarı mı taşıdın?”

“Yani onu kucağına alıp kavgadan mı uzaklaştırdın?” diye sordu Hop, sohbeta tekrar dahil olarak.

“Evet. Bunun hangi kısmını anlamadınız?” Mack sandalyesine çökerek kollarını kavuşturdu. “Aşk romanlarıyla dalga geçtiğini biliyor muydunuz? Onlardan nefret ediyor. Bunu biliyor muydunuz?”

Gavin, Del ve Derek birbirlerine gizemli bakışlar attılar. Mack’in yanında oturan Malcolm ve Rus, ceplerinden cüzdanlarını çıkardılar. Mack şaşkınlıkla onlara baktı. “Ne bu şimdi? Ne yapıyorsunuz?”

“Hesap ödemeye hazırlanıyoruz,” dedi Malcolm. “Sen devam et.”

Devam edemezdi, çünkü daha sonra olanları itiraf etmeyecekti. Gavin ve Hop tüm bu kavgaya olayını iyi karşılamışlardı, ama Mack’in Liv’i duvara yaslayıp hararetle öptüğünü ve bunu tekrar yapmak için çıldırdığını bilselerdi bu kadar soğukkanlı olmayabilirlerdi.

“Hepsi... Bu kadar mı?” diye sordu Gavin uzun bir aradan sonra.

“Evet. Hayır. Bilmiyorum.”

Ve sonra tekrar oldu. Tıpkı Gavin’in evinde olduğu gibi, adamlar birbirlerine şaşkın bakışlar attılar ve sonra kendilerini kaybettiler. Kahkahaları kahrolası masayı salladı ve restorandaki herkesin bakışlarını üzerlerine çekti.

“Kapayın çenenizi,” diye homurdandı Mack, yumurta beyazından yapılmış omletini didikleyerek.

“Kahretsin,” diye soludu Gavin, soluklarını düzene sokmaya çalışarak. “Bunun olacağını tahmin etmiyordum.”

“Neyin olacağını? Bu kadar komik olan nedir Tanrı aşkına?”

Malcolm iri elini onun omzuna koydu. “Mack, evrendeki her kılavuzu okumuş olmana rağmen, kendi hikâyen hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Siktir git. Sen neden bahsediyorsun?”

“Liv'den, aptal,” diyerek güldü Del. “Daha doğrusu sen ve Liv'den.”

Açığa çıkma hissi ciğerlerindeki tüm havanın boşalmasına neden oldu. “Hayır. Asla. Bana bakın. Beni deli ediyor.”

“Kesinlikle,” dedi Malcolm. “Şu haline bak. Berbat haldesin.”

“Hepiniz saçmalıyorsunuz.” Mack, ağzını tatsız yumurtayla doldurmaya başladı.

“Bilmiyorum,” dedi Derek. “Senin bir kadın yüzünden bu hale geldiğini daha önce hiç görmemiştim.”

“Ben de,” dedi Malcolm. “Gretchen seni terk ettiğinde bile.”

“Kabul et, adamım,” dedi Del, kendini beğenmiş bir şekilde arkasına yaslanarak. “Senin için mükemmel olabilir.”

Mack, Hop dışında masadaki herkesi tek tek işaret etti. “Canın cehenneme. Canın cehenneme. Canın cehenneme. Ve canın cehenneme.”

Rus başını kaldırdı. “Bana *canın cehenneme* demedin.”

“Senin de canın cehenneme.”

“Seni delirtmesinin sebebinin ondan etkilenmen olduğu hiç aklına geldi mi?” diye sordu Malcolm. “Klasik bir *düşman-dan-sevgiliye* hikâyesi.”

“Klasik,” dedi Gavin, ağzındaki lokmayı çiğnemeye devam ederek.

“Buna inanamıyorum,” dedi Mack ona. “Bunun tam bir çılgınlık olduğunu herkesten çok senin düşünceğini sanırdım.”

Gavin derin bir nefes aldı. “Dünyada bir adamı şu anda senin olduğun kadar delirtebilecek sadece iki kadın tanıyorum. Biriyle evliyim ve diğeri de onun kız kardeşi. Hadi bakalım, görelim seni.”

“Görelim seni mi?” diye tekrarladı Mack şaşkınlıkla.

“Neden olmasın?” dedi Gavin. “Muhtemelen sana şunu da söylemeliyim, onu incitirsen ben de seni incitmek zorunda kalırım.”

Mack elini kalbine götürdü. “Bana olan inancın gerçekten göz yaşartıcı. İçim resmen kıpır kıpır oldu.”

“Pislik gibi davranmaya çalışmıyorum. Sadece dikkatli olman gerektiğini söylüyorum. Liv... Görüldüğü gibi biri değil.”

Mack elini saçlarının arasına soktu. “Biliyorum.”

“Sertmiş gibi davranmayı seviyor ama bu tamamen saçmalık”

“Biliyorum.” Bu sefer sesi hırıltılı bir şekilde çıktı, çünkü onu en çok korkutan buydu. Liv’in alaycılığı, serseri tavrı ve erkeklerle olan güvensizliği sadece başka bir şeyi örtbas etmek içindi. Belki de her şeyden çok, ortak noktaları buydu. İkisi de bir yalanı yaşıyordu. Mack’in içini ani bir yalnızlık duygusu kapladı. Kendini böyle hissetmesi ilk değildi. Gruptaki herkesten farklı olan adam... Yüzlerce evliliği kurtarabilecek ama kendi mutlu sonunu asla bulamayacak olan adam.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Tamam, sanırım hepsi bu kadar.”

Thea, Ava ve Amelia’nın çantalarını Liv’in oturma odasının girişine bıraktı. “Ama bir şeyi unuttuysak evden alabilirsin.”

“Keçiler ve tavuklar varken kimin oyuncağı ihtiyacı olur ki?” dedi Liv, dizlerinin üstüne çöküp kollarını kızlar için açarak. Kızlar neşeli çılgınlarla üzerine atladılar. Thea, Liv onları gıdıklamalarla ve öpücüklerle kızdırmak için elinden geleni yaparken sabırla bekledi.

Sonunda kızlar kıkırdayarak yere yığıldığında Liv ayağa kalktı.

“Bunun sorun olmayacağından emin misin?” diye sordu Thea. “Yani köpeğin tavuklarla aynı ortamda bulunmasından bahsediyorum.”

Liv, Butter Ball’a da bakacaktı. “Sorun yok.”

Butter, Golden Retrieverların sincapları fark etmeyi bırakıp kestirmek için en iyi güneş ışığını aradıkları yaşı ulaşmıştı. Tam o sırada, Butter bunu duymuş gibi derin bir iç çekerek aralık perdelerden güneş ışığının içeri girdiği pencerenin önüne uzandı.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Thea.

Başını kaldıran Liv, ablasının, onlar gelmeden önce iş ilanlarına baktığı mutfak masasına gittiğini gördü. Liv ondan önce davranıp bilgisayarını kapattı.

“Bir şeyler bulacağım.”

“O kadar iyi, ha?”

Evet. Harika. Daha bu sabah iki red daha almıştı. “Bir şeyler bulurum.”

Thea çantasını masaya koydu ve cüzdanını çıkardı.

Liv dişlerini sıktı. “Ne yapıyorsun?”

Ablası masaya yirmi dolarlık banknotlar bırakırken cevap vermedi. Liv onları geri itti.

Thea da almayı reddetti. “Çocuk bakıyorsun. İnsanlar çocuk bakıcılığı için ücret alırlar.”

“Onlar benim yeğenlerim.”

“Öyleyse bu parayı onları eğlendirmek için kullan.”

Liv parayı Thea’nın çantasına geri tıktı. “Beni aşağılama.”

“Liv,” diye iç çekti Thea ama söylemek istediği her ne ise Rosie’nin dışarıdaki merdivenden gelen net ayak sesleri tarafından kesintiye uğradı. Rosie kapıyı bir kez çaldı ve sonra kapıyı açıp başını içeri uzattı. “Girebilir miyim?”

Kızlar yanına koşup ona sarıldı. “Rosie! Üç gün boyunca seninle ve Livvie Teyze ile kalacağız.”

Rosie içeri girip onları kucakladı. “Biliyorum ve bizim için bir sürü şey planladım. Kurabiye pişireceğiz ve keçileri besleyip yumurtaları toplayacağız. Hop da sizi traktörle dolaştıracığını söyledi.”

Traktör gezileri ikizler için çok önemliydi. Rosie onlara tüm hafta sonu boyunca sınırsız dondurma sözü vermiş gibi davrandılar. Ki büyük ihtimalle bu da olacaktı.

“Mack ve annesi yarın akşam yemeğe saat kaçta gelecekler?” diye sordu Rosie. “Annesi evlere bakmak için bu hafta sonu gelmiyor mu?”

Thea’nın başı öyle hızlı döndü ki Liv, onun boynundaki bir kemiğin çatırdadığını duyduğuna yemin edebilirdi. “Bu da neydi?”

Harika. “Hiçbir şey.”

“Mack, annesinin keçilere bayıldığını söyledi,” dedi Rosie.

“Bu doğru mu?” diye sordu Thea. “Peki, sen bunu nereden biliyorsun?”

Liv, Rosie’ye bir bakış attı. Bu konuyu açmadan gün boyunca konuşabilirdi. Yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme bunu onun da bildiğini gösteriyordu. Rosie bakışlarını ondan kaçırıp Thea’ya yöneltti. Liv bu bakışı biliyordu. Birlik olup üzerine geleceklerdi.

“Tamam, kesin şunu. Hemen.”

“Ben bir şey söylemedim,” dedi Thea. “Sen bir şey söyledin mi Rosie?”

Oradaki işi bitmiş olan Rosie, ikizleri öpüp onlara şeker sözü verdi ve oradan ayrıldı.

Rosie kapıyı kapatır kapatmaz Thea saldırıya geçti. “Konuş.”

“Aman Tanrım, konuşacak bir şey yok.” Liv, teyzelik görevlerine devam etmek için kendini yere bıraktı.

“Annesini buraya seninle tanıştırmak için getiriyor,” dedi Thea.

“Hayır, onun için getirmiyor. Rosie onları buraya davet etmemi önerdi. Arada büyük fark var. Ve ben bunu yapmayacağım.”

“Neden? Ondan hoşlanıyor musun?”

Liv omuz silkti. “Hayır.”

“Ah, bu çok ikna ediciydi.”

Liv gözlerini devirdi. “Bahsettiğimiz kişi Mack, Thea. Ağzından çıkanı kulağın duysun.”

“Duyuyor zaten. Ve bu hiç de çılgınca değil.”

“Tamamen çılgınca. Kavga etmeden iki dakika duramıyoruz.”
Ya da tamamen tahrik olup birbirimizin üzerine atlamadan.

Thea’nın minik tebessümü binlerce kelime söylüyordu.
“Biliyorum.”

Liv başını iki yana salladı ve kendini kızların girişteki çantalarını kaldırmakla meşgul etti. “Hadi ama Thea! Onun gibi bir adam mı?”

“Evet, onun gibi bir adam. Mack sadık ve güvenilir biridir. Benden söylemesi. Bence bir şans vermelisin. Ona bir şans ver.”

“Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.”

“Her adamın babam gibi olduğunu düşünmeyi kesmen gerektiği anlamına geliyor.”

Nefesi kesilen Liv durakladı. Sonra ayağa kalktı ve tatlı –yani hiç de *tatlı olmayan*– bir gülümsemeyle kapıyı açtı. “Uçağını kaçıracaksın.”

Thea onun gülümsemesine karşılık verdi, kızları öpüp kucakladı ve onlara Liv’i üzmemelerini söyledi. Sonra neredeyse aynı şeyleri Liv’e de yaptı. “Mack iyi bir adam,” dedi. “Bence seni şaşırtabilir.”

Liv çoktan şaşırmıştı ama bunu Thea’ya itiraf etmeyecekti. Tıpkı çoktan öpüşüklerini de itiraf etmeyeceği gibi. Thea buna çok fazla anlam yüklerdi çünkü o böyle biriydi. Ablası, ilk görüşte aşka inanan romantik biriydi ki bu da hiç kuşkusuz onun için işe yaramış gibi görünüyordu. O ve Gavin evlenmeden önce sadece dört ay çıkmışlardı. Ama onlar şanslı birkaç kişiden biriydi.

Liv romantik olmayı göze alamazdı. Mack’le bir şey yaşayacaklarsa bu sadece kısa süreli ve cinsel bir birliktelik olurdu. İşte o kadar. Mack ile annesini keçilerle oynamaya ve yemek yemeğe

davet etmek, anlamsız seks kaçamağına giden yolda atılacak bir adım değildi.

Öyleyse neden gözünü dikip telefonuna bakıyordu?

“Bilmiyorum.” Mack’in annesi iç çekerek başını iki yana salladı. “Pek hoşuma gitmedi.”

Mack burnunun kemerini sıktı. Bu, son iki saat içinde gezdikleri dördüncü evdi. “Neyini sevmedin?”

“Belki de resmi bir yemek odasına ihtiyacım yoktur.”

“Sonuncu evi de resmi bir yemek odası *yok* diye veto ettin.”

“Biliyorum ama *bu kadar* resmiyete ihtiyacım yok. Bir sürü insan ağırladığım falan yok sonuçta.”

Mack’in emlakçısı Christopher, ellerini önünde kibarca birleştirerek sessizce kenara çekildi. Mack, adamın zihninde müstehcen şeyler haykırdığına dair büyük paralara bahse girerdi. Mack kesinlikle haykırıyordu. Annesi gördükleri her evde kusur bulmayı başarmıştı. Bahçesi çok küçük. Bahçesi çok büyük. Çok fazla yatak odası var. Yeterince yatak odası yok. Otobana çok yakın, şehirden çok uzak. Mack, yaşadıkları zaman kaybı yüzünden özür dilemek adına Christopher’a ikramiye vermeye kararlıydı.

“Bakabileceğimiz iki ev daha var,” dedi Christopher bir süre sonra.

“Belki de bugünlük bu kadar yeter,” dedi annesi. “Çok yoruldum.”

Annesi dalgın bir şekilde omzunu ovuşturdu ve bir adrenalin patlaması Mack’in kollarındaki tüyleri diken diken etti. Mack elini Christopher’a uzattı. “Teşekkür ederim. Belki diğer iki evi yarın saklarsın, ha?”

Adam gülümsedi. “Satıcılarla irtibata geçeceğim.” Başını sallayarak, “Tanıştığımıza memnun oldum, Erin,” diye ekledi.

Mack, annesinin ön koltuğa oturmasına yardım etti ve kapıyı kapattı. Direksiyon arkasına geçer geçmez ona baktı. “İyi misin?”

“Sadece yorgunum. Sanırım eve gidince biraz kestireceğim.”

“Omzunu ovuşturuyordun.”

“Öyle mi?” Annesi başını iki yana salladı. “Sorun yok. Sadece bazen sertleşiyor.”

Mack direksiyonu sıkıca kavradı. “Belki de bir doktora göstermelisin.”

Annesi bir *off* çekti. “Altmış yaşındayım. Altmış yaşındaki omuzlar bazen sertleşir.”

“Ama o omzun...”

Annesi onun sözünü kesti. “Braden, oyalanmayı kes.”

Mack’in evine dönerken annesi arabada uyuyakaldı; başı yolun ritmiyle hafifçe sallanıyordu. Huzursuzluktan midesi ağrıyan Mack, yol boyunca birkaç kez ona baktı. Yine gizemli davranıyordu. *Altmış yaşındayım...* Tanrım, hasta mıydı? Böyle bir şeyi ondan saklar mıydı? Araba kullanırken onu incelemeye çalıştı ama neredeyse yoldan çıkıyordu. Hasta görünmüyordu. Kahverengi saçları hafifçe kırışmıştı. Kilosu değişmemişti. Ama kesinlikle bir şeyler dönüyordu.

Garaj yoluna girdiğinde onu nazıkçe uyandırdı. “Eve geldik.”

Annesi gerinip esnedi. “Yukarı çıkıp biraz kestireceğim sanırım. Bir saat içinde kalkmazsam beni uyandır.”

Mack, onu içeri kadar takip etti, merdivenlerden çıkmasını izledi ve kardeşinin numarasını tuşlamadan önce misafir odasının kapısının kapandığını duyana kadar bekledi. Liam selam vermeden cevapladı. “Ev arayışı nasıl gidiyor?”

“Kötü. Her birini reddetti.” Mack buzdolabından bir bira aldı ve bitmiş bodrumuna giden merdivenlerden inmeye başladı.

“Belki de yaşlılığında seçici davramyordur.”

Mack, bütün bir duvarı kaplayan ve altmış inçlik televizyon ekranına bakan köşeli koltuğa oturdu. “Sadece altmış yaşında.”

“Sakin ol, sadece şakaydı.”

Koşan ve çığlık atan çocukların sesi kısa bir süreliğine kesildi ve Mack, Liam’ın çocuklara yavaşlamalarını söylemesini dinlerken huzursuzluğuna rağmen sırtıttı.

“Neredesin?”

“Evde. Lucy’nin anaokulundan bir arkadaşı geldi.”

Midesindeki ağrıya bir de hafif bir yalnızlık sızısı katıldı. Liam ve karısı –Liam’ın işi için– Kaliforniya’ya taşındığından beri Mack onları giderek daha az görüyordu. Liam hâlâ Iowa’da yaşarken en azından iki ayda bir birbirlerini görüyorlardı ama şimdi, eğer şanslılarsa altı ayda bir görüşüyorlardı. Tanrım, çocukları özlüyordu.

“Sanırım anneme bir şeyler oluyor,” dedi Mack.

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Garip davranıyor. Ve biri ona çiçek gönderdi.”

“Endişelenecek bir şey olmadığına eminim.” Liam güldü. “Gerçi sen endişelenmeden duramazsın.”

“Keşke bir an önce bir ev seçseydi. Bir yıldır Iowa’da yalnız.”

“Nashville’e taşman sendin ahbap. Sonsuza kadar Iowa’da kalıp büyük bir terfiden vazgeçmem mi gerekiyordu?”

“Seni suçlamıyorum. Sadece annemin işi neden ağırdan aldığı anılamıyorum.”

“Belki de taşınmak istemiyordur. Bunu hiç düşündün mü?”

Saçma. “Neden taşınmak istemesin ki? Orada onun için hiçbir şey yok.”

“Tüm arkadaşları ve büyüdüğü kasaba dışında...”

“Ve lanet olası korkunç anılar.” Mack onlardan uzaklaşmak için Nashville’ye taşınmıştı. Neden annesi de aynısını yapmak istemesindi ki? “Sen ve çocuklar onun orada kalmasının tek nedeniydiniz. Artık siz de yoksunuz. Oradan ayrılması lazım.”

“İyi. Belki de yanılıyordum. Neden ona neler olduğunu sormuyorsun?”

“Denedim. Sadece soruyu geçiştiriyor ve mahremiyet hakkına sahip olduğunu söylüyor.”

“Var zaten.” Arka planda bir kahkaha daha yükseldi. “Kahretsin, kapatmam lazım. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Çocukları benim içinöp.”

“Öperim.”

Mack telefonu kalçasının yanına bıraktı. Liam saçmalıyordu. Annesinin Des Moines’de kalması için hiçbir sebep yoktu. Taşınmak istemiyorsa bunu söylerdi. Tanrı aşkına, bu onun evlere bakmak için ikinci seyahatiydi.

Canı sıkılan Mack, televizyonu açtı ve bir basketbol maçı bulana kadar kanalları dolaştı. Bir süre sonra –uyuyakaldığı için ne kadar olduğundan emin değildi– telefonu titredi. Aramayı reddetmeye tamamen hazır bir halde aşağıya baktı ama ekranda Liv’in adını görünce yüreği ağzına geldi.

Gerginliği midesine vururken oturmak için çabaladı. Öpüştükleri günden beri konuşmamışlardı. “Hey,” diyerek cevapladı sonunda, sonra yüzünü buruşturdu. Hey mi? Elinden gelenin en iyisi bu muydu?

“Selam, eee... Kahretsin. Bekle.” Liv’in sesi, telefonu uzaklaştırmış gibi azaldı. “Sorun değil, Ava. Ben temizlerim. Sen sadece boya kalemleri konusunda kardeşine yardım et.” Telefona geri döndü. “Kusura bakma. Kızlar bende.”

“Doğru. Gavin bundan bahsetmişti. Her şey yolunda mı?”

Mack, onun nefesinin kesildiğini duydu ve bir şeyleri ağzından kaçırmak üzere olduğu her seferde yaptığı gibi omuzlarını dikleştirdiğini hayal etti. “Rosie, annenle birlikte yarın keçileri görmek ve akşam yemeği yemek için çiftliğe gelmek isteyip istemediğinizi merak ediyordu.”

Gerginlik farklı bir hisse dönüştü. Rahatlamaya. Kesinlikle beklentiye. Ve başka bir şeye daha... Şehvete.

“Merhaba?” dedi Liv sinirli bir sesle ve bu huysuz ses bile Mack’in hoşuna gitti. İlişkilerinin normale döndüğünü gösteriyordu. “Orada mısınız?”

“Rosie merak ediyor demek, ha?” Mack kanepeye uzandı ve ayak ayak üstüne attı. “Beni özlediğin için davetin *senden* gelmediğine emin misin?”

“Evet, son derece eminim.”

“Pekâlâ, yarınki programımızı kontrol etmem gerekecek. Saat kaç gibi düşünüyordunuz?”

“Rosie siz ne zaman isterseniz yemeği hazırlayabileceğini söyledi.”

“Ah. Vay canına. Ne kadar da ince bir düşünce.”

“Değil mi? Ona senin gelmeni istemediğimi söyledim ama ısrar etti.”

Mack’in göğsünden bir kahkaha koptu. “Böyle bir daveti nasıl geri çevirebilirim?”

“Muhtemelen çevirmelisin. Hiç eğlenceli olmayacak.”

Mack düşünüyormuş gibi bir ses çıkardı. “Aceleci olmayalım. Kızlar muhtemelen Mack Amca ile biraz vakit geçirmek isterler.”

“Livvie Teyze ile vakit geçirmek varken bunu neden istesinler ki?”

“Çünkü ben çok daha havalıyım.”

“Bu sözler kavga sebebi.”

Mack üst kattaki mutfakta ayak sesleri duydu. Kolunu başının üzerine uzatarak gerindi. “Annemle yarın hakkında konuşacağım ve sana haber vereceğim, tamam mı?”

“Her neyse. Gerçekten umurumda değil.”

Mack bir kez daha güldü ve telefonu kapattı. Merdivenlerden yukarı koştu ve annesini ocağın başında akşam yemeğini hazırlarken buldu. “Yemek yapmak zorunda değilsin, anne.”

Annesi omuzunun üzerinden ona baktı. “Yapmak istiyorum.”

“Ama eğer yorgunsan...”

“Bunu senin için yapmama izin ver, Braden.”

Bu sözler ona bir yumruk gibi çarptı. Unutmak için çok uğraştığı bir anıyla birlikte midesi bulandı.

“Neden ayaktasın?”

Annesi başını kaldırdı. “Kahve yapıyorum.”

“Ben yaparım. Senin yatakta kalman gerekiyordu.”

“Braden, ben iyiyim.”

İyi falan değildi. Kolu hâlâ askıdaydı ve yüzünde yer yer morluklar vardı.

“Yatağına dön. Kahveni sana getiririm.”

Annesi ona hiç de etkisi olmayan sert bir bakış attı. “Sana kahvaltı hazırlayacağım.”

“Kahrolası kahvaltımı kendim hazırlayabilirim.”

“Braden Arthur. Az önce ne dedin sen?”

Liam mutfağa girdi. Saçları darmadağınktı ve pijaması hâlâ üzerindeydi. Braden kaşlarını çatarak ona baktı. "Giyin. Okula geç kalacağız."

Liam, annelerinin yanına gitti. Annesi ona sağlam koluyla sarıldı ve saçlarının üzerine bir öpücük kondurdu. Ardından başını kaldırdı.

"Bunu senin için yapmama izin ver, Braden."

Mack gözlerini kırpıştırarak anılardan sıyrıldı ve annesinin arkasına geçip ona sarıldı. Şaşırان annesi güldü ve "Bu ne şimdi?" diye sordu.

"Sadece burada olduğun için mutluyum." Annesinin başına bir öpücük kondurdu.

"İyi misin?" diye sordu annesi.

"İyiyim." Mack öksürdü ve sonra sıırttı. "Sadece açım. Havuçları çok küçük keseceksin, değil mi?"

Annesi gülümsedi. "Tabii ki. Böyle sevdiğini biliyorum."

"Liv, yarınki akşam yemeğine kaçta gideceğimizi öğrenmek istiyor. Hâlâ gitmek istiyor musun?"

Annesi tekrar arkasını dönerek gülümsedi. "Elbette."

Birkaç saat sonra Mack yatmaya gitti. Karnı toktu ve kalbinde garip şeyler oluyordu. Liv'e bir mesaj attı.

Saat dört gibi evlere bakmayı bitiririz sanırım. Beşte orada oluruz.

Liv, başparmağın yukarıya dönük olduğu bir emoji gönderdi.

Mack de ona burnunu karıştıran bir adamın hareketli resmiyle yanıt verdi.

Liv, kalçasını sallayarak dans eden bir kadın videosu gönderdi.

Şu andaki halin mi? diye cevap verdi Mack.

Liv, gözlerindeki *bana yardım et* bakışıyla yerde otururken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi. Ava ve Amelia arkadan omuzlarına sarılmışlardı ve kırmızı boyalı dudaklarıyla şeytani bir şekilde sırıtıyorlardı. Şu andaki halim.

Bir şey, Mack'in göğsünü canını acıtacak kadar sıktı. Mack, mizah ve alaycılık duygusunu ne zaman kaybettiğinden emin değildi ama ikisi de gitmişti.

Liv'in mesajına bir soruyla cevap verdi. *O öpücük hakkında konuşacak mıyız?*

Liv'den herhangi bir yanıt gelmedi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün, Liv'in, Mack ve annesinin geldiğini anlaması için araç yolundaki lastik seslerini dinleme zahmetine girmesine gerek yoktu. Ava ve Amelia, Noel arifesinde Noel Baba'yı bekliyorlarmış gibi duyurdular.

"Mack Amca geldi!"

Liv, Mack'i araç yolunda karşılamaları için kızları dışarı gönderdi. Rosie ellerini bulaşık beziyle kuruladı. "Umarım annesi kızarmış tavuk seviyordur."

"Kızarmış tavuğu herkes sever," dedi Liv.

"Nedense biraz gerginim," diye itiraf etti Rosie gülerek. "Sonuçta birinin ailesiyle her gün tanışmıyorsun."

Liv'in kalbi garip bir şekilde gümbürdedi. "Birinin ailesiyle tanışmıyorum."

"Kendini kandırmaya devam et," dedi Rosie.

Arka kapı açıldı ve Mack, her iki omzuna attığı ikizlerle içerdi girdi. "Birkaç sokak kedisi yakaladım," dedi, Liv'in gözlerine bakarak.

Kızlar kakhaha attı. “Biz kedi değiliz, Mack Amca!” diye haykırdı Ava.

“Nesiniz o zaman?”

“Biz kızız,” dedi Amelia.

Mack onları yere bıraktı ama bacaklarına sarılmalarına izin verdi. Onun arkasından, Liv’in ofisteki fotoğraftan tanıdığı kadın içeri girdi.

Rosie ileri atıldı. “Siz Erin olmalısınız.”

“Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum,” dedi Erin, Rosie’nin elini tutarak. “Çiftliğiniz çok güzel.”

“Teşekkür ederim.” Rosie geri çekilip Liv’e baktı. “Bu da Liv.”

Liv elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Tanışmadaki gariplik seviyesi, bir sperm bankasının bekleme odasındaki gariplikle yarışabilirdi. Mack, kızları eğlendirmekle o kadar meşguldü ki bunu fark etmedi. Gömleğini kırıştırmaktan korkar gibi oturma odasında oturan Hop da tanışma faslını halletmek için yanlarına geldi.

“Sizinle tanışmak bir zevk,” dedi Erin.

“Akşam yemeği neredeyse hazır,” dedi Rosie. “İçecek bir şey ister misiniz? Ya da belki Liv ve Mack size çiftliği gezdirebilir.”

Rosie çöpçatanlık girişimini saklamaya bile çalışmıyordu. Liv, Mack’in bakışlarıyla karşılaştı ve Mack gülümsedi. Yüzündeki her zamanki cezbedici gülümsemesi değildi, daha yumuşak bir gülümsemeydi. Liv’in içine garip şeyler yaptı. “Hadi keçileri görmeye gidelim,” dedi Liv birdenbire.

Kızlar, Erine keçileri nasıl besleyeceğini öğreteceklerine söz vererek kapıdan dışarı fırladılar. Dışarıda, Erin güldü ve onlara ayak uydurmaya çalıştı. “Muhteşemler,” dedi. “Onlarla bu kadar çok vakit geçirebildiğin için mutlu olmalısın.”

“Evet,” dedi Liv, daha güvenli bir sohbet konusuna gelmiş oldukları için rahatlatarak ama bu, hızla atan kalbini yatıştırmaya yetmedi. Mack’in varlığı her zamankinden çok daha fazla yer kaplıyordu ve adam neredeyse tek kelime bile etmemişti. “Onları olabildiğince sık görmeye çalışıyorum.”

“Ailen burada yaşamıyor, değil mi?”

“Hayır,” dedi Liv hızla. “Onlar, ah, babam Atlanta’da dördüncü karısıyla birlikte yaşıyor ve annem de şu anda Virgin Adalarında. Çok geziyor.”

Sırtına sürtünen parmaklar nefesinin kesilmesine neden oldu. Kasıtlı olup olmadığından emin değildi ama her halükârda içinin erimesine neden oldu.

“Torunlarımı özledim,” dedi Erin özlemle. “Diğer oğlum Liam’in iki çocuğu var ama Kaliforniya’ya taşındılar.”

Liv başıyla onayladı. “Fotoğraflarını gördüm.”

“Aileleri için doğru olan buydu,” dedi Erin omuz silkerek, “Ama o çocukları özlüyorum.”

“Buraya taşındığında Ava ve Amelia’ya istediğin kadar büyükanne yapabileceğine eminim,” dedi Mack.

Liv hızla ona baktı ve sonra bakışlarını kaçırdı.

Ava ve Amelia onlardan acele etmelerini istedi. Kızlar, keçilerin yem kutularının kapağını çıkarmışlardı ve şimdi elleri yemle doluydu.

“Nasil yapıldığını sana gösterebiliriz,” dedi Ava, Erin’e.

Kızlar, Erin’in ellerini yemle doldururken ve ona keçiler için nasıl kıpırdamadan duracağını öğretirken Mack ve Liv geride kaldılar. Birbirlerine nasıl dans teklifi edeceklerini bilmeyen iki beceriksiz ortaokul öğrencisi gibi, bir an için sessizce birbirlerine baktılar.

Mack sadık ve güvenilir biridir. Benden söylemesi. Bence bir şans vermelisin.

“O iyi bir büyükanne,” dedi Liv aniden, kendi düşüncelerini gizlemek için.

“En iyisi.” Mack’in sesindeki sıcaklık, Liv’in kalbinin yeniden güm güm atmasına neden oldu. Mack bir eliyle saçını düzeltti. “Onu ne kadar çabuk buraya getirebilirsem o kadar iyi. Des Moines’te kimsesi yok.”

Liv, Mack çiftliğe ilk geldiğinden beri aklını kurcalayan soruya teslim oldu. “Kaç yaşındaydın... Baban öldüğünde?”

Soru üzerine Erin onlara baktı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Liv. “Bunu sormamalıyım.”

Erin keçilere geri döndü ve Mack ona baktı. “On dört yaşım-dan beri babam yok.”

Erin, yem kırıntılarından kurtulmak için ellerini birbirine sürttü. “Eh, bu çok eğlenceliydi,” dedi kızlara ama Liv onun sesinde bir titreme yakaladı. Harika. *Aferin Liv. Aileyle tanışma olayında işleri daha da garip hale getir.*

“Eminim akşam yemeği hazırdır,” dedi Liv. “Geri dönelim mi?”

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Mack, şimdi bir şekilde yalnız görünen o sıradan gülümsemesiyle. Liv bu düşünce karşısında başını iki yana salladı. Nesi vardı böyle? Nesi olduğunu biliyordu. *O öpücük hakkında konuşacak mıyız?* Bütün gece boyunca o basit mesajı düşünmüştü.

Mack, kızların onu ellerinden tutmasına ve eve sürüklemelerine izin verdi.

“Çocuklarla arası çok iyi,” dedi Liv’in yanında yürüyen Erin.

“Ava ve Amelia onu seviyor.”

“Bir gün harika bir baba olacak.”

Liv tökezledi. Erin gülümsedi.

İçeri girdiklerinde Rosie masayı hazırlamıştı. Tam ortada, büyük kâselerdeki patates püresi ve doyurucu bir salatayla çevrili kocaman bir tabak dolusu kızarmış tavuk duruyordu.

“Harika kokuyor,” diyerek iç çekti Erin, Mack’in yanına otururken.

“Livvie de tatlı olarak şeftali turtası yaptı,” dedi Rosie.

Mack kaşını kaldırdı. “Kek yok mu?”

Liv gülümsemesini bir bardak limonatanın arkasına sakladı.

Rosie, Liv’in kızların tabaklarını doldurmasına yardım etti ve onları yan taraftaki kendi küçük masalarına oturttu. Liv koltuğuna döndüğünde, tabağını hazır bir halde onu beklerken buldu. Mack göz kırptı.

Sohbet ilk başta çok resmiydi. İnsanların birbirlerini gerçekten tanımadıkları zaman yaptıkları türden mesafeli, anlamsız gevezelikler gibiydi. Ancak tatlı servis edildiğinde ve bir kadehten fazla şarap tüketildiğinde, diller biraz daha gevşemişti.

Erin kadehini eline aldı. “Mack bana Vietnam’da görev yaptığını söyledi,” dedi Hop’a.

Hop, Rosie’ye baktı ve sonra başıyla onayladı. “İki yıl. Altmış sekiz ve altmış dokuz yıllarında.”

“Kardeşim 1970’te oradaydı.”

“Piyade mi?” diye sordu Hop.

Erin başıyla onayladı. “Gördüğü bazı şeyler vardı ki... Şey, bunlardan hiç bahsetmedi.”

Hop birasını yudumladı. “Hepimiz aynı durumdayız.”

“Geri döndükten sonra tekrar yakınlaşmamız biraz zaman aldı.” Erin’in yüzü uzun zaman önceki bir pişmanlığı yansıtıyordu. “Savaşı protesto ettim.”

“Ben de öyle,” dedi Rosie.

“Gençtim, daha lisedeydim. Bazı şeyleri aslında sandığım kadar iyi anlamıyordum.”

“Zamanın ve yaştın bir şeyleri anlamlı kılmak gibi bir huyu vardır,” dedi Hop.

“Savaşla ilgili fikrimi değiştirmedim,” dedi Erin. “Ama geriye dönüp baktığımda, keşke savaşın kendisi ile savaşmak zorunda kalan askerler arasındaki farka karşı daha duyarlı olsaydım diyorum.”

Hop, Rosie’ye baktı. “Geriye dönüp baktığımda, keşke bazı insanların neden bu kadar karşı olduğunu anlamak için daha fazlasını yapsaydım diyorum.”

Rosie’nin ağzı açıldı, şarap kadehi dudaklarının hemen önünde durakladı.

Hop omuz silkti ve tabağına baktı. “Hiçbir şey düşündüğümüz kadar basit değildir.”

Liv, sanki adam bütün gece Nora Roberts okuduğunu itiraf etmiş gibi Hop’a sırttan Mack’e baktı.

Yarım saat sonra Liv, Erin ve Mack’i arabaya kadar geçirdi. Erin ona sıkıca sarılarak onu şaşırttı. “Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

Liv, Mack’in onları izleyen yoğun bakışlarından kaçınmak için gözlerini kaçırarak kucaklaşmaya karşılık verdi. Daha sonra Erin, Liv ile Mack’i orada yalnız bırakarak arabaya bindi.

“Yemek için teşekkürler,” dedi Mack. “Eğlenceliydi.”

“Evet.” Liv kolunu kendi bedenine sardı.

Mack ona biraz daha yaklaştı. Boğazındaki Âdemelması aşağı yukarı hareket etti.

“Peki,” diye soludu Liv.

Mack parmağını genç kadının kolunda gezdirdi. Liv titredi ve onun gözleriyle buluştu.

“Hazır olduğunda bana haber ver,” dedi Mack boğuk bir sesle.

“Ne için?”

“O konu hakkında konuşmak için.”

Liv, Mack’in arabasının arka lambaları gözden kaybolana kadar soluğunu bırakmadı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Mack ertesi sabah annesi uyanmadan önce koşuya çıktı. Bir saat sonra geri döndüğünde, domuz pastırması ve yumurta kokusu onu mutfığa çekti. Annesi ocağın önünden ona baktı; giyinmişti ve gitmeye hazırdı. Tek bavulu arka kapının yanında duruyordu.

Mack alnındaki teri koluyla sildi. “Acelen mi var?”

“Oraya erken varmak istediğimi biliyorsun.” Yumurtaların altını kapattı, sonra başıyla adanın etrafındaki sandalyelerden birini işaret etti. “Sen otur. Ben tabağını hazırlayayım.”

“Muhtemelen önce duş almalıyım.”

Annesi *gerek yok* dercesine elini salladı. “Futbol antrenmanlarından hemen sonra karnını doyururdum, unuttun mu?”

Evet, hatırlıyordu. Ta ki annesi o olaydan sonra kütüphanede yarı zamanlı çalışmak zorunda kalana ve Mack de faturalara yardım etmek amacıyla bir iş bulabilmek için futbolu bırakana kadar.

Erin iki tabak doldurdu ve onları mutfak adasına taşıdı. “Senin için yemek yapmayı özledim,” dedi.

Mack hemen yemeğe yumuldu. “Buraya taşındığında bana istediğin kadar yemek yapabilirsin. Hiç şikâyet etmem.”

Annesi belirsiz bir ses çıkardı.

Mack tabağından başını kaldırdı. “Sorun ne? Senin için özel bir şef tutmamı mı umuyorsun?” Dalga geçiyordu ama bunun nedeni çoğunlukla kendi güvensizliğini örtmek içindi. Annesinde yine o gizemli hava vardı.

Erin çatalını bıraktı ve uzun bir soluk verdi. “Braden...”

Mack sertçe yutkundu. “Ne?”

“Belki de bunu bir süre beklemeye almalıyız.”

“Neyi beklemeye almalıyız?”

“Ev arama konusunda yaptığın her şey için gerçekten minnettarım ama...”

Mack arkasına yaslandı. “Çıkar ağzındaki baklayı anne.”

“Henüz taşınmaya hazır olduğumdan emin değilim.”

Mack birkaç kez gözlerini kırpıstırdı, çatalını indirdi ve ağzını sildi. Bunların hepsi aslında öfke nöbeti gibi görünmeyecek bir yanıt bulma amacıyla kendine zaman vermek içindi. “Anlamıyorum,” dedi sonunda.

“Benimle ilgilenmek için o kadar çok zaman harcadın ki artık ilgilenilmeye ihtiyacım olmadığı gerçeğini gözden kaçırdın.”

Son koşusuyla hiç ilgisi olmayan ter damlacıkları alnından aşağı süzüldü. “Orada yalnızsın.”

“Değilim,” diye ısrar etti annesi öne eğilerek. “Arkadaşlarım var, iş arkadaşlarım var.”

“Ama ailen yok.”

“Biriyle görüşüyorum.” Annesi bunu söyledikten sonra hızlı bir soluk verdi, başından beri buna hazırlanıyormuş ve sonunda kelimeleri söylediğine inanamıyormuş gibi.

Mack'in sanki yumruk yemiş gibi nefesi kesildi. "Kim?"

"O çok iyi bir adam..."

"Kim o?"

"Adı Jason ve üniversitede bir profesör."

"Ne profesörü?" Bir önemi yoktu ama...

"Fizik."

"Onunla nasıl tanıştın?" Mack'in sesi, boğazından aşağıya cam kırıkları dökülmüş gibi çıkıyordu.

"Ortak arkadaşlar aracılığıyla."

Mack tabağını alıp lavaboya götürdü. Yenmemiş yemeğini çöpe attı. "Neden bana söylemedin? Sana çiçek gönderen o muydu?"

"Oydu ve tepki verme şeklin yüzünden sana söylemedim."

"Nasıl tepki veriyorum?"

"Yaralanmış gibi."

Mack bunu görmezden geldi. "Onunla ne zamandır görüşüyorsun?"

"Birkaç aydır."

"Liam biliyor mu?"

Annesinin duraklaması, ihtiyacı olan tek cevaptı. Kardeşi dün ona yalan söylemişti. Mack hızla arkasını döndü. "Duş alacağım."

Annesi onu durdurmadan önce on adım atmıştı. "Braden, babanla yaşananlar konusunda daha ne kadar yalan söyleyeceksin?"

Mack ellerini yumruk yaptı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Bu konudan kaçınmak yaşananları silmeyecek."

"Şimdiye kadar benim işime yaramıştı."

"Öyle mi gerçekten?" Annesi onunla yüzleşmek için karşısına geçti. "Senin mutlu olduğunu görmek istiyorum."

“Buraya taşınırsan mutlu olurum.”

“Hayır, olmazsın.”

Mack ellerini gevşetti. “Tüm bunların onunla ne ilgisi var?”

Annesi avcunu onun kalbinin tam üzerine yerleştirdi. “Çok.”

Genç adam başını iki yana salladı ve eliyle burnunu sildi.

“Bunun peşini bırakmayı hak ediyorsun,” dedi annesi, göğsüne hafifçe vurarak. “Mutlu olmayı hak ediyorsun.”

Mack onun yanından geçip gitti ve annesini mutfakta yalnız bıraktı. Mutluydu. O Braden-Kahrolası-Mack’ti. Nashville gece hayatının kralıydı ve herkesin en iyi dostuydu.

Havaalanına yaptıkları yolculuk, uzun zamandır olmadığı kadar gergindi.

“Beni kaldırımın yanında bırakabilirsin, tatlım.”

Mack gözlerini devirdi. “Seni havaalanına kadar geçirebilirim anne.”

“Bana kızgınsın ve kötü bir ruh halindesin, dolayısıyla böylesi ikimiz için de daha iyi olacak.”

“Vay canına, benden kurtulmaya bu kadar hevesli misin?” Terminalin önünde boş bir yer bulup arabayı park etti.

“Bana bak.”

Mack itaat etti. Kısaca.

“Kızgın olduğunu ve ayrıca biraz da incindiğini biliyorum. Bunun için üzgünüm.”

Mack sadece omuz silkti ve anında kendini huysuz bir çocuk gibi hissetti ama her neyse. *Kızgındı*. İncinmişti.

“Bunu senin iyiliğin için yapıyorum, Braden. Bir süreliğine kendi hayatına odaklanmanın, artık benimki için endişelenmeyi bırakmanın vakti geldi.”

Mack arabadan indi ve bagajdan valizi aldı. Annesiyle arabanın diğer tarafındaki kaldırımında buluştu.

“Hey,” dedi Erin. İki eliyle uzanıp oğlunun yanaklarını kavradı. “Ondan hoşlandım.”

Mack onun kimden bahsettiğini sormaya zahmet etmedi. Mack de hoşlanıyordu. Olması gerekenden çok daha fazla.

“Senin için iyi,” dedi Erin, geri çekilirken. “Ona gerçeği söyle.”

Tabii. Gerçek. Bu her şeyi çözerdi, değil mi? Liv yalancılardan nefret ediyordu. Bunu açıkça belirtmişti ve bu, Mack’in her gün yaşadığı yalanın boyutunu bile bilmedendi. Mack onun sadece omuz silkip önemli değil diyeceğine inanıyorsa tam bir aptaldı. Bu kadar uzun zamandır yalan söylemesinin bir nedeni vardı. Ve belli bir süre sonra, yalan daha da büyümüştü.

Çünkü insanlar onun hakkındaki, babası hakkındaki gerçeği öğrendiğinde... Hayır. Bunun ortaya çıkmasına izin veremezdi.

Mack, annesini bıraktıktan sonra amaçsızca araba kullandı. Eve gitmek istemiyordu. İşe gitmek istemiyordu. Olmak istediği tek bir yer vardı ama sonunda elini direksiyona vurup arabayı döndürmeden önce kendini vazgeçirmeye çalışması bir saat sürdü. Onun evde olup olmadığını bile bilmiyordu. Kızları bir şeyler yapmak için dışarı çıkarmış olabilirdi ya da... Kahretsinsin. Sadece nerede olmak istediğini biliyordu.

Eller serbest arama modu için düğmeye bastı ve Liv’in numarasını çevirdi.

“Hey,” diye cevap verdi Liv nefes nefese.

“Selam,” diye aptalca cevap verdi Mack, çünkü onun sesini duyunca tüm beyin hücrelerini kaybetmişti ve yürüyen bir *Dick ve Jane* kitabına dönüşmüştü. *Bakın Mack kekeliyor.*

“Eee, ne var ne yok?”

Terli avcunu kotuna sildi. “Sen ve eee, kızlar bu öğleden sonra ne yapıyorsunuz?”

Bir duraklama oldu. Küçük bir kalp krizine neden olacak kadar uzun bir duraklama.

“Şey, aslında hiçbir şey. Benim...” Liv gergin bir kahkaha attı ve derin bir nefes aldı. “Alexis aradı ve bu akşam kafede yardım edip edemeyeceğimi sordu. Kedisi ısırılmış ve onu acil veteriner kliniğine götürmesi gerekiyormuş, bu yüzden ben de kızları yarım saat içinde Rosie’ye bırakacağım.”

Mack’in kalbi yerinden çıktı. “Senin için onlara bakabilirim.”

Bir duraklama daha oldu. Küçük bir kalp krizi daha yaşandı.

“Onlara bakmak mı istiyorsun?”

“Onları dondurma yemeye falan götürebilirim.” Mack yüzünü buruşturdu. Tanrım, kulağa biraz daha ürkütücü ve çaresiz gelebilir miydi? *Bakın Mack yüzünü buruşturuyor.*

“Sanırım buna bayılırlar,” dedi Liv sonunda.

“Yirmi dakikaya orada olabilirim.”

“Emin misin?”

“Durup bir şey almam gerekiyor mu? Yiyecek, süt ya da herhangi bir şey?”

“Hayır.” Liv güldü.

“Yoldayım, geliyorum.”

“Teşekkür ederim.”

Mack on beş dakikada gitmeyi başardı ve uzun araç yoluna girdikten sonra, bütün gün ilk defa gerçekten nefes alıyormuş gibi hissetti. Liv arabasını duymuş olmalıydı, çünkü motoru kapatır kapatmaz merdivenlerde belirdi. Ağzını sulandıran bir kot pantolon ve düz beyaz bir tişört giymişti. Saçlarını tepeden toplamıştı.

Mack arabadan inerken saçları yandan iki örgü yapılmış olan kızlar Liv’in önüne geçti. “Mack Amca!”

Mack her iki koluyla bir kızı yakaladı ve onları omuzlarına attı. Kızlar cırlayıp çığlık attılar ve Mack sonunda onları yere bıraktığında, Liv'i sevgi dolu bir gülümsemeyle onları izlerken buldu. Bu gülümsemenin onun için mi, yoksa kızlar için mi olduğundan emin değildi. Sadece onu tekrar görmek istiyordu.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedi Liv biraz daha yaklaşarak. Kendisiyle bir çatışma içindeymiş gibi görünüyordu. "Alexis'e yardım edemeyeceğimi söylemeyi düşündüm ama son zamanlarda Royce olayı yüzünden çok tuhaflaştı ve..."

"Liv." Mack elini genç kadının ensesine kaydırıp hafifçe sıktı. "Ben hallederim."

Aynı anda üç şey oldu.

Liv onun dudaklarına baktı.

Mack onun gözlerine baktı.

Ve aralarında sessiz bir anlaşma yaşandı.

O öpücük hakkında daha sonra konuşacaklardı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Beş saat sonra, Liv ön kapıyı kilitlerken Alexis kafeye girdi.

“Nasıl gitti?” diye sordu Alexis biraz nefes nefese. Sol elinde plastik bir kedi taşıyıcısı tutuyordu.

Liv önlüğünü çözdü. “İyi. Beefcake nasıl?”

“Yarasını dikip biraz antibiyotik verdiler. İyileşecek.” Alexis taşıyıcılığı yere koydu ve yağmurluğunu çıkardı. “Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim.”

“Elbette. Her zaman.” Liv içten içe irkildi. Konuşma çok resmiydi, rahatsız ediciydi. Alexis de hissetmiş olmalıydı, çünkü aynı anda konuştular.

“Biraz daha kalabilir misin?”

“İyi miyiz?”

İkisi de durup güldüler. “Önce sen,” dedi Liv.

“Biraz daha kalıp kalamayacağını merak ediyordum.”

Liv başıyla onayladı. “Birkaç dakika daha kalabilirim. Ava ve Amelia’yı Mack ile birlikte bıraktım, bu yüzden...”

Alexis'in ağızı açık kaldı. "Onları *Braden Mack* ile birlikte mi bıraktın?"

"Şaşırtıcı bir şekilde çocuklarla arası çok iyi. Kızlar onu seviyor."

"Ah." Alexis'in bunu söyleme şekli, tıpkı *Thea'nın biliyorum* demesi gibiydi.

"Buna bir anlam yükleme," diyerek güldü Liv. "Sadece bana yardım ediyor. Hepsi bu."

"Sen öyle diyorsan." Alexis gülümsedi. "Biraz önce ne diyordun?"

"Ne zaman... Ah. Doğru. Ben sadece..." Liv dudağını ısırırdı. "Aramızın iyi olduğundan emin olmaya çalışıyordum. En son buraya geldiğimden beri doğru düzgün konuşmadık ve aramız bir garipti."

Alexis rahatlamış bir şekilde soluğunu bıraktı. "Bu benim hatamdı. Aşırı tepki verdim."

"Ben de öyle."

Alexis, kedi taşıyıcısını aldı ve onu arkaya kadar takip etmesi için Liv'e başıyla işaret etti. "Bu akşam çok yoğun muydu?"

"Fena değildi. Biraz yoğunluk vardı ama halledemeyeceğim bir şey değildi."

Alexis, Beefcake'i tekrar yere bıraktı. "İş arayışıyla ilgili bir gelişme var mı?"

"Hiç yok."

"Parkway'den bile ses çıkmadı mı? Baş aşçıyı bizzat ben aradım."

"Başvuruma cevap verdiler. Gelecek hafta bir görüşmem vardı..."

"Bu harika!"

"...ama sebepsiz yere iptal ettiler."

Alexis'in tüm heyecanı kaçtı. "Royce'un bu işle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Liv omuz silkti. "Bana mantıklı gelen tek şey bu. Beni mahvetmekle tehdit etti ve şu anda bunu yapıyor." Hüsrana dolu bir iç

çekişle duvarın önündeki tabureye oturdu. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Jessica oradan ayrılmayı reddediyor. Mack ona iş bile teklif etti. Herhangi bir iş. Ama kabul etmedi.”

Alexis, Beefcake’in önüne bir kap su koydu. “Belki de durmalısın.”

“Yapamam. Onu durdurmanın bir yolu olmalı. Benden önce orada çalışan ve tuhaf koşullar altında işten ayrılmış olabilecek kadınların listesini bulmaya çalışıyoruz.”

Alexis’in eli durakladı. “Neden?”

“Onlarla konuşabilmem için. Herhangi bir şey bilip bilmediklerini ya da yardım etmek isteyip istemeyeceklerini öğrenmek için.” Liv, kafasındaki sesler susması mı, yoksa devam etmesi mi gerektiği konusunda savaşıırken dudağını ısırdı. *Devam et* diyen kazandı. “Senin... Tanıdığın biri var mı?”

Alexis yavaşça ayağa kalktı. Başını hayır anlamında iki yana salladı.

“Sadece isimlere ihtiyacım var, Alexis. Hepsi bu kadar.”

“Üzgünüm ama yapamam.”

Tanrım, tekrar buraya mı dönmüşlerdi? “Neden? Anlamıyorum...”

“Eğer şimdiye kadar biri çıkmadıysa bunun için geçerli bir nedeni olduğuna eminim.”

“Tanıdığın biri var mı?”

Alexis irkildi. “Sana adını veremem.”

Liv ayağa fırladı. “*Tanıdığın* biri var.”

Alexis’in yüzü sertleşti. “Bu işin peşini bırakmalısın, Liv. Kız kardeşinin evliliğinde olanlardan bir şey öğrenmedin mi?”

Liv, arkadaşının sözlerinin yarattığı acıyı yanağına yağ sıçramış gibi hissetti. Vay be. Alexis’in bu şekilde doğrudan şahdamarına saldıracağı hiç aklına gelmezdi. Sizi en çok şaşırtanlar her zaman en tatlı ve sessiz olanlardı.

Alexis iç çekerek özür diledi. “Özür dilerim. Kabalık ettim.”

“Hayır, haklısın. Thea ve Gavin ayrıldığında onlara yardım etmedim. Thea’yı Gavin’e güvenilemeyeceği konusunda ikna ettim çünkü hiçbir erkeğin güvenilir olduğuna inanmıyorum ve bu onların tekrar bir araya gelme şanslarını neredeyse mahvediyordu. Bu, sonsuza dek yükünü taşımak zorunda kalacağım bir hataydı.”

Alexis yanına gidip ona sarıldı. “Yine de öyle söylememeliydim.”

Liv arkadaşını hafifçe sıkıp geri çekildi. “Gitmeliyim.”

Alexis onun ellerini tuttu. “Lütfen kızgın gitme.”

“Kızgın değilim.” Liv ayaklarına baktı ve dürüst olmayı seçti. “Hayal kırıklığına uğradım ve kafam karıştı. Bir tacizciyi durdurmaya çalışıyorum. Bunu yapmamı neden engellemeye çalıştığını anlamıyorum.”

“Çünkü bazı savaşlar kazanılamaz.”

Liv arabasına doğru yürürken hayal kırıklığı boğazını yaktı. Alexis’in sözleri, çiftliğe dönüş yolculuğu boyunca beyninde tekrarladı. *Bazı savaşlar kazanılamaz.* Liv buna inanmayı reddetti.

Yarım saat sonra, araç yoluna girdiğinde farları Mack’in arabasının arkasını aydınlattı ve hayal kırıklığı beklentiye dönüştü. Araç yoluna bakan pencere, dairesinin içindeki tek ışık televizyondan geliyormuş gibi mavi ve beyaz tonlarında parlıyordu. Liv merdivenleri tırmandı, kapının kilitli olmadığını gördü ve kapıyı yavaşça açtı. Kızları uyandırmak istemiyordu. Gözlerinin alışması biraz zaman aldı ama içeri girdiğinde gördükleri, kalbinin hızlanmasına neden oldu.

Mack kanepedeydi, kızlar onun iki tarafına kıvrılmıştı ve ayakları da kucağındaydı. Mack’in başı kanepenin arkasına yaslanmıştı, bir kolu minderlerin üzerine yayılmıştı ve diğeri de parmakları genişçe açılmış bir halde göğsünün üzerinde duruyordu. Mışıl mışıl uyuyordu.

Ev tertemizdi. Lavaboya bıraktığı kirli kahve bardağı ve yulaf ezmesi tabakları gitmişti. Kızların oyuncakları toplanmış ve televizyon sehpasına dizilmişti. Hatta kapının yanındaki ayakkabılar bile toparlanmıştı. Çamur tepsisinin üzerinde kusursuz bir sıra halinde duruyorlardı.

Liv kapıyı elinden geldiğince sessizce kapattı ama menteşelerin gıcirtısı sonrasında arkasından keskin bir nefes sesi duyuldu. Arkasını döndü. Mack uyukulu bir gülümsemeyle başını kaldırdı ve sessiz bir selamlaymayla göğsünde duran elini salladı. Liv kanepeye yaklaştı ve Mack, uyuyan ikizlere dikkatli bir bakış atarak doğruldu. Geniş bir esnemeyle kollarını başının üzerine uzattı ve Liv'i etkileyen de bu oldu. Esneme ve gerinme. Aynı zamanda hem erkeksi hem de savunmasız.

"Nasıldadı?" diye fısıldadı.

"Tam bir şeytan gibilerdi." Mack bunu söylerken gülümsedi, bu yüzden Liv onun yalan söylediğini biliyordu. "Harikaydılar. Etrafta koşuşturdular, kirlendiler, bunun gibi harika şeyler işte."

"Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyi bırak." Mack ayağa kalktı ve tekrar gerildi ama bu sefer tişörtü, koyu renk tüylerin altındaki gergin teni gözler önüne serecek kadar yukarı kalktı. "Aç mısın?"

"Ne?" Liv, gözlerini onun karın kaslarından hızla ayırdı.

"Rosie yemek getirdi. Senin için ısıtmamı ister misin?"

"Ben hallederim."

"Ben yaparım. Kızları taşıyalım, sonra senin karnını doyuralım."

Her biri uyuyan bir ikizi kucağına aldı ve Mack onu kısa koridordan yatak odasına kadar takip etti. Liv, kızları yatağa yatırıp yorganı üzerlerine çekerken onunla göz teması kurmaktan kaçındı. İkisini orada hayal etmek çok kolaydı ve şu anda tüm o arzulu duyguları hissediyor olmasına rağmen, henüz buna hazır değildi.

“Ben, şey, kıyafetimi değiştireceğim.”

Genç adam başıyla onayladı. “Yemek seni bekliyor olacak.”

Mack çıkarken kapıyı kapattı ve Liv eliyle kendini yelpazeledi. Yatak odasındaki bir Mack'e duyuları henüz hazır değildi. Üzerindekileri bir şort ve tişörtle değiştirdi.

“Vay canına, buna alışabilirim,” dedi oturma odasına geri döndüğünde.

Mack tezgâhtan başını kaldırdı. “Neye? Evde sıcak bir yemekle karşılanmaya mı, yoksa böylesine enfes bir erkek türünün seni beklemesine mi?”

“Durumu tuhaflaştırmak zorundaydın, değil mi?” diye sordu Liv ama öfkesi sahteydi. Şaka için minnettardı. Odayı kaplayan yoğun cinsel gerilimin üstesinden gelmek için biraz hafifliğe ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi.

Mack, Liv'in önüne onun favorisi olan erişteli ton balığı güveciyle bir bardak su koydu. Sonra yanındaki sandalyeye oturdu.

“Pekâlâ,” dedi Mack son derece rahat bir tavırla, “o öpücük hakkında konuşamayacak kadar korkak olduğuna göre...”

“Pardon?”

Mack öne eğildi. “Belki de buraya geldiğimde beni neredeyse öpecek olman hakkında konuşmalıyız.”

Sıcaklık Liv'in boynuna tırmandı. Yakalanmıştı. “Eee, *senin beni* neredeyse öpmek üzere olmandan bahsediyorsun sanırım.”

“Tatlım, ne zaman öpüleceğimi çok iyi bilirim ve bu ciddi bir ön öpüşmeydi.”

“Ön öpüşme diye bir şey yok.”

Mack alt dudağını yaladı. “Ah, hem de nasıl var. Ve sen bunu yapıyordun.”

Liv kollarını kavuşturdu ama göğüsleri aniden aşırı derecede hassaslaşmıştı, bu yüzden ellerini beline koydu ama bu da garipti çünkü oturuyordu.

“Rahat edemedin mi?” diye sataştı Mack.

Liv dirseklerini masaya dayadı.

Mack başıyla onayladı. “Bu konularda uzman sayılırım.”

Liv alayla güldü. “Öyle sandığından eminim.”

“Ne düşündüğünü nereden bildiğimi biraz bile merak etmiyor musun?”

“Hayır.” *Evet.*

“Muhtemelen ağzıma sanki ondan içmek istermiş gibi baktığın zaman anladığımı düşündün.”

“Vay canına, *gerçekten* çok fazla aşk romanı okumuşsun.”

“Dilinin dışarı fırlayıp dudaklarını yalaması bile değildi.”

Liv gözlerini devirdi ve yemeğinden bir ısırık aldı.

“Hayır. Nabzıma baktın.”

Liv kaşlarını kaldırdı.

“Tam buraya... Baktın.” Mack aralarındaki kısa mesafeyi aştı ve başparmağını genç kadının boğazındaki sıcak nabız noktasına bastırdı. “Seni ele veren en büyük şey buydu.”

Başparmağı derisini okşadı.

Liv’in nefesi kesildi.

Sonra yemeği boğazına takıldı.

Öksürmeye başladı. Mack’e öfkeyle baktı ve suyundan bir yudum aldı. “Oraya bakmadım,” dedi boğuk bir sesle.

Mack kendini beğenmiş ve tatmin olmuş bir şekilde geriye yaslandı. “Ustayla tartışacak mısın?”

“Evet, çünkü çok önemli bir detayı unutuyorsun.” Liv, burunları neredeyse birbirine değecek kadar öne eğildi. “Senden hoşlanmıyorum bile.”

“Bence bu aşamayı çoktan geçtik, öyle değil mi?” Sesi, genç kadının teninde bir okşama gibiydi.

Liv pes etmeden önce birkaç lokma daha aldı. Bedeni sadece tek bir şey için açtı ve bunun, Rosie'nin güvencesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Bitirdin mi?" Mack, tabağına uzandı.

"Beni beklemene gerek yok."

"Biliyorum ama beni bulaşık yıkarken görmeni istiyorum."

Liv kendine engel olmak için harcadığı tüm çabaya rağmen bir kahkaha attı. "Neden?"

"Ne kadar seksi olduğumu görebilmen için."

Liv başını yana eğdi. "İtiraf etmeliyim bulaşık yıkayan bir adam kesinlikle fantezilerimden biri."

"Fanteziler mi? Çoğul mu?"

"Ben normal bir kadını. Elbette çoğul."

"Birkaçını duymaya hayır demezdim."

"Seni utandırmak istemem."

Mack arkasını dönüp ellerini kuruladı. Bu tembel hareket, ahlaksız düşünceler doğurdu. "Lütfen beni utandır," dedi.

Liv ayağa kalkıp elini tuttu. "Benimle gelsen iyi olur." Onu kanepeye çekti ve avcunu nazikçe göğsüne bastırıp hafifçe itti. "Otur."

Mack kaşlarını havaya kaldırdı ama ona itaat etti.

"Arkana yaslan," diye emretti Liv.

"Şimdiye kadar, yaptığın her şeye tamamen katılıyorum."

Liv onun yanındaki mindere oturdu, ayaklarını yukarı kaldırdı ve ardından Mack'in sol kolunu kaldırıp altına girdi. Adamın göğsüne sokulup yanağını kalbinin hemen üstündeki noktaya bastırdı. Boğazından çıkan mırıltıya engel olamadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Mack boğuk bir sesle.

"Yanına kıvrılıyorum."

"Kıvrılmak mı?" Mack, elini genç kadının sırtından aşağı kaydırırken kıkırdadı. Eli, şortunun belinin hemen üzerinde durdu.

“Hıı-hıı.”

“Bir erkeğin yanma kıvrılmak senin fantezin.”

“Evet.”

Mack’in parmakları, tişörtüyle şortunun arasındaki çıplak teni bulmak için kaydı. Liv, ten tene temas karşısında nefesini tuttu. Kulağının altında, Mack’in kalbi biraz daha hızlandı.

“Henüz utanmadın mı?” Sesi, kakao tozuyla gargara yapmaya çalışmış gibiydi.

“Tamamen utandım.” Onun sesi de öyleydi. “Belki de bana bu fantezinde başka neler olduğunu anlatmalısın.”

“Konuşuyoruz.”

“Edepsiz bir sohbet mi?”

“Sıkıcı bir sohbet. Günlerimiz nasıl geçiyor, görmek istediğimiz filmler neler ya da müşterilerin restoranda sipariş ettiği garip şeyler, barda olan aptalca şeyler...”

“Bütün bir günü bununla doldurabilirim.”

Liv güldü. Mack çenesi başının üstüne dayadı. “Bu neden senin fantezin?”

“Bilmiyorum.”

“Bir nedeni olmalı.”

“Sadece bazen sırtımı yaslayacak birine sahip olma fikri hoşuma gidiyor.”

Bunu itiraf etmek istememişti ama Mack’in teninin sıcaklığı ve kalbinin gümbürtüsüyle ilgili bir şey onu daha sonra kesinlikle pişman olacağı savunmasız bir ana sürüklemişti. “Kovulduğum akşam, yanımda sarılacağım birinin olmasını diledim.”

Kulağının altında, Mack’in kalbi iyice hızlandı. “Peki, ne yaptın?”

“Televizyon izledim ve ağladım.”

Mack’in nefesi kesildi. “Sana sarılırdım.”

“O zaman senden hoşlanmıyordum, unuttun mu?”

Mack başparmağıyla belini okşayarak karşılık verdi. “Peki ya şimdi?”

“O noktaya geliyorum.”

Liv, onun yutkunmasını hissetti. Sertçe. “Bu fantezide başka neler oluyor?” diye sordu Mack.

“Sırtımı ovuyorsun.”

Mack’in kasları dalgalandı ve Liv beklentiyle doldu. Mack’in eli tişörtünün altına kaydı ve omurgasına doğru tembel bir yol izledi. “Böyle mi?”

“Evet.” Liv gözlerini kapattı ve parmaklarını Mack’in tişörtüne geçirdi. Dokunuşu altında fazlasıyla sertti.

“Biraz daha anlat,” diye mırıldandı Mack, kesik nefeslerinin ardındaki sesi gergindi. Aldığı her nefeste hissedilen yoğun arzuyu gözden kaçırmak imkânsızdı.

“Boynumu ovuyorsun.”

“Şimdi sadece durumdan faydalanıyorsun.”

Liv güldü ama sonra Mack’in eli tişörtünün altında daha yukarılara kayarken taş kesildi. Mack’in parmakları, boynundaki gergin kasları üzerinde sihrini konuşturmaya başladı. Liv ona daha iyi erişim sağlayabilmek için başını yana eğdi. “Şansının yaver gitmesi için mi uğraşıyorsun?”

“Şansım zaten yaver gidiyor.”

Liv’in nefesi kesildi. Gözlerini açıp başını kaldırdığında, Mack’in sesinde duyduğu şefkati koyu gözlerinde de gördü.

Her ne yapıyorlarsa –şu anda her ne oluyorsa– çok önemliydi. Samimiydi. Sıcaktı. Ve çok tehlikeliydi.

“Bil diye söylüyorum,” dedi Mack hırıltılı bir sesle. “Tekrar düşünüyorum.”

“Neyi?”

“Seni öpmeyi.”

Liv sertçe yutkundu. “Bundan emin değ il misin?”

“Gerginim,” dedi Mack.

Liv kendi kanının uğ ultusundan zar zor duyabiliyordu.
“Neden?”

“Çünkü doğru bir şekilde yapmak istiyorum.”

“Bunun sorun olmayacağı kadar tecrüben olduğunu tahmin ediyorum.”

“Önemli olan tecrübe değ il. Duygular. Benimkiler şu anda karmakarışık.”

Liv’in yüreğ i sıkıştı. “Vay canına. Bazen seni tamamen çözdüğümü düşünüyorum ve sonra gidip böyle süper tatlı şeyler söylüyorsun.”

“Kimseye söyleme. İmajımı mahveder.”

“Belki de artık beni öpmeye başlayabilirsin?”

Mack başını ona doğru eğdi ve ağ zının hemen önünde durdu. Nefes nefeseydi. Liv, onun şaka yapmadığını şaşkınlıkla fark etti. Gerçekten de *gergindi*. Belki de bahsettiğ i ön öpüş me buydu. Mack, genç kadının alt dudag ını yakalayıp yavaşça çekti ve sonra aynısını üst dudag ına yaptı. Birbirlerini hissederek, birbirlerine ve ilişkilerindeki ani değ işime alışmaya çalışarak öylece durdular.

Liv tam da bunun olup olmayacağını merak ederken Mack hırıltılı bir ses çıkardı ve ağ zını onunkine yapıştırdı. Eli başının arkasını avuçladı, dokunuş u sıcacıktı.

Barın dışındaki ilk öpüşmeleri hızlı bir ritim, ç ılgınca bir dans idiyse; bu, ağır tempolu duygusal bir şarkıydı. Tatlı bir vals-ti. Liv’in asla bitmesini istemediğ i ağır çekim bir beden ve zihin birliğiydi. Güvensizliklerin kontrole geçeceğ i günler gelecekti ama şu anda değildi. Çünkü şu anda duyuları *bununla* canlıydı. Aralarındaki ateşle. Cızırdıyor, kıvılcımlar saçıyor ve kavuruyordu.

Liv tek hücreli bir varlığa dönüştü. Her duyusu, adamın parmaklarının saçlarının arasında yavaşça sürüklenmesine, onun göğsünden kendisinininkine seyahat eden düzensiz soluklara ve dudakları üzerindeki dudakların çekimine uyum sağladı.

Liv arzuya teslim oldu ve elini Mack'in kolundan yukarı kaydırarak parmaklarını tişörtünün kolundan içeri soktu. Onun titrediğini hissetti ve aniden Mack'in ağzı onunkinden koparak çenesi boyunca sıcak bir yol izlerken elleri vücudunun yanlarından aşağı kaydı. Dudakları nabzının hızla attığı hassas noktaya dokunduğunda Liv bir inilti çıkardı ve parmaklarının altındaki kasları sıktı. Mack bunun farkında olduğunu belli edercesine kaslarını esnetti. Liv gülümseyerek kası tekrar sıktı ve karşılığında, Mack'in dilinin tişörtünün üzerindeki küçük açıklığa dokunmasıyla ödüllendirildi.

"Çok güzel kokuyorsun," dedi Mack, ağzını genç kadının kulağına kaydırırken.

"Pastane gibi kokuyorum."

"Kesinlikle." Dilinin ucu kulak memesine değdi. "Her zaman kurabiye ya da vanilyalı dondurma gibi kokuyorsun." Ağzı onunkine giden yol boyunca öpücükler kondurdu. "Bu beni deli ediyor."

İşte *bu*. Öpülmek böyle bir şeydi. Dudakları, tadı, kokusu ve *o* hariç her şey kaybolana kadar ışıktı, seste ve duyularda kaybolmak böyle bir şeydi. Liv'in farkında bile olmadan kaçırıldığı şey buydu.

Ama aynı zamanda hatalar da böyle yapılırdı. Umursamalıydı ama umursamıyordu. Durmalıydı ama duramıyordu. Beyni, tüm dünyası sadece tek bir şeye odaklanabiliyordu; Mack'in, yüzünde dolaşan ellerine ve dudaklarının üzerindeki dudaklarına.

Mack sonunda dudaklarını uzaklaştırdığında, ikisi de hararetten ve özleminden nefes nefese kalmışlardı. Liv'in gözleri yavaşça açıldı ve genç adamı kendisini izlerken buldu; yüzündeki hassasiyeti, gülümsemesindeki hayreti gördü.

Mack onun elini tutup yukarı çekti ve bileğine bir öpücük kondurduktan sonra kalbinin üzerine koydu.

Vay canına. Bu... Bu şimdiye kadar yaşadığı en romantik jestti. “Mack...” Ağzından çıkan tek şey onun adı oldu.

“Adımı böyle söylemen hoşuma gidiyor,” dedi ve genç kadının ağzını tekrar kendine çekti.

Sonra yatak odasındaki bir kıpırtı sesiyle donup kaldılar.

Mack hafifçe inledi ve dinlemek için kafasını kaldırdı. Daha fazla ses gelmediğinden emin olduktan sonra, alnını onun kine dayadı. Uzun bir süre boyunca böyle kaldılar, sessizce. Düşüncelerini toparlıyorlardı.

Liv’inkiler çılgına dönmüştü. Kafası karışmıştı ve korkmuştu. Mack’in böyle olmaması gerekiyordu, böyle tatlı ve şefkatli. Onun, kadınların fatihi, alaycı, çocuk ruhlu bir adam olan Braden Mack olması gerekiyordu. O şekilde güvenliydi.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diye soludu Mack.

“Tamam.” Liv’in sesi zar zor duyuldu.

“Tavukların vajinası yoksa nasıl seks yapıyorlar?”

“Aman Tanrım!” Liv bir kahkaha –minnettar bir kahkaha– atarak onu kendinden uzaklaştırdı ve en yakındaki yastığı eline alıp onun kafasına geçirdi. “Eve git.”

Mack gülerek onun üzerine atıldı ve Liv kaçamadan önce onu belinden yakaladı. Onu göğsüne yasladı ve kanepeye uzanarak yanına çekti. “Bana söylemek zorundasın,” dedi. “Google sonuçlarının ne kadar kötü olacağını hayal et.”

Liv iç çekti. “Kloaklarını birbirine sürüyorlar.”

Mack ellerini onun kollarına sürttü. “Yarın akşam bana gelmelisin.”

“Bu konu geçişini biraz rahatsız edici buluyorum.”

“Bana kek yapabilirsin.”

“Gerçekten mi? Tanrım. Ne teklif ama...”

“İyiliğimin karşılığını veriyor olacaksın. Kızlara göz kulak oldum. O aşçılık okulu eğitimini muhteşem mutfağımda uygulamaya koyabilirsin.”

“Buna inanamıyorum ama evet demek üzereyim.”

Mack iki kolunu da başının etrafına doladı, muhtemelen bunun pazılarını en iyi ve en şişkin duruma getirdiğini bildiği içindi. “Bunu yapan bulaşık yıkamamdı, değil mi? Haklı olduğumu biliyorum.”

Liv emekleyerek ondan kaçtı. “Hazır ilerleme kaydetmişken dur.”

Mack ayağa kalkarken elini tuttu. “Hey, Liv?”

Liv başka bir ukala yoruma hazırdı ve açıkçası, buna umutsuzca ihtiyacı vardı. “Ne?”

Mack başparmağını onun eklemleri üzerinde gezdirdi. “Ne zaman ihtiyacın olursa göğsüm senindir.”

Bu, onu en çok korkutan Mack’ti. Dünyada umurunda değilmiş gibi davranmak için çok çabalayan adamın bu tatlı, büyüleyici hali. Âşık olabileceği haliydi ki bu aslında Randy’ye yaptığı gibi süpürgeyle kovalaması gerektiği aptalca bir düşünceydi. Tek bildiği, sadece geçen yıl içinde bir düzine Gretchen’a bu yönünü gösterdiğiydi.

Ama yine de kalbi bunu umursamıyor gibiydi. Hem de Mack ona dünyadaki tek kadımmış gibi ya da en önemlisi birlikte olmak istediği tek kadınnmış gibi gülümserken.

Bu, kendini güvenmeye ikna edebileceği bir adamdı.

Yani en kötü adam türüydü.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Malcolm, Mack ertesi sabah saat yedi buçukta lokantadaki masalarına oturduğunda yorgun ve sinirli görünüyordu. Mack başka kimseyi aramamıştı çünkü bu diğer çocuklarla konuşabileceği bir şey değildi.

“Bu kadar acil olan ne?” derken esnedi Malcolm.

Mack cevap vermeden önce gizlice etrafa baktı. “Liv bu akşam bana geliyor.”

Malcolm sakalını sıvazladı. “Anlıyorum.” Başını iki yana salladı. “Aslında anlamıyorum. Acil durum nedir?”

“Bunu mahvetmek istemiyorum.”

“Mack, bize kullanma kılavuzları hakkında bildiğimiz her şeyi öğreten sensin. Bunu mahvetmeyeceksin.”

“Seksten bahsetmiyorum, pislik.”

Arkadaşı gülümsedi. “Ben de öyle. Pekâlâ, söyle bakalım, problem nedir?”

Mack dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını kaçırdı. “Emin değilim, onun... Onun benden hoşlandığından.”

Genç adam şiddetli bir soluk verdi. “Özür dilerim. Sadece anladığımdan emin olmalıyım. Endişelisin çünkü ilk defa bunun için gerçekten çaba göstermek zorundasın?”

“Eminim bu senin için çok komiktir ama lanet olası bir enkaz halindeyim. Gretchen kendimden şüphe etmeme neden oldu. Daha önce hiç terk edilmedim ve onunlayken neyi yanlış yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ve Liv...” Mack elleriyle yüzünü ovuşturdu.

Bir garson kahve getirdi ve yemek sipariş etmek isteyip istemediklerini sordu. Onu el sallayarak reddettiler.

“Liv?” diye üsteledi Malcolm.

Mack, şimdiye kadar kitap kulübünün bu tarafında durmanın ne kadar zor olduğunu gerçekten anlamadığına dair bir hisse kapıldı. Yıllardır, bir gün kendi tavsiyesine ihtiyacı olacağını hiç düşünmeden, herkesi ilişkilerini kurtarmak istiyorlarsa içlerini dökmeleri konusunda ikna ediyordu.

“O ürkek. Güvensiz. Tam bana açılmaya başladığını düşündüğümde, kendini tekrar kapatıyor. Bu akşamdan sonra bunun tekrar olmasını istemiyorum.”

“Ondan gerçekten hoşlanıyorsun,” dedi Malcolm, sesinde *lanet olsun* tınısı taşıyordu. Mack’in keyfi kaçtı.

“Bak,” dedi Malcolm dirseklerine yaslanarak. “Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Eğer korkuyorsa ve senden uzak durmaya kararlıysa, bu akşam savunmasız olacak çünkü seks önemli bir olay. Her zamanki alaycı haliyle gelmesine hazırlıklı ol.”

Bu mantıklıydı. Mack de diğer adamlara aynen böyle söylledi. Yine de... “Öyleyse ne yapacağız?”

Malcolm ona *sen ciddi misin* dercesine baktı. “Bunun cevabını biliyorsun.”

Elbette. Başkasına ne söyleyeceğini biliyordu. “O an neye ihtiyacı varsa o ol.”

Malcolm başıyla onayladı.

Ama bu sözler onun için birden anlamını yitirdi çünkü Liv, bildiğini sandığı her şeyi alıp başına fırlatıyordu. Dün akşam onun evinden ayrılırken kendini bir bıçağın pürüzlü kenarı gibi hissetmişti. Liv onu sarılma fantezisi ve samimi sözlerle öldürmüştü. *Sadece bazen sırtımı yaslayacak birine sahip olma fikri hoşuma gidiyor.* Bu, birinin söylediğini duyduğu en yalnız şeydi ve korkutucu olan, onun tam olarak ne demek istediğini anlamış olmasıydı. Bunu arkadaşlarına asla itiraf etmezdi ama Mack, devasa evinde birçok geceyi yalnız başına sessizliğe söverek ve yatağın diğer tarafındaki boş alana bakarak geçirmişti.

“Sandığından daha zor, değil mi?” dedi Malcolm, düşüncelerini bölerek.

Mack kahvesini içti.

“Gretchen’in seni neden terk ettiğini gerçekten bilmiyor musun?”

“Yani kendince sebepleri vardı ama hepsi saçmalıktı.”

“Neydi onlar?”

“Bu çok utanç verici.” Mack bunu daha söylemeden önce ağzını açmanın aptalca olduğunu biliyordu.

“Kaç kez herhangi birimiz aynı şeyi söyledi ve sen de bize bunu aşmamız gerektiğini söyledin?”

Mack, unutulmuş menüsünün köşesiyle oynadı. “Biliyorum.”

“Hayatımızın her küçük düşürücü anını duydu, dostum. Sıra sende.”

“Biliyorum.” Yanaklarını şişirdi ve sonra anlatmaya başladı.

“Bir kullanım kılavuzuna göre hareket ediyormuşum gibi hissettiğini söyledi. Fazla mükemmel olduğunu.” Bu, canını hâlâ yakıyordu. “Bir şey nasıl fazla mükemmel olabilir?”

“Çünkü mükemmellik, özgünlüğün tam tersidir, Mack.”

Sertçe yutkundu, çünkü bunlar da Gretchen’in söylediklerine çok benziyordu. *Eninde sonunda her şeyin gerçek olduğunu hissetmek ister.*

“Onunla birlikteyken kim olacağımı bilmiyorum,” dedi sessizce, utançla.

“Sadece kendin ol, Mack.”

Ama ya ona veremeyeceği tek şey buysa? Biraz akli varsa bu geceyi iptal ederdi. Liv daha iyisini hak ediyordu. En nefret ettiği şeyi yapmayan, yalan söylemeyen birini hak ediyordu.

Sadece neye ihtiyacı varsa o olmalıydı. Ne istiyorsa o olmalıydı.

Braden-Kahrolası-Mack.

* * *

Ne halt ediyordu böyle?

Kaşıntısını gideriyordu. Yaptığı buydu işte. Daha fazlası değildi. O akşam saat sekizi beş geçe, Liv, Mack’in sokağına döndü ve bakımlı çimlere sıcak, sarı bir parıltı saçan sokak lambalarının loş ışığı altında ev numaralarına bakmak için yavaşladı. Onun bir keke bin dolar ödemeye hazır olduğunu bildiği için lüks içinde yaşadığının farkındaydı ama yanından geçtiği her evden yayılan zenginliğe hazırlıksızdı. Büyük tuğla ve taş evler, özenle yapılmış peyzaj üzerinde iki kat yükseliyordu; cepheleri, çok belli etmeden niteliklerini göstermek için tasarlanmış gizli projektörlerle aydınlatılıyordu.

Hayatında, bu kadar şatafatlı zenginlik gösterilerinin nadiren asil bir nedeni olduğunu bilecek kadar zengin insan tanımıştı. Bu evlerin sahiplerinin ya önemli bir amacı ya da saklayacak bir şeyi vardı.

Liv, ikincisinin her zaman daha kötü olduğunu biliyordu.

Sokağın yarım mil kadar ilerisinde, Mack'in adresinin yazılı olduğu bir posta kutusu buldu. Soldaki taş döşeli araç yoluna döndü ve yaşlı ağaçların oluşturduğu bir gölgeğin altından geçti. Ağaçların biraz ötesinde, evi çimlerin üzerine yükseliyordu.

Liv sütunlu girişin önünde yavaşlarken ön kapı hızla açıldı. Şort ve vücudunun en iyi yerlerini sıkıca saran bir tişört giyen Mack dışarı çıktı. Birkaç basamağı koşarak indi ve onu arabasında karşıladı. Liv'in kalbi daha önceki gibi gümbürdedi ama onu hemen susturdu.

Bu akşam fiziksel rahatlamayla ilgiliydi. Daha fazlası yoktu.

"Selam," dedi Mack, kapısını açarak. Liv daha ne olduğunu anlayamadan, öne eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerine kapattı. "İçeri taşınacak bir şey var mı?"

Dilinin tutulması onun için doğal bir durum değildi ama şimdi onu tamamen ele geçirmişti. "Kekler arka koltukta," diye kekeledi.

"Onları aldım."

Liv onu içeriye kadar takip etti ve lüks ev karşısında ağzı açık bakmamaya çalıştı. Giriş alanı altı metre yükseklikteydi ve tam ortasında dairesel bir merdiven vardı. Liv ayakkabılarını çıkardığında, ayaklarının altındaki mermer zemin soğuktu.

"Evi rahat bulabildin mi?" diye sordu Mack, üstü örtülü tabağı taşıırken.

"Evet."

"Mutfak bu tarafa."

Bu kez sorun dilinin tutulması değildi. "Lanet olsun," diye solumdu. "Dalga geçiyor olmalısın."

Burası hayallerinin mutfağıydı. Gerçek bir şef mutfağıydı. Sekiz brülörlü ve çift fırınlı bir gazlı ocak. Ah, burada yapabileceği şeyleri düşününce...

“Beğendin mi?” Tabağı bir kenara bırakan Mack’in neşeli sesi, mutfak fantezilerini yarıda kesti.

“Neden böyle bir mutfağa ihtiyacın var?” diye çıktı Liv, gerginliği dışında başka belirgin bir sebep olmaksızın huysuzlaşarak.

“Yemek yemek zorunda olduğum için?” Mack göz kırptı.

“Yemek yapıyor musun ki?”

Mack omuz silkti. “Tabii ki. Donmuş pizza. Bazen mikrodalga fırına lazanya bile atıyorum.”

Bunlar kavgada bile söylenmezdi. Mack de biliyordu. Sırtışı buzları bile eritebilirdi.

“Yemek yapıyorsun,” dedi Liv, kendisiyle dalga geçildiğini fark ederek.

“Elbette yemek yapabilirim. Ben bir yetişkinim. Kendimi beslemek de anlaşılanın bir parçası.”

Liv gözlerini devirdi.

“Bir içkiye ne dersin?” diye sordu Mack.

“Olur.”

Mack buzdolabından soğutulmuş bir beyaz şarap çıkardı ve mantarını açıp iki kadehe doldurdu. Kadehlerden birini ona uzattı ve parmaklarının onunkilere değmesine izin verdi.

“Bundan daha sert bir şeye ihtiyacım olabilir,” dedi Liv geri çekilerek.

“Buna yardımcı olabilirim.”

Liv’in göğsünden tüm gerginliği kıran canlı bir kahkaha koptu. Sadece bu yüzden bile onu öpmek istedi. “Bu ikinci sınıf bir cinsel imaydı, Mack. Daha iyisini bekliyorum.”

Mack mantarı şarap şişesinin tepesine geri takarken o alçak ve erkeksi tavrıyla kıkırdadı.

“Yine de bu konuda epey iyi görünüyorsun,” dedi Liv.

“Hangi konuda?”

Liv başıyla şişeyi işaret etti. “Uzun şeyleri dar deliklere sokma konusunda.”

Mack tüm yüzünü aydınlatan samimi bir kahkaha patlattı ve Liv’in piyango kazanmış gibi hissetmesine neden oldu. Bu, beklenmedik, heyecan verici ve tamamen hayat değiştiren bir olaydı.

Mack kadehini onun arkasından getirdi ama bir elini tezgâhın kenarında bırakarak kendini genç kadının meme uçları göğsüne sürtecek kadar eğilmeye zorladı. Sesi ve gözleri alaycıydı. “Benim ikinci sınıf olduğumu mu düşünüyorsun?”

Liv sahte bir kayıtsızlıkla omuz silkti. “Biraz paslanmış olabilirim.”

“Bir süredir aşağılarda dolanmadın, ha?”

“Sopa tutuşum üzerinde biraz çalışabilirim.”

“Hedefe ulaşmak için ipucu ister misin?”

“Her zaman.”

Mack bir kez daha öne eğildi. “Her şey sopayı nasıl kavradığınla ilgili.”

“Burası bana en etkili noktayı bulmayı öğreteceğin yer mi?”

Mack göz kırptı. “Bu benim uzmanlık alanım.”

Liv yüzünü yelpazeledi. “Lanet olsun. Burası mı sıcak, yoksa kızışan sadece vajinam mı?”

Bu seferki kahkahası, Liv’in kalbini kafein almış bir tavşan gibi hoplattı. Gülümsemeye devam eden Mack, arkasındaki adaya yaslandı ve bir elini tezgâha koyarken diğeriyle şarap kadehini tuttu. Kadeh, güçlü ve kalın parmakları arasında gülünç derecede kırılgan görünüyordu. Sergilediği görüntü müdanasız, zahmetsiz bir erkeklikti. Ve Liv’in içinde onun her santimini takdir edecek kadar ayılıp bayılan bir kız vardı.

“Burası bekâr bir adam için son derece büyük bir ev,” dedi Liv.

Mack bakışlarını tekrar ona çevirmeden önce etrafına baktı. “Sonsuza dek bekâr kalmayacağım.”

“Ya müstakbel Bayan Mack burada yaşamak istemezse?”

Mack'in gözlerinde gerçek bir şaşkınlık belirdi. “Neden istemesin ki?”

“Çılgınca olduğunu biliyorum ama bazı kadınlar kendi evlerinde söz sahibi olmayı severler,” diye sataştı Liv, bardağının üzerinden.

“Uyum sağlayabilirim. Müstakbel Bayan Mack'e bir prenses gibi davranmayı planlıyorum, bu yüzden istediği her şeye sahip olacak.”

Liv alayla güldü. “Gerçekten çok fazla aşk romanı okumuşsun.”

Mack kaşlarını kaldırdı. “Ve sen de yeterince okumamışsın.” Sonra şarabını yudumladı. “Evi gezmek ister misin?”

Liv, *hayır* demek istedi. Çünkü onun hakkında, onun klişelere meydan okuyan sürprizlerle dolu tehlikeli girdabına daha da derinden kapılacak başka bir şey öğrenmek istemiyordu. Ailesinin daha fazla fotoğrafını görmek ya da bir gün hangi odayı çocuk odası olarak hayal ettiğini öğrenmek istemiyordu.

“Hadi,” dedi Mack, tezgâhtan uzaklaşarak. “Sana kitap koleksiyonumu göstereyim.”

Liv abartılı bir inilti çıkardı. “Vur beni.”

Mack onun serbest eline uzanıp parmaklarını onunkilere doladı. “Hayatında biraz romantizme ihtiyacın var.”

Mack onu koridor boyunca nazikçe peşinden çekti. Merdivenin yanından sola döndüler ve yerden tavana kadar uzanan koyu renk ahşap kitaplıkların sadece aşk romanlarıyla değil, aynı zamanda siyaset, tarih, spor ve bilim kitaplarıyla dolu olduğu bir kütüphaneye girdiler. Lanet olsun. Onun akılsız bir çapkın olması gerekiyordu, derin düşüncelere sahip bir adam değil.

Bir çift deri koltuk, tuğla şöminenin karşısında duruyordu. Biri diğerinden daha yıpranmış görünüyordu ve Liv'in zihninde,

Mack'in oraya oturup ayaklarını pufa uzatmış bir halde Roma İmparatorluğu'nun düşüşü hakkında kitap okuduğu bir görüntü belirdi.

Şöminenin üstündeki rafın üzerinde, bir dizi aile fotoğrafı dikkatini çekti. Mack'in elini bıraktı ve fotoğraflara yaklaştı. Parmaklarını, elinde bir balık tutarak gülümseyen bir adamın fotoğrafının bulunduğu altın çerçevenin üzerinde gezdirdi. "Bu baban mı?" diye sordu sessizce.

Arkasındaki Mack boğazını temizledi. "Hayır. Dayım."

"Babanın hiç fotoğrafı var mı?"

"Burada yok."

Mack'in sesindeki tutukluk onu kendine getirdi. Bu yüzden evi gezmek istememişti. Onu, babasını düşünürken hâlâ boğazı düğümlenen kederli bir oğul olarak düşünmeyi göze alamazdı. Mack'in yanından geçti ve aşk romanlarını sakladığı kitaplıkların yanına gitti.

"En sevdiğin hangisi?" diye sordu, kitapların çatlak sırtlarını okumak için başını yana eğerken.

"Bu." Mack, göz hizasının hemen üzerindeki bir rafa uzandı. Uzun parmakları, koleksiyondan çok sevilen bir kitabı alıp ona uzattı.

Liv kitabı aldı ve başlığı yüksek sesle okudu. "*Ökseotu Rüyaları*."

"En az bir düzine kez okudum."

Liv arka kapağı okumak için kitabı ters çevirdi. Gözleri, hikâyenin konusu üzerinde gezindi. Bekâr bir anne memleketine geri döner ve yan evdeki yabancıya âşık olur. Sokaktan kurtarılan bir köpek ve Noel'in gerçek anlamı hakkında bir şeyler... "Neden bu?"

"Öğrenmek için okuman gerekecek."

Liv kitabı yerine koydu. “Seri katiller hakkında bir şey var mı? Onu okumayı tercih ederim. Royce’la nasıl başa çıkacağım hakkında bana bazı fikirler verebilir.”

Mack aniden elini kitaplığın çerçevesine dayadı ve onu raflarla arasına hapsetti. Ağzı, kulak memesi okşadı. “Neden bu akşam evet dedin?”

Liv bayılacakmış gibi hissetti. “Sürekli övündüğün mutfağı görmek istememin dışında mı?”

“Evet, bunun dışında.”

Liv’in midesi bulandı. *Sadece fiziksel. Anlamsız bir buluşma.* “Bir karar verdim.”

“İyi bir karar mı, kötü bir karar mı?”

“Muhtemelen kötü.”

“En sevdiğim türden.” Mack biraz daha yaklaşarak vücudunu onunkine bastırdı. “Nedir?”

Liv kadehini raflardan birine bıraktı ve Mack’in kolları arasında arkasını döndü. “Sen ve ben seks yapacağız.”

Mack elini göğsüne vurdu. “Bu resmen skandal. Kloaklarımızı birbirine sürtmemizi mi öneriyorsun?”

“Onun gibi bir şey, evet ama yemin ederim, eğer sadece üç saniye dayanırsan herkese ünlü Braden Mack’in bir sahtekâr olduğunu haykıracağım.”

Mack ahlaksızca bir şeyler mırıldandı ve onu sert vücuduna doğru çekti. “Eğer bu bir meydan okumaysa kabul ediyorum.”

Liv sırtı kitaplığa dayanana kadar geri çekildi. “Muhtemelen bu karara nasıl vardığımı merak ediyorsundur.”

“Pek sayılmaz.”

“Çok mantıklı olduğuna karar verdim.”

“Öyle mi?” Mack’in ağzı, kulağının hemen altındaki hassas noktayı buldu.

“Belli ki birbirimizden etkileniyoruz.”

“Belli ki.”

“Üç kez öpüştük ve o kadar da kötü değildi.”

Mack hakarete uğramış gibi geri çekildi. “O kadar da kötü değil miydi?”

Liv dramatik bir tavırla iç çekti. “Erkekler ve egoları.”

“Bu biyolojik bir durum,” diye alay etti Mack, burnunu onun-
kine sürterek. “Okşanmayı severiz.”

“Benimle seks yapmak istediğini söyleyebilirim.”

“İlk ipucun neydi?”

“Eh, buydu.” Liv aralarına uzandı ve fermuarının gücünü test eden belirgin sertliği kavradı.

Mack yutkundu. “Beni açığa çıkarmak gibi bir huyu var.”

“Zaten birlikte çok zaman geçiriyoruz.”

“Doğru.”

“Bu yüzden çok mantıklı. Değil mi?”

Mack, parmaklarını Liv’in saçlarının arasına geçirip ağzını kendininkine çekerek cevap verdi. Sıcak, saldırgan ve nefes kesici bir öpücüktü. Mack başını çok erken kaldırdı ve genç kadının dudaklarına karşı hırladı. “Bu kadar konuşma yeter, Liv. Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?”

Liv dudağını ısırды. “Beni yukarı götür.”

Mack kolunu onun bacaklarının altına doladı ve onu bar kavgasından kurtardığı akşamki gibi kucağına aldı. Ama bu sefer, Liv onunla tartışmıyordu. Mack tek kelime bile etmeden onu merdivenlerden yukarı taşıdı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. Liv onun boynuna uzandı ve kulağının altındaki deriyi dişledi.

Mack derin bir hırıltı çıkararak yatak odasının kapısını tekmeledi ve onu maun bir şifonyerin önünde hızla yere bıraktı.

Sadece fiziksel. Daha fazlası yok. Liv onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi ama Mack başını iki yana salladı. “Arkanı dön,” diye emretti kısık bir sesle.

Liv itaat etti ve ellerini şifonyerin üzerine dayadı. “Üstümü mü arıyorsun?”

Mack’in elleri, kalçasına ulaşana kadar iki yanından aşağı kaydı. Sert bir çekişle onu ereksiyonuna bastırdı. Ağzı, genç kadının kulağıyla buluştu. “Kontrol sende, Liv. İsteddiğini bildiğim gibi bana emirler yağdır.”

Evet. Bunu yapabiliirdi. Bir rol oynayabiliirdi. Kalbini bu işten uzak tutabiliirdi. *Bırak dokunsun ve vücuduna şarkı söyletsin.*

“Boynumu öp,” dedi, başını yana eğerek.

Mack’in dudakları, teninde bir elektrik gibiydi; omurgasından aşağıya kıvılcımlar gönderiyordu. Orada bir süre oyalandı ve diliyle, genç kadının beş saniye içinde nefes nefese kalmasına neden olan bir şeyler yaptı.

Liv, onun ellerinden birini tuttu ve kalçasından çekti. Parmaklarını birbirine dolayarak elini karnının üzerinde gezdirdi ve kotunun belinde durdurdu.

“Bana ne istediğini söyle,” dedi Mack boğuk bir sesle.

“Bana dokunmanı istiyorum.” Bu onun sesi miydi? Tanrım, sesi su altındaymış gibi çıkıyordu.

Mack’in parmakları üst düğmeyi ustaca açtı ve fermuarını milim milim aşağı çekti. Parmak uçları genç kadının cinsel organı ile arasındaki ipeksi bariyere sürterken Liv beklenti dolu bir nefes aldı.

“Dokun bana,” diye inledi.

Mack’in parmakları, külotunu bir kenara itti. Parmaklarının sıcak ve ıslak tene ilk dokunuşu, Liv’in dizlerinin titremesine neden oldu. Mack onu belinden yakaladı. “Seni tuttum, tatlım,” diye mırıldandı.

Tatlı ve yumuşaktı. Çok tatlı ve yumuşaktı.

Sadece fiziksel. Sadece fiziksel.

Liv onun eline karşı hareket etti. Arıyordu. Arıyordu. Mack biraz daha hızlanarak onun en çok ihtiyaç duyduğu yeri ovuşturdu. “Aman Tanrım,” diye inledi Liv. “Bu işte gerçekten çok iyisin.”

“Biliyorum.” Mack, onun omzunu dişledi.

“Kibrin bunu biraz mahvediyor.”

“Bu işte kötü olmamı mı tercih ederdin?”

Liv inleyerek bir cevap verdi. Mack onun kulak memesini ısırdı ve Liv hafifçe sızlandı. Mack hemen durakladı. “Seni incittim mi?”

Liv elini pantolonundan içeri sokup onun parmaklarını yakaladı. “Durma.”

“İşte bu, bebeğim. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Liv,” diye fısıldadı kulağına. “Bana emirler yağdır.”

“Parmaklarını içime sok.”

Mack, iki parmağını ıslak aralığından aşağı kaydırды ve içine daldırdı. Liv çığlık atarken tırnaklarını adamın eline geçirdi. Artık tüm kontrol bedenindeydi ve Mack, onun istediklerini yaparken kolunu beline sıkıca doladı. Liv onun eline sürtündü ve Mack de onun temposuyla kalçasını genç kadına bastırdı.

“Yakınsın, değil mi?” diye soludu Mack, çünkü konuşmak onun için de zorlaşmıştı.

“Evet,” diye inledi Liv.

“Seni oraya nasıl götürceğimi söyle. Seni orgazma nasıl ulaştıracağımı söyle.”

“Daha sert.” Liv’in söyleyebildiği tek şey buydu ama Mack onun ne istediğini biliyordu. Elinin üst kısmını onu sertçe ovuşturmak için kullandı. Liv çığlık attı ve parmaklarının etrafında

kıvrandı. Vücudu tamamen gevşedi. İç çamaşırının içinde olan Mack'in parmakları onunkilere dolandı. Liv başını çevirdi ve omzunun üzerinden onu öptü.

Mack onu tekrar kollarına aldı ve döndürüp yatağa yatırdı. Liv resmen yatağa gömüldü, vücudu tamamen gevşedi. Teninde tatmin edici bir kızarıklık vardı.

“Şimdi sırada ne var?” diye sordu Mack, onun üzerinde yükselerek.

“Kıyafetlerini çıkar.”

Mack bunu yavaşça yaptı, genç kadının aç bakışları karşısında tenini ve kaslarını gözler önüne sermek için keyifle oyalandı. Üzerinde bir gram bile yağ yoktu. Spor salonunda geçirilen saatlerden değil, koşudan ve genlerden kaynaklanan güçlü kasları vardı. Göğsü, şortunun içinde kaybolana kadar ince bir çizgiye dönüşen gür, koyu renk tüylerle kaplıydı.

Liv yutkundu.

Mack göz kırptı. “Bu tepkiyi çok alıyorum.”

Liv başını iki yana salladı. “Biliyordum. Ağzın bu anı mahvedecek.”

“Ağzımın neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Vaatler vaatler.”

Mack onun pantolonuna uzandı ve çekip çıkardı. Kıyafetlerinin geri kalanını çabucak, çılgına dönmüş gibi çıkardılar. Sonra yanına uzanıp hırıltılı bir ses çıkardı ve ağzını onunkine yapıştırdı. Öpücüğü hiç kesmeden, kolunu genç kadının beline dolayarak onu kucağına çekti. Genç adamın kucağına oturan Liv, arzusunun talepkâr zonklaması onun sert şişkinliğiyle karşılaşınca nefes nefese kaldı. Yoğun zevk karşısında ilkel, şiddetli ve pervasız bir şey ikisini de ele geçirdi.

Mack'in elleri genç kadının poposunu avuçlamak için aşağı kaydı ve kalçasını erotik bir ritimle onunkine bastırırken etini sı-

kıp yoğurdu. Liv onun omuzlarını kavrayarak parmaklarını etine geçirdi ve sert uzunluğu üzerinde sallandı. İnemeleri birleşip tek oldu, bu yüzden Mack ellerini onun vücudunun önüne kaydırırken Liv bunu tekrar yaptı. Mack'in kalın, nasırlı parmakları genç kadının göğüslerinin alt kısımlarını okşadı ve ardından sertleşmiş meme uçları bu hızlı keşfin altında gerilene kadar daha da yukarılara çıktı.

Yeterli değildi. "Ağzına ihtiyacım var," diye inledi Liv.

Mack öne eğilip sert bir meme ucunu ağzına aldı. Liv bir çığlık atıp başını geriye yatırdı ve onu orada tutmak için ellerini saçlarının arasına soktu. Mack, genç kadının bacakları arasındaki basınç dayanılmaz hale gelene kadar, her iki ucu da dikkatle emdi ve yaladı.

Liv bu şekilde –sadece fiziksel– devam edebilirdi, tabii eğer Mack duraklamasaydı, aniden bakışlarını kaldırmasaydı, başını iki yana sallamasaydı ve sessiz bir hayretle, "Gözlerimi senden alamıyorum," demeseydi.

Eğer kalbi onun sözlerine, gözlerindeki bakışa ve ağzını tekrar ele geçirdiğinde sergilediği hassasiyete teslim olmasaydı, bunun hiçbir anlamı olmadığına kendini inandırabilirdi.

Eğer adam bu kadar hassas olmasaydı, kendine tüm bu romantik saçmalıkları unutmamasını söyleyebilirdi. Eğer genç kadına onu titreten bir saygıyla dokunmasaydı. Eğer prezervatifi takabileceği kadar bir süre onu havaya kaldırırken ona gülümsemeseydi...

Belki de onu en çok etkileyen şey, genç adamın gülümsemesiydi.

Mack orada olmaktan, onunla birlikte olmaktan mutluymuş gibi gülümsüyordu.

Mutluymuş gibi.

Liv o gülümsemeye karşı savunmasızdı.

Genç kadın, ereksiyonunun üzerinde hareket etmek için kendini tekrar aşağı bıraktı. Mack'in derin, boğuk iniltisi onu o

kadar erotik bir tatminle doldurdu ki bunu tekrar yaptı. Mack başka bir hırıltıyla karşılık verdi ve bir anda genç kadını sırtüstü yuvarladı. Ve sonra öpüşme tekrar başladı. Yavaş ve seksi. Liv'in bacakları genişçe açıldı. Mack'in sert ereksiyonu, genç kadının zonklayan merkezine dayandı.

"Siktir, Liv," diye inledi Mack ona sürtünürken ve... sonra içindeydi.

Onu dolduruyordu.

Onu o kadar yükseğe uçurdu ki Liv dünyaya geri dönmenin fazlasıyla acı vereceğini biliyordu.

Mack resmen kendinden geçmişti.

Ne zaman ya da nasıl olduğunu bilmiyordu ama bir an hayatının en mükemmel cinsel deneyiminin tadını çıkarırken bir sonraki an sızmıştı.

Ve bunun olduğunu anlamasının tek nedeni, soğuk ve yalnız bir şekilde uyanmasıydı.

Dirseklerinin üzerine kalktı ve karanlık yatak odasına baktı. "Liv?"

Liv onun banyosundan çıktı. Kısmen giyinikti.

Mack oturdu ve gözlerini ovuşturdu. "Ne yapıyorsun?"

"Eve gidiyorum."

"Neden?"

"Buraya yapmak için geldiğim şeyi yaptık."

Mack'in ilk tepkisi gücenmekti ama sonra Malcolm'un söylediklerini hatırladı. Bunun ardından savunmasız olacaktı. Kendini geri çekecekti. Mack bütün gece bir rolü oynamıştı, Liv de öyle ve oyun devam ediyordu. Bu yüzden o da rolüne devam etti.

Mack yatak başlığına yaslandı ve içinden somurtmuyormuş gibi davrandı. "İyi geceler öpücüğü bile almayacak mıyım?"

Liv bu isteğe boyun eğerek onun tekrar sertleşmesine neden olacak kadar oyalandı. Mack elini beline dolayıp onu tekrar yatağa çekmeye çalıştı ama Liv ayağa kalktı. “Gitmem ikimiz için de daha iyi olur.”

“Bunu açıklamana ihtiyacım var, çünkü tekrar soyunup bana biraz daha patronluk taslasan daha iyi olur diye düşünüyorum.”

“Bu, senin iyiliğin için.” Liv kollarını tişörtünün içinden geçirip başının üzerine çekti. “Seni çözdüm ve bunu hazmetmek için biraz zamana ihtiyacın olacağını söyleyebilirim.”

Bu gözlemi sinir bozucu derecede doğrudu. “İkimiz yatakta çıplakken de bunu yapabilirim.”

Liv omuz silkti ve ona acıyormuş gibi bakarak başını iki yana salladı. “Mesele şu. Dikkatli olmazsak bana âşık olacaksın. Ve bunun yükünü vicdanımda taşımak istemiyorum.”

Mack bir kahkaha patlattı. Gergin bir kahkaha. Çünkü lanet olsun. “Sana âşık olacağımı nereden çıkardın?”

“Çünkü senin olayın bu.”

“Hayır, değil. Kalbimin kırılmasına izin vermem. Ben sadece yedir, içir ve eğlendir tarzı bir adamım.”

“Âşk romanları okuyan ve bir kadına hasret olduğu için bir keke bin dolar harcayan bir adam.”

“Bunu bana hiç unutturmayacaksın, değil mi?”

“Kabul et, Mack. Sen yürüyen bir Hallmark kahramanısın.”

İşte bu acıtmıştı. “Açıkla,” diye hırladı.

Liv eliyle yatak odasını gösterdi. “Var olmayan bir prenses için inşa ettiğin bir kalede yaşıyorsun. İçten içe yumuşacık birisin... O hassas kalbi kıran ben olmak istemiyorum.”

Bu gözlem o kadar yerindeydi ki yarattığı acıyı tüm benliğiyle hissetti. Liv elbette ki şaka yapıyordu. Ama bir an için onun, içini gerçekten görebildiğinden endişelendi. “Şaka yapmıyorsun, değil mi? Gerçekten gidiyor musun?”

“Evet.”

Liv eğilip onu tekrar öptü ve bunun ardından, onu bırakıp gitti. Çünkü onun olayı da buydu.

Mack merdivenden inen ayak seslerini ve kapının açılıp kapanmasını dinledi. Kendini yastığına bıraktı. Bu kadın her açıdan onu savunmasız bırakıyordu. Ve Mack bundan hiç hoşlanmıyordu.

Liv gittikten beş dakika sonra telefonu çaldı. Ekrana bakmadan cevap verdi. “Fikrini mi değiştirdin?”

“Ha?”

Kahretsin. Mack doğrulup oturdu. Liv değildi. Sonia’ydı. “Ne oldu?”

“Liv ile birlikte buraya gelmeniz lazım. Jessica adında bir kız geldi.”

Mack bacaklarının üzerindeki örtüyü hızla çekti ve telefonu kapatıp Liv’in numarasını tuşladı. Liv zoraki bir küstahlıkla cevap verdi. “Tanrım, daha yeni ayrıldım. Beni şimdiden özledin mi?”

“Gel beni al. Jessica az önce bara gelmiş.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Mack ofisinin kapısını kapatırken Jessica dizleri titreyerek masanın önündeki sandalyelerden birine oturdu. Paltosunun önünü göğsünde birleştirdi ve dişleriyle alt dudakını dişledi.

Liv onun yanındaki koltuğa oturup yumuşak bir sesle konuştu. “İyi misin?”

Mack masasının önüne yaslanıp kollarını kavuşturdu. Jessica gergince ona baktı. “Odadan çıkmamı ister misin?” diye sordu Mack. Belki de Jessica’nın bir erkeğin önünde konuşmak istemediği bir şey olmuştu. Bu düşünce midesini bulandırdı.

Ama Jessica hızlıca yutkunarak başını iki yana salladı. “Hayır, ben... Sadece ne yapacağımdan emin değilim.”

“Baştan başla,” dedi Liv sessizce.

“Artık yapamıyorum. Şu anda çok acımasız ve... Bu gece çok kötüydü.”

Mack’in elleri refleks olarak birer yumruk haline geldi. “Ne açıdan?”

“O...” Liv, havada asılı duran soruyu sormanın doğru bir yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi durdu. “Seni daha önceki gibi taciz etmeye mi çalıştı?”

“Hayır. Öyle bir şey değil.”

Mack tuttuğunu bile fark etmediği nefesini bıraktı.

“Ama bağırdı,” dedi Jessica. “Beni her gördüğünde bana öfkeyle bakıyor. Ve o...” Mack’e gergin bir bakış daha atarak durdu. “Seni mahvetmeye çalışıyor.”

“Kimi mahvetmeye çalışıyor? Liv’i mi?”

“İkinizi de.”

Mack bir parmak çıtırtısı duydu ve geç de olsa bunun kendisinden geldiğini fark etti. “Bizi nasıl mahvedecekmış?”

“Liv’in başka hiçbir yerde iş bulamamasını sağlıyor. Ve ben... Seninle ilgili ne yaptığını bilmiyorum. Ama senden nefret ediyor çünkü ikinizin birlikte olduğunu biliyor. Seni takip eden adamları var.”

Mack, beyninin Royce Preston’a karşı hissettiği nefrete ve Jessica’ya olan endişesine odaklanmayan bir bölümünde, Liv’in *birlikte* olmadıklarına dair bir şeyler söylemesini bekledi ama genç kadın bunu yapmadı. Koşullar göz önüne alındığında beyninin aynı kısmı mantıksız bir şekilde mutluydu.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Liv.

“Bana söyledi,” dedi Jessica. “Ona kazık atanların her zaman bundan pişman olduğunu söyledi. Sanırım... Sanırım beni korkutmak istedi.”

Mack konuşmadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Bunlar bugün mü oldu?”

Jessica başıyla onayladı. “Öğleden sonra vardiyasında çalıştım ve işim bittiğinde, Geoff’a beni eve bırakmasını söyledi. Sanırım buraya gelmediğimden emin olmak için. Beni neden kovmadığını bilmiyorum.”

“Oraya geri dönemezsin,” dedi Mack amaçladığından daha sert bir sesle.

Jessica'nın alt dudağı titredi. "Biliyorum. Ama ne yapacağımı bilmiyorum."

"Jessica, sadece bırak gitsin," dedi Liv, kızın elini tutarak. "Sadece oraya geri dönme. Onu *durduracağız*."

Jessica'yı eve bıraktılar. Öğrenci binasının önündeki bir park yerine yanaştıklarında, Mack ona hem kendisinin hem de Liv'in telefon numaralarını verdi. "Liv ve ben bunu çözeceğiz," dedi, güven verici olduğunu umduğu bir sesle. "Royce ya da Geoff ve diğeri seninle irtibata geçmeye çalışırsa veya seni korkutacak bir şey yaparsa bizi ara, tamam mı? Hazır olduğunda kulübümde seni bekleyen bir iş var."

Jessica başıyla onayladı. "Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi sessizce. "Önceden tam bir kaltak gibi davrandığım için üzgünüm."

"Hey. Hayır. Özür dileyecek bir şey yapmadın."

Alt dudağı bir kez daha titreyen Jessica omuz silkti. "Bunların hiçbiri olmazdı, eğer ben..."

Liv arka koltuğa döndü. "Royce kadınları taciz eden bir pislik olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı. İşte o kadar. Hepsi bu. Bunların *hiçbiri* hiçbir şekilde senin suçun değil."

Jessica dudağını ısırırken gözlerini kucağına indirdi.

"Mack ve ben bununla ilgileneceğiz," dedi Liv. "Bir daha ne sana ne de bir başkasına zarar veremeyecek."

Jessica, bu sefer başını salladığında onlara gerçekten inanıyormuş gibi görünüyordu.

Liv arabayı otoyola geri döndürdü ve Mack'in evine doğru yöneldi. Mack tekrar konuşmadan önce, on dakika boyunca sessizce köpürdü. "Royce iyice çıldırıyor."

"O her zaman öyleydi."

“Ama belli ki daha da kötüye gidiyor ve Jessica istifa ederse kendini tamamen kaybedecek.”

Liv, Mack'in evine giden çıkışa girdi. Mack, gösterge panelinin loş ışığında onu inceledi. Yatağından ayrıldıktan doksan dakika sonra bile, pantolonunun gerilmesine ve kalbinin daha hızlı atmasına neden olan yeni sevişmiş bir hali vardı.

Rol yapmanın canı cehenneme. Zamana ihtiyaç duymasının canı cehenneme. Onun güvende olmasına *ihtiyacı* vardı. “Belki de bu iş bitene kadar benimle kalmalısın.”

Liv'in kafası o kadar hızlı bir şekilde döndü ki Mack onun arabayı çarpacağından korktu. “Ne?”

“Royce'un bu işi nasıl hızlandıracığı konusunda endişeliyim. Geoff'un Jessica'yı eve götürmesini sağlamak? Beni takip ettirmek? O tehlikeli, Liv.”

Liv güldü ve onun sokağa döndü. “Sanırım kendi kendime idare ederim.”

“Bundan emin olmak istiyorum.”

Liv, ona kılavuzların temel kurallarından birini ihlal ettiğini söyleyen bir bakış attı. Çok ileri gitmişti. Çok şey söylemişti. Ve şimdi Liv'in duvarları resmen yeniden örülüyordu.

Liv arabayı park etti. “Kendi başımın çaresine bakabiliyim, Mack.”

“Bunu biliyorum ama böyle kendimi daha iyi hissederim...”

Liv'in elleri direksiyonu sıktı. “Seni ararım.”

“Ne zaman?”

Liv omuz silkti. “Birkaç gün sonra.”

Kalbi küt küt atan Mack ağzı açık halde ona bakakaldı. “Birkaç gün mü?”

Liv derin bir nefes aldı, tüm bunların saçmalık olduğunun tek göstergesi buydu. Ama ne yapması gerekiyordu? Arabadan in-

meyi reddetmesi mi? Mack kapıyı açtı. Liv arabayı geriye çevirmeden önce kapıyı kapatmak için zar zor zamanı olmuştu. Mack araç yolunda durdu ve onun uzaklaşmasını izledi.

Her zaman olduğu gibi onun gidişinin ardından gelen soruyla bir kez daha baş başa kalmıştı.

Az önce ne olmuştu öyle? Ancak bu kez, hemen ardından yeni bir soru geldi. Bunun tekrar olmasını nasıl sağlayacaktı?

YİRMİNCİ BÖLÜM

Liv iki gece sonra, telefonunu göğsüne bastırarak uyanık bir halde yatarken ve âşık olma korkusu yüzünden kendine küfürler yağdırırken dışarıdaki bir ses onu ayağa kaldırdı.

Muhtemelen sadece bir rakundu.

Belki de keçilerden biri kaçmıştı.

Veya Hop, traktör üzerinde biraz daha çalışmak için geri dönmeye karar vermişti.

Ama çakılların üzerindeki belirgin ayak sesleri karşısında, birinin evinin hemen dışında gizlice dolaştığından emin olarak yataktan fırladı. Muhtemelen daha normal bir insan her şeyden önce güvenliği konusunda endişelenirdi ancak Liv'in ilk düşüncesi, Royce'un işleri hızlandırdığı konusunda haklı olduğu kanıtlandığında Mack'in ne kadar sinir bozucu olacağıydı.

Kahretsin. Onun haklı olmasından nefret ediyordu.

Parmak uçlarında yürüyerek oturma odasına giden kısa koridordan sessizce geçti, tam da ayak sesleri dışarıdaki merdivene ulaştığında.

Belki de Rosie'ydi. Öyle olmalıydı, değil mi? Onun sadece... Bir şeye ihtiyacı vardı. Akşam saat on birde.

Merdivenlerden çıkan başka bir ayak sesi, kollarındaki tüy-lerin ürpermesine neden oldu. Bu, Rosie'ye ait olamayacak kadar ağıır bir adıımdı. Nefesi kesilen Liv, telefonuna baktı ve 911'i ararsa polisin gelmesinin ne kadar süreceğini hesaplamaya çalıştı. On dakika mı? Ya davetsiz misafir ana eve gidip Rosie'ye saldırırsa?

Liv acil  ağıır tuşuna bastı ve yere yattı. Bir sevk memuru neredeyse anında cevap verdi ve ondan acil durumunu belirtmesini istedi.

"Sanırım biri evime girmeye  alışıyor."

"Tamam hanımefendi. Bana bir adres verebilir misiniz?"

Liv adresi söyledi.

"şu anda neredesiniz, hanımefendi?"

"Oturma odamın zemininde."

"Herhangi birini görebiliyor musunuz?"

"Onu duyuyorum. Sanırım merdivenlerden çıkıyor."

"Evin içinde mi?"

"Ne? Hayır. Ben... Garaj üstündeki bir dairede yaşıyorum. Merdivenler dışarıda."

"Memurları evinize yönlendiriyorum. Bana adınızı söyleyebilir misiniz?"

"Liv."

Telefondaki görevli sakın kaldı. "Liv, memurlar gelene kadar seninle birlikte hatta kalacağım."

"Ne kadar süreceğini biliyor musunuz?"

"Beş dakikalık mesafede bir devriye aracım var."

"Bu çok uzun."

Liv pencereye doğru süründü. Görevli ona neler olduğunu sordu. Liv perdenin bir köşesini kenara çekip dışarıya göz attı. Bir şey görülmeyecek kadar karanlıktı.

“Onu görmüyorum ama merdivenlerden yukarı çıkıyor.”

Henüz binanın köşesini dönmemişti.

“Liv olduğun yerde kalman gerek.”

“Sizi sonra ararım.”

Memurun tüm itirazlarına rağmen telefonu kapattı. Sürünmeye devam ederek kapıya kadar gitti. Yavaş hareketlerle yukarı uzandı ve kapının kilidini açarken yüzünü buruşturdu. Kilit hafif bir klik sesi çıkardı. Liv donup kaldı. Adam durmadı, dolayısıyla ya sesi duymamıştı ya da umurunda değildi.

Liv, en yakındaki nesneyi –Birkenstock marka bir terliği– eline alıp ayağa kalktı. Derin bir nefes alıp kapıyı hızla açtı. İlk birkaç basamağı koşarak indi ve adamın durduğu yere ulaştığında terliği, Wimbledon seçmelerine katılırcasına savurdu.

Terlik bir yüze temas etti ve adam şaşkın bir inilti çıkardı. Yere düşecekmiş gibi sendelerken korkunç bir an için kolları bir helikopterin pervaneleri gibi sallandı. Ama bu, Liv’in korkunç bir hata yaptığını anlamasına yetecek kadar uzun sürdü. Adamın omzunun üzerinden bakıp kaç basamak düşmesi gerekeceğini saymasına yetecek kadar uzundu. Adamla göz göze gelip onun bir davetsiz misafir olmadığını anlamasına yetecek kadar uzundu.

“Sen ne halt ediyorsun, Liv?” diye bağırdı Mack.

Ve sonra düştü. Tıpkı kek gibi, yerçekimiyle olan savaşını kaybetti. Geriye doğru sendeledi ve başını gıcırdayan ahşaba çarparak tozlu zemine giden on basamaktan kayıp düştü.

Çakıl zemine kafaüstü yapıştı, bacakları hâlâ merdivenlerdedi. Mack’in ağzından bir inilti çıktı ve bir küfür savruldu.

Suçluluk duygusu Liv’i huysuzlaştırdı. “Lanet olsun, Mack! Ne yapıyorsun?”

Mack başını kaldırdı. “Sen ciddi misin? Asıl *sen* ne yapıyorsun?”

“Sana yapabileceğimi söylediğim gibi, kendimi davetsiz misafirlerle karşı savunuyorum.”

“Ke-kendini mi savunuyorsun?” Mack, kelimeyi ağzından güçlükle çıkarabildi. Sesi şaşkınlıkla doluydu. “Bir terlikle mi?”

“ u anda bulabildi im tek şey buydu.”

Mack kendini yerden kaldırdı. Kot pantolonu ve beyaz ti  r t  tozla kaplanmıştı. Sol gözünün altındaki kırmızı leke, terli in belli belirsiz dış hatlarını taşıyordu.

Liv ellerini beline yerleştirdi. “Gelmeden önce neden aramadın?”

“  nk  gelmek istediğimi söylesem hayır diyece ini biliyordum. Lanet olsun, kahrolası iki gün oldu! Seni görmek istedim.”

“Ve habersizce çıkıp gelmenin iyi bir fikir olacağını mı d   nd n?”

Mack ellerini kotuna sildi. “ unu açıklığa kavu turmama izin ver,” dedi   keyle. “Evinin dışında bir erkek sesi duydun ve kahrolası polisi aramak yerine, silahı olup olmadığına ya da yalnız mı değil mi bakmadan ona saldırdın, öyle mi?”

Kahretsin. Polisler. Liv hızla merdivenlerden yukarı çıktı ve kapıdan içeri girdi. Yerden telefonunu aldı ve tekrar acil durum numarasını tu ladı.

Belki de iptal etmek için hâlâ zaman vardı.

Çok geçti.

Dışarıda kırmızı ve mavi ışıklar yanıp s nmeye başladığında sevk memuru yanıt verdi.

“Yanlış anlaşılma için  zg n m.”

Yirmi dakika sonra, Liv bininci kez özür diledi. Olay yerindeki dört polis memuru onu Mack’ten uzakla tırmı  ve Rosie ile Hop’u –ki gecenin bir yarısı orada olması çok garipti– da sorgulamı lardı.

“Onun kötü adamlardan biri olduğunu sandım.”

“Kötü adamlar mı?” dedi polis.

“O benim...” Durdu ve neşeyle tek kaşını kaldıran Mack’e baktı. “Arkadaşım.”

Mack alayla güldü.

Aşağılamanın sona ermesi ve polislerin gitmesi birkaç dakika daha sürdü.

“Buraya geldiğine inanamıyorum,” dedi Liv, merdivenlerden hızla çıkarken.

“Evet, ben de polisleri üzerime saldığına inanamıyorum.”

“Yirmi dakika önce polisi aramadığı için bana kızıyordun! Kararını ver.”

Mack onu eve kadar takip etti.

“Canını ne farklı şekillerde yakacağım hakkında hiçbir fikrin yok,” dedi Liv.

“Söz mü?”

Liv derin dondurucunun kapısını açtı ve buz tepsisini aldı. Lavabodan bir bulaşık bezi kapıp tepsiyi bezin üstüne vurdu. Bir düzine buz küpü döküldü ve biri tezgâhın üzerinden kayarak yere düştü. Liv bunu umursamadı. Aslında, gizliden gizliye Mack’in onun üzerine basıp kaymasını umuyordu.

Oturma odasındaki Mack dramatik bir inlemeyle elini yanığına bastırarak kanepeye çöktü. Liv homurdanarak bezin kenarlarını bağladı ve oturma odasına gitti. Mack gözlerini kapatarak ayaklarını sehpa uzatmıştı ve başını geriye yatırmıştı. Liv odanın diğer ucundan bile elmacık kemiği üzerindeki morumsu şişiği görebiliyordu.

Vay canına. Onu fena haklamıştı.

Mack boynunu sağa sola oynattı ve Liv yaklaşırken tek gözünü açtı. Liv buz paketini ona uzattı. “Al. Gerçi sana neden yardım ettiğimi bilmiyorum.”

“Çünkü umursuyorsun.”

“Ödümü kopardın.”

Mack buzu yüzüne bastırdı. “Biraz aspirin alabilirim.”

Liv ayaklarını yere vura vura banyoya gitti, ilaç dolabını karıştırırken bir sürü gürültü patırtı kopardı ve sonra bir şişe Tylenol ile geri geldi.

“Su yok mu?” diye sordu Mack.

“Umarım boğulursun.”

“Az önce masum bir adamı dövmüş birine göre inanılmaz derecede saldırgansın.”

“Masum mu? Evimin etrafında sinsice dolaşıyordun!”

“Sinsice dolaşmıyordum. Randy’yi uyandırmamak için sessiz olmaya çalışıyordum.”

“Burada ne işin var?”

“*Kahrolası iki gün Liv.*” Mack bezi bir kenara atıp ayağa kalktı. “Belki sen tak fişi bitir işi tarzında biri olabilirsin ama ben değilim.”

Liv, suçluluğunu ve utancını yutkundu. Aslında kendi duygularından kaçınmak için ondan kaçınıyordu. “Birkaç gün süreceğini söylemiştim. Sana biraz vakit tanıyordum.”

“Ne düşündüğümü biliyor musun?” diye sordu Mack, ona yaklaşarak. “Bence bazı şeyleri hazmetmek için zamana ihtiyacı olan *sensin*, bu yüzden aptalca bir hikâye uydurdun ve kahrolası iki gün boyunca beni görmezden geldin.”

Liv’in bedeni aynı anda hem ısındı hem de buz kesti. Mack’in gözlerindeki yakıcı bakışlar yüzünden ısınmıştı. Buz kesmişti, çünkü lanet olsun ona, bu adil değildi. Mack onu mutfığa kadar getirilip köşeye sıkıştırmıştı. Liv eğer gözlerine bakmasına izin verirse Mack onun içini görürdü ve haklı olduğunu anlardı.

“Ben de bundan korkuyordum,” diye soludu Liv. “Bana çoktan bağlandın. Ben senin kalbini kırarım.”

Mack kollarını onun iki yanından uzatarak avuçlarını tezgâha bastırdı ve öne eğildi. Gözlerinde bitkin, gergin bir bakış vardı ve Liv bir an bunun gerçek olup olmadığını merak etti. Mack onu gerçekten özlemiş miydi? Liv'in iki gün boyunca ondan uzak durması duygularını gerçekten incitmiş miydi?

Mack suratını astı. "Seni umursamam çok mu kötü?"

Liv'in kalbi tekledi. "Ama umursamıyorsun."

"Umursamıyor muyum?"

"Belki öyle sanıyorsun ama bu gerçek değil."

Mack inleyerek gözlerini devirdi. "Ah lütfen. Devam et."

"Kahraman kompleksin var ve tehlikede olduğumu falan düşünüyorsun, bu yüzden senin... Kahramanlık hormonunun tam güçte çalışıyor."

"Kahramanlık hormonu mu?"

"Evet. Sonra karışımın içine seksi de ekleyince, bum, tam bir Disney prensine dönüşüyorsun."

Mack kollarını kavuşturdu. "Bekle. Sana deli gibi âşık olacağımı söylediğini sanıyordum. Şimdi de seni umursamadığımı söylüyorsun. Kararını ver."

Liv yüzünü buruşturdu. Hikâyesinde tutarsızlık vardı. "Âşık olacak tipte biri olduğun için beni umursadığını *sanıyorsun*. Ama beni gerçekten umursamıyorsun."

"Yani senin korktuğun şey, sana gerçekten âşık olmam değil de sadece sana âşık olduğumu *sanmam*."

Liv bakışlarını kaçırdı. "Evet."

Dudağının kenarı isteksiz bir gülümsemeyle kıvrılan Mack ona baktı. "Lanet olsun Liv, çok karmaşıksın."

Liv omuz silkti. "Bu senin sorunun, benim değil."

"Pekâlâ, umarım haklısındır, çünkü seni umursamak büyük bir zahmet olur."

“O zaman kendini bu dertten kurtulmuş say.”

“Teşekkür ederim. Bu kesinlikle hayatımı kolaylaştırır.”

“Rica ederim.”

“Liv?” diye mırıldandı Mack, genç kadına iyice yaklaşarak.

Adamın eşsiz kokusu, bir yıkım topunun gücüyle ona çarptı. Hiçbir zaman kötü kokmuyordu. Terli, pis, kan revan içinde ve kendini beğenmiş bir bok parçası olmasına rağmen. Hâlâ saf şehvet gibi kokuyordu. “Ne?” diye soludu nefes nefese.

“Bence tamamen saçmalıyorsun.”

Yanılmıyordu. Bu yüzden Liv’in kalbi beynine hükmetti ve *siktir et* dedi. Zaten yerçekimine kimin ihtiyacı vardı ki? Liv onu tişörtünden tutup öne çekti. Ağızları çarpıştı ve Liv, onun sihrini konuşturmasına izin verdi. O sihir tam on saniye içinde, derin ve ateşli bir öpücükten tişörtün içine kayan bir ele dönüştü. Ve bunun ardından, Liv’in prensipleri ile pembe kısımları arasında pek bir tartışma yaşanmadı çünkü ikisi de aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. İkisi de *tabii, hadi çıplak kalalım*, dedi çünkü... kahretsin ama bu adamın sadece parmak hareketiyle meme ucuna yaptığı şey yasadışı olmalıydı.

Liv inledi ve onun dokunuşu altında sırtını bir yay gibi gerdi.

Mack onu çimdikledi. “Patron kim şimdi?”

“O ağzınla bunu mahvedeceksin.”

“Bu ağzım senin yanıldığını kanıtlayacak.”

Mack aniden dizlerinin üzerine çöktü. Liv’in bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama aniden pantolonu çıkmıştı. Mack’in dili onu iç çamaşırının danteli üzerinden yalıyordu ve Liv de onun kafasına tutunuyordu.

“Bilgin olsun diye söylüyorum, aslında tekrar seks yapmayı kabul etmedim,” diye inledi Liv.

“Bu seks değil tatlım,” diye alay etti Mack. Sol elini kadının kalçasından yukarı kaydırıp ve parmaklarını, dokunuşuna en

çok ihtiyaç duyan arzu noktasından, ince bir kumaştan başka hiçbir şeyin ayıramadığı külotunun önünde durdurdu.

“Seks gibi hissettiriyor,” diye inledi Liv.

“O zaman daha fazla seks yapmalısın.”

Mack onu çıplak bırakmak için kumaşı kenara ittiğinde, Liv anlaşılmas sesler çıkararak inlemeye başladı. Mack yalama işini tekrar yaptı ve iki parmağını onun içine kaydırduğında... Liv’in işi bitmişti. Birdenbire. Havai fişekler patladı. Ulusal marşı söylememek için kendi kolunu ısırdı.

Ama Mack’in işi bitmemişti. Liv o an bulunduğu pusun içinde Mack’in, vücudunu dişleyerek yukarı tırmandığını ve pantolonunu çözdüğünü fark etti. Prezervatif paketinin sesi...

Liv durakladı. “Onu nereden buldun?”

“Arka cebimden.”

“İyi düşünmüşsün.”

“Her şeye hazırlıklı olmayı severim.”

Liv de öyleydi ama Mack’in onu kollarına almasına, evin kapısına dayamasına ve güçlü bir itişle içine girmesine hazır değildi. Belki Mack de buna tam olarak hazır değildi, çünkü bir an için kıpırdamamıştı. Alnını genç kadının omzuna dayadı ve yarı zevk, yarı acıdan oluşan bir ses çıkardı. Tanrım, Liv onu çok iyi anlıyordu. Kapı kolu poposuna batıyordu ama içinde hissettikleri o kadar yoğundu ki umurunda değildi.

Sonra Mack hareket etmeye başladı. Kapiya çarpmasına sebep olan sert darbeler, iç kaslarının yeniden zonklamaya başlamasına neden oldu. Mack, onun ağzından çıkan bombaların sesini boğmak için dudaklarına kapandı.

Homurdanarak ellerini genç kadını tuttuğu yere sapladı. Liv, kollarını onun boynuna ve bacaklarını da beline dolayarak ona sıkıca sarıldı.

“Liv,” diye inledi Mack aniden. “Aman Tanrım...”

• Son bir sert darbe ve boğuk bir iniltiyle boşaldı.

Liv, Mack’in bir eliyle pantolonunu çektiğini ve sonra onu yatak odasına taşımaya başladığını hissettiğinde dünyaya daha yeni dönmüştü.

“Ne yapıyorsun?”

“Seni yatağa götürüyorum.”

“Hayır. Olmaz. Kalmıyorsun.”

“Evet, kalıyorum. Ben böyle şeyler yapmam. Seks yaptıktan sonra kaçıp gitmem Liv.”

Liv, Mack’in onu yatağa atmasını bekledi ama Mack bunu yapmadı. Eğilip onu nazikçe yatırdı ve onun pantolonunu çıkardığı hızla sert konuşan alfa tavrından hemen sıyrıldı. Ona, iki gün boyunca ondan neden kaçtığını hatırlatan bir şekilde baktı, çünkü bir kız böyle bir bakışa bağlanabilirdi ve bu, dünyadaki en aptalca şey olmaz mıydı?

“Sadece senin yanında uyanmak istiyorum,” dedi Mack sesizce. “Bu senin için uygun mu?”

Genç adam tişörtünü başının üzerinden çekip yere fırlatmadan önce, Liv aslında bunu kabul etmemişti. Kot pantolonu da hızla tişörtünü takip etti. Mack örtüleri çekip yatağa yatmadan önce, Liv kenara kaymak için zar zor zaman buldu ve yorganı göğsüne bastırdı.

Mack başını sallayarak bir kahkaha attı. “Benden korkuyor musun?”

Korkuyor muydu? Evet. Mack onu korkutuyordu.

“İyi geceler, Liv,” diyerek esnedi Mack. Ve sonra piç herif gözlerini kapadı. Dakikalar içinde nefesi düzenli bir ritimle yavaşladı. Nasıl uyuyabiliyordu? Liv’in tüm vücudu alevler içindeydi. Tek bir hareketle onun üstüne tırmanacak haldeydi. Ama Mack, yakınlıklarından dolayı hiç de etkilenmemiş görünüyordu.

Erkekler. Duygularını bir musluk gibi açıp kapatabiliyorlardı. Bu hiç adil değildi.

“Pislik,” diye fısıldadı Liv.

“Bu sefer ne yaptım?”

Liv’in nefesi kesildi. “Uyuduğunu sanıyordum.”

“Biliyorum. Bana hayran hayran bakmana müsaade ediyordum.”

“Senden nefret ediyorum.” Liv ona arkasını dönmek için yan yattı. Arkasında yatak çöktü ve beline ağır bir kol yerleşti. Mack onu göğsüne çekti. Kaya gibi sağlam vücudunun hatları onunkilere karıştı. Kalçasını sadece bir santim geriye atsa muhtemelen onun malum yerini hissedecekti.

“Seni korkuttuğum için özür dilerim,” dedi Mack sessizce. İçtenlikle.

Liv onunla yüzleşmek için tekrar arkasına yuvarlandı. “Aramadığım için özür dilerim.” En azından ona bu kadarını verebilirdi.

Mack, genç kadınım çenesini kavrayana kadar elini vücudundan yukarı kaydırdı. Liv’in teşvike ihtiyacı yoktu. Onun öpücüğüne teslim oldu. Ona teslim oldu. Ta ki kendini bir kez daha sırtüstü yatarken bulana kadar. Mack elini onun yan tarafından aşağı kaydırdı ve dizinin arkasını tutarak bacağına kalçasının üzerine çekti.

“Eskiden kadınlarla ne yaptığımı bildiğimi düşünürdüm, Liv,” diye fısıldadı Mack. “Sonra bir pasta şefiyle tanıştım ve tüm lanet dünyam tepetaklak oldu.”

Bir süre sonra Liv, bu basit sözlerle onun kendisine ne yaptığını bilip bilmediğini merak ederek Mack’in kollarında uyuyakaldı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Liv bir süre sonra Mack'in vücudunun ağırlığıyla uyandı.

Ne olu...

"Sessiz ol." Eli genç kadının ağzını kapattı ve bu sözleri fısıldarken dudakları kulağına değdi. Ne yapıyordu böyle? Bu bir çeşit sapıkça seks oyunu muydu? Liv onun altında kıvrandı ama Mack kıpırdamadı.

"Bu sana vurmamın karşılığı mı?" diye tısladı Liv.

"Sadece beni dinle," diye emretti Mack. "Aşağıda biri var."

Liv gözlerini devirdi. Evet, tabii.

"Kendini banyoya kilitlemeni istiyorum..."

Ne? Mümkün değildi. Mack'in elinin altında başını iki yana salladı.

"Tanrım, Liv. Bir kez olsun beni dinle!"

Ve işte tam da o zaman duydu. Erkeklerden nefret eden öfkeli bir horozun bariz ciyaklaması.

Mack kot pantolonunu üzerine çekip merdivenlerden aşağı koştu. Liv, elbette ki içeride kalmayı reddetti.

“Yardım edin!” Çaresiz bir adamın çığlıkları, yalnızca Randy’nin vahşi ciyaklaması tarafından boğuldu. Mack en alt basamaktan atladı ve şekilsiz bir suretin sırtüstü yatarak pençelerden korunmak için kollarını kaldırdığı araba yoluna koştu.

“Sen de kimsin?”

“Yardım edin,” diye bağırdı adam yeniden, elleriyle yüzünü kapatmıştı.

Adam kolunu hızla savurdu ve Randy’yi, yana yuvarlanıp başka bir saldırıyı savuşturacak kadar uzağa fırlattı. Kıçını onlara dönerek elleri ve dizleri üzerinde yükseldi. “Benim,” diye böğürdü adam.

“Kim olduğunu bilmiyorum.”

Adam ayağa kalkıp arkasını döndüğünde Liv de Mack’e katılmıştı. Şaşkın bir çığlık attı.

“Geoff!”

“Tanrım,” diye bağırdı adam kulaklarını kapatarak.

“Burada ne halt ediyorsun?” diye bağırdı Mack.

“Livvie!” Başka bir adamın sesi daha duyuldu. Hop. Bu sefer evden geliyordu.

Liv o tarafa döndü. Mack döndü. Geoff döndü. Ve üçü de toplu bir çığlık attı çünkü...

“TANRI AŞKINA NEDEN ÇIPLAKSIN?” Liv gözlerini kapattı.

Mack onun tepkisini ANLIYORDU. Tanrım, Hop çıplaktı. Koşuyordu. Çırılçıplak.

Ve sonra Geoff başka bir şaşkın inilti çıkardı çünkü Hop, Ulusal Futbol Ligi’ni gururlandıracak bir hamleyle onunla birlikte havada ağır çekimde uçuyordu. Yere düştüklerinde etraflarındaki toz bir bulut gibi havaya yükseldi.

“Aman Tanrım,” diye inledi Liv. “Bunu beynimden asla söylemeyeceğim.”

Hop'un bir kolu adamın boğazına dayanmıştı. "Bana kim olduğunu ve burada ne aradığını söylemek için beş saniyen var."

Geoff nefes nefese bir şeyler homurdandı. Hop tutuşunu gevşetti.

"Royce'un adamlarından biri," dedi Liv.

Evin arka kapısı tekrar açıldı. Rosie bir sabahlığa sarılı halde koşarak dışarı çıktı, saçları omuzlarının etrafında çılgınca uçuşuyordu. Elinde bir erkek kot pantolonu ile ekoseli bir gömlek taşıyordu. İkisini de Hop'a verdi ve adama dik dik baktı.

Liv'in ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım."

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," dedi Rosie. "Neler oluyor?"

Hop, sahip oldukları azıcık bilgiyle ona olanları anlattı. Rosie sabahlığına sarıldı.

Hop, Geoff'u ayağa kaldırdı. "Ne istiyorsun?"

"Yardım etmek," diye soludu Geoff.

"Palavra," diye bağırdı Mack.

"Yemin ederim." Geoff yüzünü kirli elleriyle sildi. "Artık Royce'un saçmalıklarında yer almak istemiyorum."

Hop hareketsizdi. "Ona güvenebileceğimizi nereden bileceğiz? Bu bir tür tuzak olabilir."

"Bu bir tuzak değil," dedi Geoff. "Yemin ederim. Sadece beni dinleyin. Lütfen."

* * *

"Konuş."

Geoff, Rosie'nin ona verdiği buz paketini yanağına bastırdı ve ihtiyatlı gözlerini -Tanrı'ya şükürler olsun ki kotunu giymiş olan- Hop'a dikti.

"Yardım etmek istiyorum."

"Söylemiştin," dedi Mack kollarını kavuşturarak. "Hangi konuda?"

"Royce'un gerçekte nasıl biri olduğunu ortaya çıkarmaya çalıştığınızı biliyorum."

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi Hop.

Tam bir polis moduna geçmişti ve Mack bunu takdir etmek zorunda kaldı. Geoff bir an için belki yanılıyormuş gibi gözlerini kırptırdı. Ama sonra aklı başına geldi. “Tanrım, bunu kayda falan almıyorum.”

“Sana güvenmemiz mi gerekiyor?”

“Soyunmamı ister misin?”

Hop onun kafasına bir şaplak indirdi. “Lanet olası konuşmalarına dikkat et.”

“Lütfen soyunma,” dedi Liv. “Son zamanlarda bir ömür boyu yetecek kadar istenmeyen hayaya maruz kaldım.”

Mack, kendisinininkinin onların içinde olmadığını umuyordu.

“Yemin ederim ki size yardım etmek için buradayım,” dedi Geoff. “Bu saçmalığa dahil olmayı ben istemedim. Koruma olacağımı sanıyordum! Ama adam aklını kaybetti, yemin ederim.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“O tam bir paranoyak!”

“Yavaşla. Koruma olmak ve müstakbel işverenlerimi korkutmak dışında sana ne yaptırıyor?”

“Bundan haberin var mıydı?”

Liv başıyla onayladı. “Vardı.”

Geoff omuz silkti. “İlk başta sadece, bilirsin, onun hakkında konuşup konuşmadığını görmek için Facebook hesaplarını falan izliyordum.”

“Peki, ya daha sonra?”

“Sonra Jessica ona sizin kampüse geldiğinizi söylediğinde aklını yitirdi. O...” Sertçe yutkunması, biraz sonra söylemeyi planladığı şey karşısında ya utandığını ya da korktuğunu gösteriyordu.

“O ne?” diye hırladı Mack.

“Liv’i her yerde takip etmemizi sağladı. Ve seni.”

Son iki kelime yüksek sesle çınladı.

Mack küfretti ve Hop parmağını ona doğrulttu. “Bak işte. Bahsettiğim buydu. Gittiniz ve sizi hiç ilgilendirmeyen bir pisliğe bulaştınız...”

Rosie elini nazıkçe onun koluna koydu ve mucizevi bir şekilde Hop sustu.

“Royce resmen çıldırdı. Jessica ayrıldığından beri daha da kötü,” dedi Geoff. “Artık bunun bir parçası olmak istemiyorum.”

“Öyleyse neden istifa etmiyorsun?” diye meydan okudu Mack. Hâlâ bu şerefsize güvenmiyordu.

“Öylece gidip bu boktan kurtulmasına izin mi vereyim? Asla olmaz, adamım. Küçük kız kardeşlerim var. Biri onlara böyle bir şey yapsa canlarına okurdum.”

Mack, bir erkeğin, Royce’un davranışının ne kadar yanlış olduğunu anlamak için küçük kız kardeşlere ihtiyaç duymaması gerektiğini söyleme dürtüsüne direndi.

“Jessica dışında bunu yaptığı kadınların isimlerini biliyor musun?” diye sordu Liv.

“Hayır.”

“Bu bilgiyi nerede bulabiliriz?”

“Onun ofisinde. Orada gizli kayıtlar tutuyor.”

“Saçmalık,” diye homurdandı Hop. “Kimse bu kadar aptal olamaz.”

“Onunla hiç tanıştın mı?” diye karşılık verdi Liv. “Her şeyden kurtulabileceğini sanan kibirli bir pislik. Birinin onun kirli sırlarını açığa çıkaracağı asla aklına gelmezdi.”

“Ya da birinin onun güvenini sarsacağı,” diye ekledi Mack, gözlerini Geoff’a dikerek.

“Ben o pislik torbasına sadık değilim,” dedi Geoff. Sonra gözlerinde hayranlığa benzer bir ifadeyle Liv’e baktı. “Bence onu bu yüzden korkutuyorsun. Onun bir pislik olduğunu düşündüğünü ve ona asla sadık olmadığını biliyor. Gözünü korkutamayacağı, rüşvet veremeyeceği veya etkileyemeyeceği insanlara alışkın değil.”

Mack'in göğsü gururla doldu.

"O zaman bizim için tam olarak ne yapabilirsin?" diye sordu Hop.

"Ne istiyorsunuz?"

"İsimlere ihtiyacımız var," dedi Liv. "Bunu kaç kadına yaptığını ve onlara ne kadar ödediğini bilmemiz gerekiyor."

"Bunlar dosyalarda olacaktır."

"Onlara erişebilir misin?"

"Ben... Bilmiyorum. Ama nerede olduklarını biliyorum."

Mack kaşlarını kaldırıp Liv'e başını salladı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence ona güvenmeliyiz. Bu şimdiye dek aldığımız en önemli bilgi."

"Katılıyorum," dedi Hop. "Yarın herkesi bir araya toplayıp bir plan yapalım."

Geoff ayağa kalktı ve buz torbasını Rosie'ye verdi. "Teşekkür ederim hanımefendi. Muhtemelen gitmeliyim."

"Saçmalık," dedi Rosie. "Çok geç oldu. Burada kal."

Mack ve Hop birbirine benzer *yok artık* sesleri çıkardılar ama tek bir bakışla susturuldular.

Rosie'nin Geoff'a alt kattaki banyoya kadar eşlik etmesini izlediler. Liv ayağa kalktı ve bir bardak suya ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Pekâlâ..." dedi Mack, o iştirme mesafesinden çıktıktan sonra. Banyoyu işaret etti. "Bu son derece umut vaat edici görünüyordu."

"Siktir git," diye homurdandı Hop.

"Sadece teşekkürler diyebilirsiniz."

"Sana teşekkür falan etmeyeceğim."

Mack birden ciddileşti. "Boyumuzu aşan işlere kalkıştık, değil mi?"

Hop başını salladı. "Evet."

"Sence durmalı mıyız?"

Hop ona şimdiye dek gördüğü en kararlı gözlerle baktı. "Asla. Ben de varım."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Deplasman maçları olan Del ve Gavin hariç tüm ekip bir sonraki adımı planlamak için öğleden hemen önce çiftliğe geldi. Geoff bir rehine gibi köşede oturuyordu ve tırnaklarını kemirmekle kurabiyesini yemek arasında gidip geliyordu.

“Bir isim listesinin bize ne faydası var?” diye sordu Malcolm. “Muhtemelen hepsi gizlilik sözleşmesi imzaladı. Ve eğer içlerinden biri ortaya çıkmak isteseydi bunu şimdiye kadar yapardı.”

“İsimleri açıklamak zorunda değiliz,” dedi Liv. “Royce’la rakamları kullanarak yüzleşebiliriz. İsimleri dışarıda bırakabiliriz.”

“Yemek kitabı etkinliğinde gazetecilere sızdırmak için yeterli kanıt olur,” dedi Derek. “Kimsenin kimliğinin açıklanması gerekmiyor. Kimse bu bilginin nereden geldiğini bilmek zorunda değil.”

“İzlerimizi kapatabilirim,” dedi Noah.

Liv’in bundan hiç şüphesi yoktu. Ama yine de midesi ağrıdı. “Açıklığa kavuşturmak için soruyorum. Bunu gerçekten yaptıktan bahsediyoruz, değil mi? Royce’un ofisine girmekten?”

Mack onun önünde durdu, sesini alçak tutabileceği kadar yakındı. “Kontrol sende,” dedi. “Bundan rahatsızsan söylemen yeterli.”

Liv bunun için onu öpmek istedi ama kendini tuttu. Dün geceden sonra ilişkilerinin ne durumda olduğundan emin değildi ama yine de *halka açık sevgi gösterilerine* hazır değildi.

“Sadece kendimizi neyin içine soktuğumuz konusunda hem-fikir olduğumuzdan emin olmak istiyorum,” dedi Liv. “Royce yeterince hasar verdi. Onu alaşağı ederken hiçbirinizin zarar görmesini istemiyorum.”

“O zaman yakalanmazsak iyi olur,” dedi Hop.

Plan hızla bir araya geldi. Önce Derek gelecek ve Royce’a göz kulak olmak için barda oturacaktı. Malcolm ve karısı, VIP bölümünde rezervasyon yaptıracaktı...

“Tatlı olarak Sultan sipariş edin,” dedi Liv. “Bu onu çileden çıkarır.”

Bu, Geoff, Mack, Noah ve Rus’u arka kapıdan idari ofislere gizlice sokarken Royce’u meşgul edecekti.

“Ya ben?” diye sordu Liv.

“Burada kalacaksın,” dedi Mack.

“Ne? Asla olmaz!”

Mack onunla yüz yüze geldi. “Liv oraya gidemezsin. Royce seni görürse bir şeyler döndüğünü anlayacaktır.”

“Ah, ben de senin için aynısını söyleyebilirim.”

Mack çenesini sıktı. “Güvenli değil.”

“Senin için olduğundan daha az güvenli değil.”

“O haklı, Liv,” dedi Hop.

“Bu resmen cinsiyetçilik!”

Mack ellerini saçlarının arasında gezdirdi. “Liv bu konuda lütfen tüm sorumluluğu bana bırak.”

“Ah, hayır. Bunu başlatan benim. Siz tüm riskleri alırken ben geride kalmayacağım.”

Rosie içeri girdi ve Rus'a bir tavuk verdi. "Belki minibüste kalabilirsin," diye önerdi.

Liv ona döndü ve ağzı açık bir şekilde bakakaldı. "Tüm insanların içinde senin benim tarafımı tutacağını düşünmüştüm."

Rosie omuz silkti. "Bu konuda biraz önyargılıyım."

"Ben de öyle," dedi Mack sessizce. "Güvende olmana ihtiyacım var."

Adamın gözlerindeki bakış, Liv'in kalbine hiç hoşlanmadığı bir şey yaptırdı çünkü hazır değildi, buna güvenmeye hazır değildi... bu yüzden her zaman yaptığı şeyi yaptı. Huysuzlaştı. "Sen böyleken seninle konuşamam. Tam bir şey gibi davranıyorsun, şey gibi..."

Mack kaşlarını kaldırdı.

Liv ellerini beline yerleştirdi. "Aşırı korumacı bir erkek arkadaş gibi."

Mack ellerini havaya kaldırdı. "Çünkü öyleyim! Belki dün gecedен sonra fark etmedin tatlım ama ben sana abayı yaktım."

Cümle odada resmen patladı ve herkesi pençesine aldı. Liv gözlerini kırpıştırarak derin bir nefes aldı.

Sağır edici sessizliği minik bir fısıltı izledi.

"Biliyordum!" dedi Rus.

Adamlar cüzdanlarını çıkarıp Rus'a para atmaya başlayınca kaos patlak verdi.

Rus ayağa kalktı ve tavuğu dans ettirmek için havaya kaldırdı. "Bahsi kazandım! Bahsi kazandım!"

"Bir bahis mi vardı?" diye tısladı Liv.

Mack ellerini kaldırdı. "Bununla hiçbir ilgim yoktu."

Hop ayağa kalktı ve herkese susmaları için bağırdı. "Bu bahsettiğimiz ciddi bir mesele."

Polis sesi odayı kontrol altına aldı.

“Liv, sen benimle minibüse biniyorsun. Malcolm, mümkünse sekiz kişilik rezervasyon yaptır. Noah, kullanabileceğimiz bir minibüsün olduğunu mu söylemiştin?”

Noah, en sevdiği oyuna yeni güncelleme gelmiş bir oyuncu gibi sırtarak başını salladı. “Ah, evet.”

* * *

“Benimle dalga geçiyor olmalısın.”

Noah saat yedide, yan tarafına spreyci boyayla “Bedava Köpek Yavruları” yazsa bundan daha ürkütücü olamayacak kırık beyaz bir minibüsle Mack’in evinin önüne yanaştı.

Liv, Hop ve Mack sessizce baktılar. Noah camını indirdi. “Hazır mısınız?”

Mack kapıyı sertçe açtı. “Bu şeyle çocuk tacizcisi modasına mı uyum sağlıyoruz? Yoksa ne?”

“Bu iyi bir minibüs. İlk kez bunun içinde seviştim.”

“Ve ben çıkıyorum.” Hop ellerini kaldırarak geri çekildi.

“Merak etme. Koltukları uzun zaman önce çıkardım.”

“Ne zaman?” diye homurdandı Hop. “Clinton suçlaması sırasında mı? Bu şey tam bir antika.”

“Evet, Clinton suçlaması sırasında ilkokuldaydım.”

Hop ona ortaparmağını gösterdi.

Noah herkesin binmesi için işaret etti. “Bu, büyükbabamın çatı kaplama işi için kullandığı minibüslerden biriydi.”

“Harika. Çünkü bir çatı minibüsü tam da ihtiyacımız olan şey,” dedi Mack.

Noah araçtan inip yolcu tarafına geçti ve sürgülü kapıyı açarak bilgisayar donanımını ve tüm duvarı kaplayan bir tür radyo ekipmanını gözler önüne serdi. Bilgisayar ekranları, minibüsün dışının 360 derecelik bir görünümünü yansıtıyordu.

Herkes sustu. “Bu aslında bir gözetleme minibüsü,” dedi Mack. “Bu konuda yalan söylemiyordun.”

Noah direksiyonun arkasına geçti. “Hayır.”

“Tam olarak neden böyle bir minibüsün var?”

Liv ve Hop arkaya yerleşirken Noah yola çıktı. “Bütün bilim uzmanlarının böyle bir minibüsü var.”

“CIA için çalışıyorsun, değil mi?” diye sordu Liv arkadan.

“CIA yurtiçinde faaliyet gösteremez.”

“Bu tamamen olağan bir cevap.”

“Öte yandan NSA...”

“Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum,” dedi Liv.

“Kimse NSA için çalışıp çalışmadığını itiraf etmez, Liv.”

Rus’un evi, Mack’in evinden sadece üç mil uzaktaydı. Onu, siyah bir askeri pantolon, siyah bir tişört ve gangster tarzı bir deri ceket giymiş halde dışarıda beklerken buldular. İnşaat şantiyelerinde kullandıkları türden bir siyah beslenme çantası taşıyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra Noah hepsi adına konuştu. “Orada tam olarak neler oluyor?”

Mack içini çekti ve elini çenesinden aşağı kaydırды. “Ona koyu renk giysiler giymesini söyledim.”

Noah aracı park edip aşağı indi ve arka kapıları açmak için minibüsün etrafından dolaştı. Rus arkaya bindi, devasa gövdesi alanın çoğunu kaplıyordu. Yere oturup dizlerini göğsüne kadar çekti ve beslenme çantası yanına koydu.

Noah aracı sürmeye başladıktan birkaç dakika sonra, arka koltuktan gelen bir hışırtı Mack’in o tarafa dönmesine neden oldu. Rus beslenme çantasını karıştırıyor ve Hop ile Liv’e atıştır-malıklar dağıtıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Mack.

* (İng.) National Security Agency: Ulusal Güvenlik Dairesi. (e.n.)

“Acıktım,” diye yanıtladı Rus.

“Yemek mi getirdin?”

“Çok acıkırım.”

“Orada lanet olası peynir olmasa iyi olur.” Mack tekrar önüne döndü. “Bu, hızla tüm kötü fikirler tarihindeki en kötü fikir haline geliyor.”

* * *

“İşte geliyorlar.”

Saat sekizden hemen önce Mack koltuğunda dikleşti ve minibüsün arkasındaki bilgisayar monitörlerinden birini izledi. Minibüsü otoparkın en üst katına, Savoy’a bakan bir noktaya park etmişlerdi. Malcolm’un siyah SUV’si restoranın önündeki vale standının önünde durdu. Siyah giyinmiş bir şoför, Malcolm’un karısı Tracy için kapıyı açtı.

“Bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyorum,” diye soludu Liv, Mack’in yanında yere çömelerek. Mack onun elini tuttu ve Liv de parmaklarını onunkilerin arasına geçirdi. Bu kadar gergindi işte.

“Her şey yoluna girecek,” diye güvence verdi Mack. Eğilip başını öpmek istedi ama muhtemelen şansını fazla zorlamış olurdu.

Bir dakika geçmeden Geoff rapor verdi. “Masalarına geçtiler.”

Sonra birkaç dakika daha geçti. “Onları karşılamaya geliyor.”

“Başlama işaretimiz geldi,” dedi Mack.

Mack, Liv’in tırnaklarını yiyerek oturduğu sol tarafına döndü. “Her şey yoluna girecek.”

Liv başıyla onayladı. “Dikkatli ol.”

Siktir et. Mack başını eğdi, onu sert ve hızlı bir şekilde öptü.

Mack, Noah ve Rus minibüsten atladılar ve merdivenlerden aşağı koştular. Zemin kata vardıklarında hepsi nefes nefeseydi.

Köşeyi dönerek restoranın arkasındaki sokağa girdiler. İleride, restoranın arka kapısı hızla açıldı. Üçü de sessizce içeri daldı.

Geoff, kapıyı sessiz bir klik sesiyle kapattı ve Mack'e bir anahtar kartı uzattı.

"Bu kimin?" diye sordu Mack.

Geoff'un çenesinden ter damlıyordu. Deli gibi gergindi. "Kimsenin. Teslimatlar için kullandığımız genel kart."

"Yani takip edilmiyor. Mükemmel."

Restoranın muhtemelen gündüzleri hareketli olan ama şimdi neyse ki terk edilmiş görünen teslimat bölümüne girmişlerdi. Yer, kirli beton ve motor yağı gibi kokuyordu. Odanın uzak ucundaki bir kapı yalnızca kırmızı ÇIKIŞ tabelasıyla aydınlanıyordu.

Geoff kapıyı işaret etti. "Merdivenler orada. Oraya nasıl gideceğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Merdivenlerin tepesinden sola döneceğiz," dedi Mack.

Geoff başıyla onaylayarak eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Ofisin kilidinin açık olduğundan emin misin?" diye sordu Noah.

"Biraz önce kendim açtım. On dakikanız var."

"Hadi gidelim."

"Konuşun benimle," diye emretti Hop kulaklıktan.

"İçerideyiz," diye yanıtladı Mack. "Şimdi merdivenlerden yukarı çıkıyoruz."

Mack, Geoff'un önceki talimatlarını hatırlıyordu. Üst katlara çıkan iki ana merdiven vardı. Şu anda çıktıkları merdiven çoğunlukla gündüz personeli tarafından kullanılıyordu, bu yüzden akşamın bu saatinde boş olacaktı.

Merdivenlerden çıktıklarında, bilgisayar monitörlerinin ekranları tüm idari katı yumuşak mavi bir parıltıyla aydınlatıyordu.

Geoff, aradıkları ofisin koridorun sonunda ve sol tarafta olduğunu söylemişti.

“Acele edin,” diye tısladı Mack.

Üçü, Geoff’un tarif ettiği ofisi görene kadar halının üzerinde yavaşça ilerlediler. Noah eldivenli elleriyle kapı kolunu kavrar-ken Mack nefesini tuttu. Bunu gerçekten yapıyorlardı. Yüce İsa.

Kapı kolunun sessizce çevrilmesinin ardından içerideydiler.

Mack derin bir nefes verdi ve arkasındaki Rus ile birlikte Noah’yı içeri takip etti.

Mack kapıyı işaret etti ve Rus başını salladı. Noah ve Mack kısa mesafeyi aşp masaya giderken Rus nöbet tutmak için kapının yanında ihtiyatlı bir pozisyon aldı. Bilgisayar açtı ancak oturma açılması gerekiyordu.

Mack sessizce küfretti. “Bunu yapabileceğinden emin misin?”

Noah, Royce’un koltuğuna oturdu ve hemen tuşlara basmaya başladı. Noah’nın bilgisayarını ustalıkla kullanma şekli, Mozart’ın bir senfoni bestelemesini izlemek gibiydi. Saniyeler sonra içerideydi.

“Tanrım, çok hızlı oldu.”

“İnsanlar şifreler üzerinde yeterince düşünmezler,” dedi Noah. Cebinden bir bellek çıkardı ve bilgisayarın yan tarafındaki bağlantı noktasına soktu.

Mack ofisi incelemek için arkasını döndü. Royce’un, karısıyla olan fotoğrafına ters ters baktı.

“On dakika,” dedi Hop kulaklarına.

Mack’in yüzünden ter damladı. Rus kapıdaydı, onlarla karşılaşacak olan herkesi aradan çıkarmaya hazırdı.

Noah’nın parmakları klavyenin üzerinde hızla hareket etti.

“Ne aradığını nereden biliyorsun?” diye sordu Mack.

“Benimle konuşma,” diye tersledi Noah.

“Liv beni deli ediyor. Son durumunuz nedir?” diye sordu Hop.

Mack gülümsedi. “Ona iyi olduğumuzu söyle.”

Ama iyi falan değillerdi. Noah küfür ediyor ve tuşlara vuruyordu.

“Sorun nedir?”

“Benimle konuşma dedim!”

Dışarıdaki sokaktan gelen bir korna sesi, Mack’i neredeyse tavana sıçratacaktı. “Çabuk ol,” diye mırıldandı.

“İçerideyim,” diye soludu Noah.

Noah dosya listesini açarken Mack onu izlemek için yanına koştu. “Neye bakıyoruz?”

“Hepsini indireceğim.”

“Ne kadar sürecek?”

Noah onu görmezden geldi. Mack eldivenli ellerini yumruk yapıp alnına vurdu.

“Neredeyse bitti,” dedi Noah. “Beş saniye daha.”

Mack zihninden geri sayım yaptı.

“Çıktım,” dedi Noah.

Mack rahat bir soluk verdi. “Hadi gidelim.”

Noah belleği çıkardı, içinde bulunduğu dosyayı kapattı ve sonra bilgisayardan uzaklaştı. Onlar odadan çıkmadan önce, Rus elini kaldırdı ve koridoru kontrol ettikten sonra başıyla çıkma-larını işaret etti.

Ayak seslerini duymadan önce koridorun yarısına gelmişlerdi.

Kahretsin. Lanetlanetlanet. Mack, Noah’nın aynı derecede endişeli bakışlarıyla karşılaştı. Rus hızla arkasını döndü.

Her kimse, üzerlerine doğru geliyordu. Mack, Noah’yı yakalayıp bir masanın altına attı. Rus, parmaklarını Mack’in bileğine doladı ve onu bir bölmeyi diğerinden ayıran yarım bir duvarın arkasına çekti.

İki erkek sesi geliyordu. Geoff'un onları uyardığı gece güvenliğinin sesi. Ah lanet olsun. Kahretsin.

Ve sonra aniden Rus yumuşak bir inilti çıkardı.

"Ah, hayır." Mack onun yüzüne daha yakından baktı. "Ah kahretsin, hayır."

"Ne?" diye tısladı Hop kulaklıktan.

"Sanırım onda bir sorun var," diye yanıtladı Noah.

"Kimde?"

"Rus'ta. Yüzünde tuhaf bir ifade var."

Mack, Rus'u yakalarından tutup kendine çekti. "Nefes al. Derin derin nefes al."

Rus doğum yapıyormuş gibi solumaya başladı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Hop.

"Bilmiyorum!" diye tısladı Noah.

"Ne yedin?" diye fısıldadı Mack.

"Peynir değildi. Sadece vegan peynir."

"Vegan peynir de yiyemezsin!"

"Süt ürünü değildi. Süt ürünü değildi."

"Yine de lanet olası bir peynir!"

Rus tekrar inledi ve Mack, bilgisayarlardan yayılan loş ışığın altında bile yüzünün renginin çekildiğini görebiliyordu.

Mack'in sırtından terler akıyordu. "Yanaklarını sıkmalısın dostum. Sık ve nefes al, çünkü bunu şu anda salarsan işimiz biter."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tısladı Noah. "Tüm bunlar bir osurukla mı ilgili?"

"Anlamıyorsun," dedi Mack yan tarafa bakarak. "Sadece osurmuyor. Bu tıpkı kanalizasyon hattını açmak ve..."

Yumuşak bir Rus ilahisi onun sözünü kesti.

Mack panikledi. "Bu kötü. Bu çok kötü."

"Sessizce bırakamaz mı?" diye sordu Noah.

"Endişelendiğimiz sesi değil. Kahrolası kokusu."

"Bu bir şaka, değil mi?" diye sordu Hop kulaklıktan.

"Tutamıyorum," diye inledi Rus.

"Tutmak zorundasın."

"İçinde tutmak hiç de sağlıklı değil," diye homurdandı Rus.

Mack onu sarstı. "Dışarı bırakırsan da senin için sağlıklı olmayacak."

Rus inledi ve kollarını karnına doladı. Yüzü acıyla buruştu. Saklanma yerlerinin dışında, ayak sesleri gitgide yaklaşıyordu. Mack elini Rus'un ağzına kapattı. Yüzünden nehir gibi ter boşanıyordu.

Buna inanamıyordu. Lanet olası bir osuruk yüzünden, hane-ye tecavüzden ve yüzlerce başka suçtan tutuklanacaktı.

Ve osuruk onun bile değildi!

Ancak kılavuzlarda çok sık olduğu gibi ani bir aydınlanma, paniğin sisini dağıttı. Hapishane buna değerdi çünkü bunu Liv için yapıyordu. Sadece Liv için. Ona resmen âşık olmuştu. *Düşmandan-sevgiliye* artık onun için sadece kurgusal bir tür değildi, onun kahrolası hayatıydı.

"Orada neler oluyor?" diye bağırdı Hop kulaklarına.

Güvenlik görevlilerinin el fenerlerinden yayılan ışık, zeminde ileri geri sallanıyor ve gitgide yaklaşıyordu.

Rus derin bir nefes aldı ve nefesini tuttu.

Güvenlik görevlileri yanlarından geçti.

Rus nefesini bıraktı.

Ve ölüm kokusu havayı doldurdu.

Noah dört ayak üzerine düşüp emeklerken öğürdü. Köşede birisi bağırdı. "Lanet olsun dostum. Az önce osurdun mu?"

“Ben değildim,” diye yanıtladı diğer güvenlik.

İki adam bunun ne anlama geldiğini fark edince bir anlık bir sessizlik yaşandı.

Mack, Noah’yı kolundan yakalayıp ayağa kaldırdı. “Koş,” diye tısladı.

Merdivenleri hızla çıkarken duydukları son şey, tiksinti dolu bir çığlıktı. “Aman Tanrım. Bu koku nedir?”

“Sanırım altına sıçtım.” Rus, merdivenlerden inerken bırakın koşmayı zar zor yürüyebiliyordu.

“O halde eve yürüyerek gidiyorsun,” diye tısladı Mack. “Neredeyse bizi yakalatıyordun!”

“Yüce Tanrım,” diyerek öğürdü Noah. “Bu da neydi? Onun nesi var?”

“Sindirim sorunları var.”

“Bağırsağında bir inek katledilmiş gibi!”

Teslimat bölümünün arka kapısından dışarı çıktılar ve ara sokaktan caddeye doğru koştular. Minibüs aniden dururken lastikler çığlık attı. Liv kapıyı açtı. “Binin!”

Önce Mack, ardından Noah ve son olarak da Rus içeri atladı.

“Orada neler oldu?” diye bağırdı Liv.

Noah, Rus’u işaret etti. “O osurdu.”

“Bütün bunları unutun,” diye homurdandı Hop sürücü koltuğundan. “Aldık mı?”

Mack minibüsün duvarına yığıldı. “Aldık.”

Noah, dizüstü bilgisayarını bacaklarının üzerine çekti ve sokluklarını düzene sokabilmek için bir süreliğine başını duvara dayadıktan sonra bilgisayarı açıp belleği taktı.

Mack, Liv’e baktı. Ona sarılmak istiyordu ama kendini tuttu. Genç kadın yine ürkek ve gergin görünüyordu. Muhtemelen az

önce olanlar yüzündendi ve onlarla hiçbir ilgisi yoktu ama bunu riske atmayacaktı.

“Bu biraz zaman alacak,” dedi Noah. “Bütün bu saçmalıkları didik didik edip burada neler olduğunu bulmam gerek.”

“İyi,” diye soludu Mack. “Zaten Rus’un bir banyoya ihtiyacı var.”

“Yanlış alarm,” dedi Rus. “Sadece bir osuruktu.”

Mack’in evine dönüş yolculuğu sessiz ve gergin geçti. Noah, dizüstü bilgisayarını eve taşıdı ve mutfak adasına kuruldu. Mack herkese soğuk bira dağıttı.

“Ne kadar sürecek?” diye sordu Noah’ya.

“Bilmiyorum,” dedi Noah, birayı görmezden gelerek. “Belki bir saat. Belki yirmi dakika. Beni yalnız bırak.”

Mack, Liv’in bakışlarını yakaladı. “Üzerimi değiştireceğim,” dedi, onun ipucunu aldığı umarak. İpucu şuydu: *Ben kıyafetlerimi çıkaracağım ve sen de çıkarırsan çok iyi olur.*

Ancak Liv ya ipucunu almamıştı ya da mesafeli davranmaya geri dönmüştü. “Ben burada bekleyeceğim,” dedi.

Ama Mack on dakika sonra geri geldiğinde Liv çoktan gitmişti. Noah’yı, Rus’u ve Hop’u bilgisayarın önünde *ah kahretsin* diyen bir ifade takınmış halde buldu.

“Ne?” diye hırladı Mack. “Liv nereye gitti?”

“Bunu görmen gerek,” dedi Noah.

Mack bilgisayarın yanına gitti ve ekrana baktı. “Anlamıyorum. Bu eski çalışanların listesi mi?”

Noah yutkundu. “Bu, sus payı ödenen kadınların listesi.”

Ve en üstte Mack’in bildiği bir isim vardı.

Alexis Carlisle.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Liv, ToeBeans'ten içeri girdiğinde neredeyse kapanış saati gelmişti.

Alexis, kiraz desenli önlüğüyle tezgâhın başında duruyordu ve günün son kurabiyelerini yarı fiyatına almak için sabırsızlanan bir kadını bekliyordu. Kapının sesini duyan Alexis başını kaldırdı ve gülümseyerek el salladı. Ama gülümsemesi dudaklarında çabucak söndü.

Liv hızla tezgâhın arkasına geçti. "Seninle konuşmam lazım."

Alexis, kredi kartı fişini imzalayan müşteriye özür dileyerek baktı. "Eee, bekleyebilir mi?"

"Hayır."

Alexis, espresso makinesinin başında duran genç adamdan işlemi bitirmesini istedi. Ardından sinirli bir ifadeyle mutfağa gitti. Aşçı mutfağı temizliyordu bu yüzden Alexis, Liv'i ofisine götürdü. Bir masası, sandalyeleri ve dosya dolabıyla bir banyodan daha büyük değildi. Liv kapıyı kapatmak için kendini duvara dayamak zorunda kaldı.

Alexis kollarını kavuşturdu. “Tamam, orada gerçekten kabalık ettin. Neler oluyor?”

“Liste elimde.”

Alexis sertçe yutkundu. “Hangi liste?”

“Royce’un sus payı ödediklerinin listesi.”

Bembeyaz kesilen Alexis başını iki yana salladı. “Bunu yüzlerce kez konuştuk. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim.”

“*Senin adın da listede!*” Arkadaşı, Liv’in bağıırışı karşısında korkuyla sıçradı. Liv’in kendini kötü hissedecek zamanı ya da sabrı yoktu. “Neden sana para ödüyor? Neden onu koruyorsun?”

Alexis’in gözlerinde kıvılcımlar çaktı. “Onu korumuyorum!”

“Onu ifşa etmeme yardım etme şansın var. Hemen şimdi. Ve bunu yapmaya istekli değilsin. Bu yüzden üzgünüm ama bu seni onun yaptıklarını örtbas eden diğer erkeklerden daha iyi yapmaz.”

Alexis ellerini masaya vurdu. “Buna nasıl cüret edersin! Ne cüretle buraya girip bana bunu söylersin? Neden bahsettiğin ya da benim neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok.”

Liv hepsini aynı anda gördü. Alexis’in gözlerindeki öfke parıltısı. Dudağındaki titreme. Yanaklarındaki kırmızılık.

“Aman Tanrım,” diye soludu Liv. Dizleri titriyor ve adrenalin patlaması midesini bulandırıyor. “Aman Tanrım, Alexis! Bana nasıl söylemezsin?”

Bunu sorduğuna anında pişman oldu, ancak şaşkınlık ve ihanet dilini ele geçirmişti. “Orada çalışmama izin verdin ve beni hiç uyarmadın. İşten ayrıldıktan sonra bile onun nasıl biri olduğu konusunda beni uyarmadın.”

Alexis öfkeyle sarsıldı. “İşte bu. İşte bu yüzden sana hiç söylemedim. Çünkü her şey seninle ilgili. Benim için nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Umurunda mı?”

“Diğer kadınlara karşı bir sorumluluğun var!”

“Ağızından çıkan kulağın duyuyor mu? Buraya öyle bir önyargıyla giriyorsun ki...”

Liv’in ağızına safra tadı geldi. “Seni yargılamıyorum.”

“Ciddi misin? Kovulduğun andan beri tek konuştuğun, asla böyle bir durumda kalmayacağın ve başına böyle bir şey gelmesine izin veren bir kadını asla anlayamadığın.”

“Bu doğru değil.” Ama öyleydi. Mack bile onu bu konuda uyarmıştı.

Alexis’in yüzü bir anda kederli ve öfkeli bir hal aldı. “Gerçekten sana söylemek istemediğimi mi düşünüyorsun? Sakladığım sırrın yükünden kurtulmak istemediğimi mi sanıyorsun? Ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Çünkü zayıflığı bir silah olarak kullanıyorsun. Kendi yaptığın hatalardan o kadar utanıyor, kırılğanlığından öylesine korkuyorsun ki etrafındaki herkesi sadece kırılğanlıkları yüzünden yumuşak yapmakla suçluyorsun.”

Sözleri cam parçaları gibiydi. Bıçakladılar, parçaladılar ve Liv’i kan revan içinde bıraktılar. Bir şekilde, Liv’in sesi bu enkazın içinden geçerek başka bir inkâr kekelemeyi başardı. “Bu doğru değil.”

“Sana yardım etmiyorum, Liv. Royce Preston yüzünden yeterince çektim. Oradan kurtuldum ve benim için bitti. Ayrıca o kadınları ifşa etmeye ve onları anlayamayacağın bir şeye maruz bırakmaya hakkın yok. Büyük bir kahraman olmak ve Royce’u alt etmek istiyorsan buyur yap. Ama sırf kanıtlaman gereken bir şeyin var diye bizi bu işe bulaştırma.” Alexis’in eli kapıyı gösterirken titredi. “Şimdi hayatımdan defol git ve bir daha geri gelme.”

İki saat sonra, Mack resmen endişelenmeye başlamıştı çünkü Liv hiçbir mesajına cevap vermiyordu. Noah, Hop ve Rus, saat on biri geçtikten hemen sonra gitmişlerdi.

Gece yarısından hemen önce Mack tekrar mesaj attı. *Endişeleniyorum. Sadece iyi olduğunu söyle.*

Kapı zili çaldı.

Mack, Liv içeri dalmadan önce kapıyı açacak zar zor zaman buldu. Rahatlamış ve biraz da öfkelenmiş bir halde geri çekildi. “Tanrım, Liv, nerelereydin?”

Liv, kollarını boynuna doladı ve onu dudaklarıyla susturdu. Mack’in dizleri titrese bile, beyninin mantıklı kısmı bunun doğru olmadığını fark etti. Genç kadının hareketleri neredeyse çaresizdi. Bir sorun vardı.

Bir kolunu Liv’in beline dolayıp onu içeri çekti ve kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapattı. “Ne oldu?” diye mırıldandı genç kadının dudaklarına doğru.

Liv, Mack’in ağzını tekrar ele geçirdi ve bu sefer bu öpücük, onu oturma odasına götürmek için kullandı. Mack isteyerek gitti, çünkü genç kadının ona hissettirdikleri karşısında, tek bir dokunuşuyla duyularında yarattığı tahribat karşısında güçsüzdü.

Odanın ortasında durdular ve Mack, keskin bir iniltiyle öpücük sonlandırdı. “Konuş benimle. Alexis’le ne oldu?”

Liv yüzünü genç adamın göğsüne gömdü ve parmaklarını tişörtünün kumaşına geçirdi.

“Liv.”

Liv, kollarının yanlarına düşmesine izin vererek geri çekildi. “Başından beri bana yalan söylüyordu. *Yıllardır.*”

Mack, boğazındaki ekşi ve uğursuz tadı zorlukla yutkundu.

“Bana güvenmiyordu,” dedi Liv duygusuz bir sesle. “Benim çok önyargılı olduğumu söyledi. Zayıflığı bir silah olarak kullandığımı söyledi.”

Onu koruma içgüdüğü, Mack’in, elini onun yüzüne götürmesine neden oldu. “O zaman seni tanımıyor demektir.”

Liv, ona ofisine geldiği ve Jessica'yı işe almasını talep ettiği günü hatırlatan bir ifadeyle baktı. Tıpkı o gün olduğu gibi gözleri, içindeki bir savaşı ele veriyordu. Mack'in sözlerine inanmaya, ona güvenmeye ihtiyacı vardı ama bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama bu sefer Mack, Liv'in ona güvenmek ve inanmak için hiçbir nedeni olmadığını farkına vardı.

Çünkü Mack de ona yalan söylüyordu.

Ona âşık olmuştu. Körkütük. Ve ona yalan söylüyordu.

Sesi pürüzlüydü. "Liv..."

Liv onun sözünü kesti. "Bize yardım etmeyecek. Ortaya çıkmayacak."

"Belki de sadece zamana ihtiyacı vardır."

"Zamanımız yok!" Liv başını iki yana salladı ve genellikle Mack'in sevmediği kelimelerden hemen önce gelen bir ifadeyle ona baktı. "Bunu bir başkasının yapmasını bekleyecek vaktimiz yok."

Mack, genç kadının yüzünü yukarı kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu benim savaşım. Bunu ben başlattım. Bunu bitiren de ben olmalıyım."

"Liv..."

Liv, onun dokunuşundan uzaklaştı. "Ticaret odasının galası yarın akşam."

"Ne olmuş ona?" diye sordu Mack, korkudan kollarının altı terlerken.

"Bu işi bitireceğim. Onu kayda alacağım."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Kötü bir plan değil, Mack.”

Liv, Noah, Hop, Derek, Malcolm ve Rus, ertesi sabah Mack’in mutfağındaki adanın etrafında oturuyorlardı. Noah, Mack’in tepkisini tahmin edercesine, konuşurken yüzünü buruşturdu.

“Korkunç bir plan! Onunla tek başına yüzleşemez.”

“Yalnız olmayacağım,” diye itiraz etti Liv. “Bizi dinleyebileceksiniz...”

“Hayır.”

“Ve Derek de benimle aynı odada olacak. Royce, ikimiz arasında bir bağlantı kuramaz.”

Mack ellerini yumruk haline getirdi. “Hayır. İtiraf almanın başka bir yolu olmalı.”

“Nasıl?” diye karşılık verdi Liv.

“Bilmiyorum,” diye hırladı Mack.

Noah sessizce öksürdü. “Ona dinleme cihazı yerleştirebilirim...”

Mack sinirden neredeyse patlayacaktı. “Dinleme cihazı mı? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?”

Liv onu sakinleştirmeye çalıştı. “Burada Royce’den bahsediyoruz. Adam kaçırın biri ya da katil falan değil.”

“İnsanların zora düştüğünde neler yapabileceklerini asla bilemezsin Liv.” Ellerini saçlarının arasına soktu. “Bu kötü bir fikir.”

“Senin daha iyi bir fikrin var mı?” diye çıktı Liv.

Mack ellerini havaya kaldırdı. “Evet, Royce ile doğrudan yüzleşmeni gerektirmeyecek herhangi bir şeye ne dersin? Onu kayda aldığını anlarsa ne olacak?”

“Anlamayacak,” dedi Noah.

“Bunu nereden biliyorsun?”

Noah’nın yüzü karardı, ama *soru sormayı kes* demek istiyor gibiydi. “Çünkü bunu nasıl yapacağımı biliyorum.”

Mack birkaç dakika boyunca volta attı.

“Bana güvenmek zorundasın,” dedi Liv.

“Sana güveniyorum zaten. Güvenmediğim kişi Royce.”

“Öyleyse onunla başa çıkabileceğime güven. Bir yıldır onun için çalışıyordum. Onun nasıl biri olduğunu, onunla nasıl konuşulması gerektiğini biliyorum.”

Mack yürümeyi kesti. “Seninle birlikte gelmeliyim.”

“Hayır. Bu çok şüphe çeker.”

Mack, çaresizliğin acısını gırtlığında hissetti. “Ters gidebilecek çok fazla şey var.”

“Halka açık bir yerde olacağım. Bana ne yapabilir ki?”

“Yemeğine ilaç katabilir,” dedi Mack, aniden kaşlarını çatarak. Liv güldü. “Yemek yemeyeceğim.”

“Seni yavaş yavaş öldürecek radyasyon zehriyle dolu bir şırıngayı masanın altından sana saplayabilir,” dedi Rus.

Herkes ona bakınca elleriyle *ne var* hareketi yaptı. “Rusya’da her zaman olur.”

“Şöyle düşünüyorum,” dedi Mack. “Sizden önce iki adam gönderiyoruz...”

“Hayır. Yalnız gitmeliyim.”

“Tanımadığı ve seninle bağlantı kuramayacağı iki adam,” dedi Mack. “Sen oraya varmadan önce bir masaya yerleşebilirler ve etrafa göz kulak olabilirler. Eğer kötü bir şey olursa seni kurtarabilirler.”

“Beni kurtarmak mı?”

Odanın karşısındaki Hop, elleriyle yüzünü sıvazladı ve *işte yine başlıyoruz* gibi bir şeyler mırıldandı.

“Bu sadece bir kelime Liv.”

“Kendi başımın çaresine bakabilirim, Mack.”

“Her ihtimale karşı bir sinyal bulmalıyız,” dedi Derek.

“Tuzluğu devirsin,” diye öneride bulundu Malcolm.

Adamların hepsi coşkuyla başını sallamaya başladı.

“Bu yöntem kitaplarınızdan birinde mi vardı?” diye sordu Liv.

Yine başlarını salladılar.

Mack’in kaş çatışı derinleşti.

“Bir sorun çıkmayacak,” dedi Liv. “Royce, herkesin içinde Instagram’a düşebilecek hiçbir şey yapmaz.”

“Peki, ya sonrasında? Ya seni dışarıya kadar takip ederse?”

Rus eklemlerini çatırdattı. “O zaman taşaklarını paramparça ederim.”

* * *

Mack, o öğleden sonra saat beşten hemen önce Liv’in evine geldiğinde, banyodan su sesi geliyordu. Noah hepsini altıda alacaktı. Liv hariç. Liv kendi başına gidecekti. Mack planın bu kısmına itiraz etmek için yarım saat harcamıştı ama savaşı kaybetmişti.

Dün geceden beri konuşacak tek bir dakikaları bile olmamıştı ve Mack'in o gitmeden önce söylemesi gereken şeyler vardı. Çünkü bu akşamla ilgili endişeleri vardı ve onun birkaç şeyi anladığından emin olmadan gitmesine izin veremezdi. Daha sonra ona tüm gerçeği anlatması için zaman olacaktı ve Mack anlatacaktı. Ama şu anda, sadece...

Su kapandı. Mack boğazını temizledi. "Ben geldim," diye seslendi.

"Tamam. Bir saniye içinde çıkacağım."

Liv havluya sarılmış bir halde banyodan çıktı. *Bakın Mack'in salyaları akıyor.* "Liv," dedi boğuk bir sesle.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim."

Liv ona neşeli bir bakış attı ve yanından geçerek küçük mutfığına girdi. "Kahveye ihtiyacım var," dedi.

Mack, onun kahve demliğini doldurmasını izledi. Telaş, ayaklarını onun durduğu yere götürdü. Kolunu genç kadının beline doladı ve bedenleri birbirine yapışana kadar onu göğsüne çekti. "Bunu hissediyor musun?"

"Ah, *pantolonundaki bir beyzbol sopası mı*, demem gereken yer burası mı?"

Mack onun alaycılığını görmezden geldi. "Kalbimden bahsediyorum."

Mack, genç kadın soluğunu bırakmadan önce onun nefesini tuttuğunu hissetti. "Hızla atıyor," diye fısıldadı Liv.

Mack alnını genç kadının başının arkasına dayadı. "Beni o barda öptüğün andan beri böyle ve bunu durduramıyorum."

"Dur-durmasını istiyor musun?"

"Sadece seninki de hızla atmıyorsa."

Liv, karnının üzerinde duran elleri tutmak için ellerini aşağı kaydirdi. Mack hemen tepki vererek parmaklarını onunkilere doladı ve ellerini birbirine dolanmış sıkı bir yumruk haline getirdi. Liv başparmağını onunkine sürttü, Mack da aynı şekilde karşılık verdi. Tüm bu süre boyunca, alnı genç kadının başının arkasında durmaya devam etti; saçlarına vuran solukları sıcacıktı. Diğer elini de Liv'in karnının üzerine koyarak onu dokunuşuyla damgaladı.

"Liv," diye fısıldadı Mack; sesindeki sorgulayıcı ton, genç ve savunmasız görünmesine neden oldu. "Böyle hisseden tek kişi ben miyim?"

Liv, Mack'in avcunu hızla çarpan kendi kalbinin üzerine yerleştirdi; genç adamın parmakları, ıslak havlusunun üzerinden görünen göğsünün yumuşak kabarıklığına sürtü. "Sana yalan söyledim," diye fısıldadı Liv.

Mack donup kaldı. "Ne hakkında?"

"Tüm bunları hazmetmen için sana zaman vermemle ve kalbini kırmak istememle ilgili tüm o söylediklerim var ya?"

Mack yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Hatırlıyorum."

"Kendimden bahsediyordum."

Kalbi boğazında atan Mack, burnunu genç kadının saçlarına sürttü. "Biliyorum."

"Kendimi koruyordum, çünkü... Sana çok yaklaşmaktan korkuyordum."

"Neden?" Mack'in sesi, boğazını tıkayan duygu yoğunluğunun altında neredeyse insan gibi değildi.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Nasıl güveneceğimi."

Güven. Yine o kelime. O lanet kelime.

"Babam..." Liv yutkunmak için durakladı. "Bize sürekli yalan söylerdi. Arayacağını söylerdi ama asla aramazdı. Yaz tatilin-

de onunla bir hafta geçirebileceğimize dair söz verirdi ve sonra bunu neden yapamayacağımıza dair bahaneler uydururdu. İnsanlara nasıl inanacağımı bilmiyorum.”

İnan bana, diye sessizce yalvardı Mack. Ona sıkıca sarıldı, vücudu ona gerçeği söyleme ihtiyacıyla titriyordu. Bunu yapabildi. Hemen şimdi. Tek yapması gereken ağzını açıp kelimeleri söylemekti. Ona kendisiyle ilgili gerçekleri anlatmak ve dünyada gerçekleri öğrenmesi konusunda güvendiği tek kadının o olduğunu, gerçekleri anlattığını hayal edebildiği tek kadının o olduğunu söylemek... Sonra belki...

Belki ne? Bunu anlar mıydı? Mack'i öpüp işleri yoluna mı koyardı?

Yoksa tiksintiyle çekip gider miydi?

Kollarının altı terle ıslanmıştı. Uzun bir soluk vererek yüzünü genç kadının çıplak omzuna bastırdı. Liv başını ona yasladı ve onun... Bir şeye ihtiyacı olduğunu hissediyormuş gibi sıkıca tutundu.

Sonra başını çevirip onu öptü. Tatlı tatlı. Yavaşça. “Hazırlanmam gerek,” dedi.

Ve ardından Mack'in elinden kayıp gitti.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

“Beni duyabiliyor musunuz?”

Liv, Parkway Hotel’in en üst katında asansörden inerken sessizce konuştu. Topukları halının içine battı ve koridorun sonundaki balo salonunda gelen sesleri takip etmeden önce kendini toparlamaya yetecek kadar durakladı.

“Duyuyoruz, Liv,” diyen Noah’nın sesi geldi. “Odaya girdiğinde tekrar kontrol et.”

Her adımda midesi kasıldı. Ya başarısız olursa? Ya Royce onunla konuşmayı reddederse veya onunla konuşmasına rağmen hiçbir şey açıklamazsa? Ya içini dökerse ama balo salonu Noah’nın bunu kayda alamayacağı kadar gürültülü olursa?

“Liv.” Bu seferki Mack’ti ve sadece sesinin tonu bile hızla atan kalbini sakinleştirdi. “Cevap vermek zorunda değilsin ama burada olduğumu bilmeni istedim.”

Burada olduğumu. Çok basit kelimelerdi ama çok fazla anlam taşıyorlardı. Bir insan nasıl bu kadar az kelimeyle çok fazla şey anlatma konusunda böylesine başarılı olabilirdi? Onu nasıl bu kadar yanlış değerlendirmişti?

Böyle hisseden tek kişi ben miyim?

Hayır, demek istemişti. Hayır, yalnız değilsin. Ben de hissediyorum.

Söylemediğine pişmandı. Onunla gelmesine izin vermediğine pişmandı. Korkularından, güvensizliklerinden pişmandı. Duyguları konusunda diğer insanlar kadar açık olamadığı, geçmişini onu şüpheli ve güvensiz birine dönüştürdüğü için pişmandı. Genç adamın kolları arasında dönüp kalbinin onun için attığını ve asla durmasını istemediğini söylemediğine pişmandı.

Balo salonunun kapısının yanında duran smokinli bir adam onu selamladı. “İyi akşamlar. Davetiyenizi görebilir miyim, lütfen?”

Liv portföy çantasını açtı ve Derek’in ona verdiği davetiyeyi çıkardı. Partiye davetsiz girmediğinden emin olan adam gülümsedi ve onun için kapıyı açtı. Liv, ani bir ses dalgasıyla sarsıldı. Kahkahalar, sohbetler, birbirine çarpan kadehler ve canlı müzik grubunun söylediği şarkılar. Parıldayan avizeler odayı yumuşak, sarı bir parıltıyla aydınlatıyordu; elmas küpelerin ve payetli elbisenin ışığını mükemmel bir şekilde yansıtacak kadar aşağı sarkıyordu. Zengin insanların bildiği bir şey varsa o da çevrelerinden nasıl yararlanacaklarıydı.

Liv, kendini toplamak için bir dakika daha durakladı. İnsanlar onun kendi kendine konuştuğunu fark etmesin diye başını eğerek, “İçerideyim,” dedi. “Beni duyabiliyor musunuz?”

“Açık ve net bir şekilde, Liv.”

Rahatlama, ona yürümesi, partiye dahil olması ve yüzüne bir gülümseme yerleştirmesi için güven verdi. Bir garson bir tepsi şampanya kadehiyle yanına geldi. Liv sessiz bir teşekkürle kabul etti ve kadehinden küçük bir yudum aldı. Aslında içmek istemiyordu ama kadehi almazsa tuhaf görüneceğinden korkuyordu.

“Derek şehir için ayrılan bir masada oturuyor,” dedi Noah, kulağına.

Liv, bir düğün için düzenlenmiş gibi görünen odayı inceledi. Çeşitli seviyelerde resmi kıyafetler giymiş insanların oturduğu yuvarlak masalar odanın yarısını kaplıyordu. Bazı masalar, çiçek düzenlemelerinin üzerindeki kartlarda adları yazan sponsor firmalar için ayrılmıştı. Liv, Nashville için bir kart bulana kadar her kartı inceledi. Derek ve karısı ona ilgisizce baktılar ama başlarını çabucak başka bir yöne çevirdiler.

“Onu buldum,” diye cevap verdi Liv.

“Peki ya Royce?” diye sordu Mack.

Odanın diğer tarafında, insanların birbiriyle kaynaşması için hazırlanmış uzun kokteyl masalarıyla çevrili bir bar vardı. Tam ortada, çok az kişinin yararlandığı bir dans pisti vardı.

“Onu henüz göremiyorum,” dedi yumuşak bir sesle.

“Kameraların flaşını takip et,” diye cevap verdi Mack. “Kesin orada olacaktır.”

Liv kahkahasını kadehiyle bastırmaya çalıştı. Bir kez daha, Mack’in dışarıdaki bir minibüste oturmak yerine yanında durmasını diledi. Elini sırtında hissetmek istiyordu, gücünü ve sıcaklığını istiyordu. Ona ihtiyacı vardı ve bu konudaki en şaşırtıcı şey, bunu itiraf etmekten korkmamasıydı. Ona ihtiyacı vardı ve buna aldırımıyordu. Birine güvenmek böyle bir şey miydi? Birine güvenmek böyle mi hissettiriyordu?

Bardan gelen gürültülü bir kahkaha, bakışlarının o tarafa çevrilmesine neden oldu. Kalabalık bir grup insan, ilgiyi ve hayranlığı musluğun altındaki kuru bir sünger gibi içine çeken bir adamın etrafını sarmış ona yaltaklanıyordu. Bu kişi sadece Royce olabilirdi. Liv o tarafa biraz daha yaklaştı. Adam arkasını döndü ve Liv’in kalbi durdu. Royce. Bir adamın söylediği şeye gülmek için başını arkaya attı ve adamın sırtını sıvazladı. Sonra kadının biri fotoğraf çektiirmek istedi ve hemen ardından bir başkası geldi.

Bu insanların onun gerçekte kim olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu. Neler yapabileceğine dair. O sevimli yüzün arkasında bir canavar olduğunu bilmiyorlardı.

Ki Liv de bu yüzden bunu yapıyordu.

“Onu görüyorum,” diye fısıldadı.

“Tamam. Şu andan itibaren sessiz duracağız,” dedi Noah. “Ama buradayız.”

“Bunu yapabilirsin Liv,” dedi Mack. “Sen tanıdığım en cesur insansın.”

Liv, Mack’in hissettiği güveni sahiplendi. Omuzlarını dikleştirdi, şampanyasından büyük bir yudum aldı ve ileriye doğru yürüdü. Gruba yaklaşırken kadehini bir kokteyl masasına koydu ve çantasını kolunun altına sıkıştırdı. Grup, yeni gelen birini aralarına almakta isteksizdi, ancak Liv sonunda görülecek kadar araya sıkışmayı başarmıştı. Royce’un arkasını dönmesini, onu fark etmesini bekledi. Kalbi o kadar gürültülü bir şekilde çarpıyordu ki muhtemelen minibüsten duyabiliyorlardı.

Royce sonunda onun olduğu tarafa baktı ve bir saniyelik şaşkınlıktan sonra hemen duygusuzluk geldi. “Olivia,” dedi, mide bulandıracak kadar sahte sesini takınarak. “Bu ne sürpriz.”

“Merhaba Royce.”

“Bu akşam çok güzel görünüyorsun,” dedi Royce rahatça.

Liv omuz silkti. “Bu eski şeyin içinde mi?”

Meraklı yüzler bu sohbeti izledi. Royce’un yanında duran kadınlardan biri, araya giren birinin tüm dikkati üzerine çekmesinden rahatsız olduğunu söyleyen bir ifadeyle baktı. Kadın, Royce’un evli olduğunu bile bilmiyor muydu? Tabii Royce’un, bu durumun onu gece atıştırmalarından alıkoymasına izin verdiği falan yoktu ama... Tanrım.

Liv kadına elini uzattı. “Liv Papandreas. Savoy’da çalışıyordum.”

Kadının gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmadı. “Vay canına! Ne kadar heyecan verici!”

“Kesinlikle ilginçti.”

“Şef misiniz?”

“Olivia bir pasta şefiydi,” dedi Royce, ya kendine engel olamadığı ya da muhtemelen Liv’in söyleyeceklerinden korktuğu için araya girerek. İyi. Onun korkmasını ve gerilmesini istiyordu.

“Pasta şefi nedir?” diye sordu kadın.

“Çoğunlukla tatlı yapıyordum. Uzmanlık alanım Sultan’dı.”

Bu bir tur ahlama ve ohlama kazandırdı, çünkü herkes Sultan’ı duymuştu.

“O tatlıyı hep denemek istemişimdir,” dedi bir adam. “Gerçi paramın yeteceğinden emin değilim.”

Adam, Royce’a hakaret etmiş olmaktan korkar gibi bir bakış atarak gergin bir şekilde güldü.

Liv elini salladı. “Merak etmeyin. Sadece bir kek. Malzemeler aslında sadece iki yüz dolara mal oluyor.”

Royce’un yüzü bir anda sertleşti ve karardı. Gülerek kendini hızla topladı. “Devlet sırlarını paylaşıyorsun Olivia.”

Grup ona rahat bir kahkahayla eşlik etti, sanki öfkeden köpürdüğünü biliyorlardı.

Liv, Mack’i kamyonda oturmuş tüm bu konuşmayı dinlerken hayal etti. Ve bu ona ilerleme cesareti verdi.

“Royce, seni bir anlığına çalmayı umuyordum. Benimle dans eder misin?” Dans pistini işaret etti.

Royce’un yanındaki kadın, ona bir dans sözü verilmiş gibi yaralı bir bakış attı. Ama Royce av peşinde olan bir köpekbalığıydı ve Liv’in gövdesinden bir ısırık alma şansını kaçırmayacaktı. Ancak sudaki kan kokusunu alan asıl kişinin Liv olduğunu bilmiyordu. Royce yaralanmıştı ve bundan haberi bile yoktu.

Royce kendini gülümsemeye zorladı, bu seferki çok daha şeytaniydi. “Tabii ki. Çok isterim.”

Herif sanki lanet olası bir kralmış gibi, kalabalık onun geçmesine izin vermek için ikiye ayrıldı. Liv, onu dans pistine götürürken kalabalığın bakışlarının ağırlığını sırtında hissetti. Grup yavaş bir şarkıya yeni başlamıştı ve diğer çiftler de hızla onlara katılıyordu.

Royce elini beline koyup vücutlarını birbirine yaklaştırdığında Liv'in tüyleri ürperdi. Bundan sonra temizlenmek için bir saatlik bir duşa ihtiyacı olacaktı. Royce şampanya ve parfüm kokuyordu, her ikisini de Liv için sonsuza dek mahvedecek olan iğrenç bir karışımı.

Royce onun elini gereğinden daha sıkı tuttu, konuştuğunda sesi soğuk ve tehditkâr bir fısıltıdan ibaretti. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Çevre yapıyorum. Ne yazık ki hâlâ iş arıyorum."

Royce'un gözleri, onunla görünmekten korkuyormuş gibi odanın içinde gezindi. Liv, onu bu haldeyken -böyle korkmuş bir haldeyken- çok sevmişti.

"Buraya bile başvurdum," diye devam etti Liv. "Parkway bir pasta şefi arıyordu ve sonunda bir görüşme ayarladım ama sonra puf. Sebepsiz yere iptal ettiler. Bu konuda bir şey biliyor olman mümkün mü?"

Royce çenesini sıktı. "Zorlu bir piyasa."

"Özellikle de biri seni mahvetmek için dedikodu yayıyorsa."

Belindeki parmaklar etine battı. "Seni uyardım."

"Gerçekten de uyardım."

Royce onunla göz göze geldi; gözleri soğuk, karanlık ve sertti. "Özür dilemek istiyorsan artık çok geç. Şansını kaybettin."

"Aslında ben bunu *senin* şansın olarak görüyorum." Sırtından ter akan Liv, Royce'un, elbisesinin ince kumaşından ıslaklık hissetmemesi için dua etti.

“Beni tehdit etmeyi aklından bile geçirme, Olivia. Bu seni aşar.”

Liv daha önce çalışılmış bir iç çekti. “Bu konuda haklısın. Seninle yarışmam. Buradan dünyanın öbür ucuna kadar sahip olduğun tüm eski çalışanların senin hakkında kötü bir şey söylemekten korkuyor.”

“Bunu çok daha önce idrak etmeliydin.”

“Ateşkese ne dersin?”

Royce kaşını kaldırarak ona baktı. “Ateşkes, ikimizin de bir şeylerden vazgeçmesi ve karşılığında bir şeyler elde etmesi anlamına gelir. Biz bunu çoktan geçtik.”

“Senden sadece iki küçük şey istiyorum.”

“Sana bir bok vermiyorum.”

Liv, vücudu titreme dürtüsüne teslim olmadan önce devam etti. “Birincisi, Jessica için iyi bir referans vereceğine söz vermeni istiyorum.”

Royce’un çenesinde bir kas seğirdi. “Peki ya ikincisi?”

“Sektörde beni mahvetmeye çalışmaktan vazgeç. Senden referans falan istemiyorum. Sadece iş görüşmelerimi sabote etmeyi kes.”

Royce’un yüzünden beliren şaşkınlık ifadesi bir anda alaycı bir küçümsemeye dönüştü. “Sana söyledim. Kimseye ikinci şans vermem.”

“Bu riski almak istediğinden emin misin? Yani seni dava edebilirim ve sonra ifşa gibi şeylere başlarız ve Tanrım, bu çok can sıkıcı olur...”

Royce sırf görüntüyü kurtarmak adına sergilediği kibarlık gösterilerinden vazgeçti. Liv’i vücuduna doğru sertçe çekti ve ona öfkeyle baktı. “Dene bakalım. Seni gömerim. Hayal edebileceğinden çok daha fazla param var.”

Liv, sakın ve sıradan olmasını umduğu bir tavırla omuz silk-ti ama içinde titriyordu ve kusmanın eşiğindeydi. Royce henüz makul bir açıklaması olmayan bir şey söylememişti. “Dediğim

gibi,” diye güldü Liv. “Çok can sıkıcı. Bir tür anlaşılmaya varmak daha kolay olmaz mıydı?”

Royce öfkeyle titredi. “Nasıl bir anlaşma?”

Liv sertçe yutkundu. “Sen söyle. Geri çekilmen için sana ne vermem gerekiyor?”

“İmzalı bir ifade,” diye tısladı Royce.

Liv’in kalbi durdu. Bu... Gittikçe yaklaşıyordu. “Bu imzalı ifadeye ne yazmam gerekiyor?”

“Hiçbir şey görmediğini.”

Kahretsin. Bu yeterli miydi? Onu avcunun içine almış mıydı? Yeterli görünmüyordu ama Liv’in birazcık aklı varsa teklifi kabul edip oradan ayrılırdı ve bunun işe yaramasını umardı. Ama aklını kaybetmişti. Öfkeliydi ve korkmuştu; böyle hissettiği zamanlarda çılgınca şeyler yapardı, ağzını kapalı tutması gerekirken açması gibi.

“Böyle mi yapıyorsun? Küçük kirli sırrını böyle mi saklıyorsun? Kadınlar böyle bir şeyin asla yaşanmadığını, hiçbir şey görmediklerini ve onlara hiç dokunmadığını söyleyen ifadeler imzalayana kadar onları korkutuyor musun?”

Royce yorgun bir iç çekti, sanki bu sorunla uğraşmaktan birdenbire bıkmış gibiydi. “Bunca zamandan sonra bunu nasıl yapacağımı bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Liv’in nabızı tekrar hızlandı ama bu seferkinin nedeni coşkuydu. Lanet olsun. Sonunda almışlardı. Onu yakalamıştı! Royce bunu örtbas edemezdi. Kabul etmekten başka bir şey yapamazdı!

“Evet, sanırım biliyorsundur,” diye soludu Liv, yüzünü ifade-siz tutmaya çalışarak. “Sanırım şartlarını kabul ediyorum.”

Royce göz kırptı. Bu, Liv’in kanının donmasına neden oldu. “İyi kız. Sen her zaman akıllıydın.”

“Teşekkürler, sanırım.” Liv, ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Royce onu sımsıkı tutmaya devam etti. Liv’in nabızı bir kez daha fırladı.

“Seni hep sevmişimdir Olivia. Bir anlaşmaya vardığımız için çok mutluyum.”

“Ben de.” Liv tekrar uzaklaşmaya çalıştı ama adamın parmakları beline battı. Olay çıkarmadan ondan kaçamazdı.

Royce, ona tuzağa düştüğünü söyleyen bir şekilde gülümsedi. Liv bir adrenalın patlaması yaşadı ve aklına radyoaktif bir şırınga görüntüsü geldi. Mide bulandırıcı bir korkuyla, yardım istemek için Derek'e işaret bile edemeyeceğini fark etti. Yanlış yöne bakıyordu ve diğer dansçıların arasında kaybolmuştu. Sadece Noah ve Mack'in Derek ile konuşması için dua edebilirdi.

“Biliyor musun?” dedi Royce kayıtsız bir sesle. “Yeni ateşkesimizin şerefine, sanırım sana birkaç tavsiye vereceğim.”

“Bırak beni,” diye fısıldadı Liv.

“Son zamanlardaki arkadaşlık seçimin beni endişelendiriyor.”

Liv yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı ama damarlarındaki kan buza dönmüştü. “Kimden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Braden Mack'ten, elbette.”

Öfke onu titretti, görüşünü bulanıklaştırdı. “Braden Mack, senin olduğundan ve her zaman olacağından bin kat daha fazla adam. Onun adını sakın ağzına alma. Onun adını aklına bile getirme.”

“Komik olan ne biliyor musun?” Royce'un yüzü bir kez daha sakinleşti. Hem de korkutucu derecede. Sanki Liv ona mükemmel bir pas vermiş gibi. “Sorun da tam olarak bu. Onun adı.”

* * *

Mack sesleri duyabiliyordu ama kulaklarında uğuldayan kının ardında boğuk ve bulanıktılar. Minibüs aniden çok küçük ve çok sıcak gelmeye başladı, ondan çok uzaktaydı.

“Dostum, bunu dinliyor musun?” Bunu söyleyen Noah olabilirdi ama Mack çok geç olmadan Liv'e ulaşmaya odaklanmıştı.

“Liv,” dedi mikrofona. “Liv, beni dinle. Ondan uzaklaş. Şimdi.”

Royce’la konuşan Liv’in kulaklıktan gelen sesi aniden ürkek-leşti. “Se-sen neden bahsediyorsun?”

“Liv, lütfen.” Kahretsin. Lütfen Tanrım, bu şekilde öğrene-mezdi. O *heriften* öğrenemezdi. “Beni dinlemek zorundasın.”

Noah mikrofonuna doğru eğildi. “Derek, orada neler oluyor? Onları görebiliyor musun?”

Derek cevap verdiyse bile Mack duymamıştı. Sadece Liv’i du-yabiliyordu. Ve Royce’u. Ve tüm hayatının altüst oluşunun sesini.

Royce’un sesi minibüsü doldurdu. “İşte ben de bundan korkuyordum Olivia. Sana gerçeği söylememiş olmasından. Seni bundan... O katilin oğlundan kurtardığım için bana te-şekkür etmelisin.”

Hop, Mack’in kolunu tuttu. “O herif neden bahsediyor, Mack?”

Mack, Hop’u kolundan silkeledi ve bir kez daha Liv’e yalvar-maya çalıştı. “Bebeğim, lütfen. Beni dinle.”

“Sen lanet bir yalancısın,” diye tısladı Liv. Ama sesindeki tit-reme ona ihanet etti.

“Yalancı olan Mack, Olivia.”

Mack’in midesi bulandı. Kusmak üzereydi. Bu şekilde orta-ya çıkamazdı. *Yalancılardan nefret ederim*. Fırsatını bulduğunda ona neden doğruyu söylememişti?

“Yoksa McRae mi demeliydim? Gerçek adı bu. Braden McRae.”

“Liv, lütfen.” Mack ellerini saçlarının üzerinde gezdirdi. Noah, Derek’e bağıırıyordu. Hop, Mack’e bağıırıyordu.

Royce devam ederken Mack hiçbirini duymadı. “Josh McRae’nin oğlu. Karısını döven bir katilin. Iowa Eyalet Hapishanesi’nde müeb-bet hapis yatıyor.”

Liv'in sesi iyice kısılmıştı. "Yalan söylüyorsun. Babası öldü."

"Liv," diyerek tekrar denedi Mack. Sesi zayıflamıştı.

"Bırak beni," diye yalvardı Liv.

Önce bir hışırtı ve ardından da Royce'un uğursuz sesi duyuldu. "Ben her zaman kazanırım Olivia. Her zaman."

Başka bir hışırtı sesi daha geldi ve ardından hızlı soluk alışverişler duyuldu. Sanki Liv kaçıyormuş gibi.

Mack sertçe yutkundu. "Liv, beni dinle."

"Lanet olsun!" Bu Derek'ti.

"Neler oluyor?" diye sordu Mack, yüzünden ter akıyordu.

Hop tekrar kolunu tuttu. "Seni orospu çocuğu. Ona ne yalanlar anlatıyordun?"

Mack mikrofona bağırdı. "Derek, neler oluyor?"

"Liv gidiyor. Takip etmeye çalışıyorum."

Mack minibüsün arka kapısına doğru süründü ve...

Noah onun kolunu yakaladı. "Ne yapıyorsun?"

Mack kapıları açıp dışarı atladı.

"Bekle!" diye bağırdı Noah. "Adam seni görürse tüm planı mahvedersin!"

Genç adam binanın arkasına doğru koşarken arkasında ayak sesleri yankılandı. Noah onu yakaladı ve hızla döndürüp -nasıl ya- zahmetsizce duvara savurdu. Bu güç de nereden gelmişti?

Mack onu itti. "Üzerimden çekil. Liv'i bulmalıyım."

Arkadaşı onu omuzlarından tutup duvara dayadı. "O gitti, dostum. Çoktan gitti."

Mack, Noah'nın kollarını üzerinden attı. "Ne demek gitti?"

"Derek, onun gittiğini söyledi. Onu görmüyor. Ve oraya koşarak giremezsin."

“Onunla konuşmalıyım,” dedi Mack, kendini soğuk tuğlaların üzerine bırakarak. “Yapmak zorundayım... Ona anlatmalıyım. Ona nedenini anlatmalıyım.”

Nefes nefese kalmış olan Noah yere eğildi. Tekrar doğrulduğunda alnındaki teri koluyla sildi. “Minibüse bin. Şu anda tek yapabileceğimiz bu.”

Hayır. Tek yapabileceği bu değildi. Onu bulmalıydı. Onu sonsuza dek kaybetmeden önce bulmak zorundaydı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Uber, Thea'nın garaj yoluna girdiğinde saat neredeyse on birdi. Evdeki tek ışık ana yatak odasından geliyordu ki bu da muhtemelen Thea'nın hâlâ uyanık olduğu ve kitap okuduğu anlamına geliyordu. Ya da Gavin'le telefon seksi yapıyordu. Her halükârda, Liv onu rahatsız ettiği için pişmandı.

Galayı terk ettikten sonra amaçsızca araba kullanmıştı. Telefonu kapalıydı, yüreği kanıyordu. Şehir merkezinin hemen dışında benzini bitmişti ve onu buraya getirmesi için bir araba çağırmıştı. Liv, şoföre teşekkür edip arabadan indi. Tekrar eve baktığında, yatak odası perdesinin kenara çekildiğini gördü. En azından kapıyı çalmasına gerek kalmayacaktı. Ön verandaya giden tuğla kaldırımında ilerlerken ayakları sendeledi. Merdivenlere ulaştığında verandanın ışığı yandı ve sonra kapı açıldı.

Bir *sweatshirt* ile ekoseli pijama altı giyen Thea dışarı çıktı. "Nerelerdeydin? Herkes çıldırmış durumda... Aman Tanrım, sorun ne?"

Ve ardından, uzun bir aradan sonra ilk kez, Liv kendini ablasının kollarına atıp gözyaşlarına boğuldu.

Yirmi dakika sonra, Thea kanepeden kalkıp volta atmaya başladı. "Yalan söylemesinin bir nedeni olmalı."

"Bir önemi var mı?"

"Elbette var! Sadece sana yalan söylemedi ki. Herkese yalan söyledi. Bunun bir nedeni olmalı. Sana nedenini açıklaması için ona bir şans vermek istemiyor musun?"

Liv başını iki yana salladı. "Şu anda düşünemiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum." Kendi duygularında boğuldu. "Ona âşık olmamam gerektiğini biliyordum."

"Ama yine de âşık oldun. Bu sana bir şeyler söylemeli."

Evet. Onun tam bir aptal olduğunu mesela.

Thea kanepede yanına oturduğu kardeşinin ellerini tuttu. "İnsanlara güvenmekte zorlandığını biliyorum ama..."

"Bunun güvenle bir ilgisi yok! Hiçbir zaman gerçekleri duymaya değer biri olmamamla ilgisi var."

Bunları yüksek sesle dile getirdiğine şaşırان Liv tir tir titredi. Thea kendini kanepedeki yastıkların üzerine bıraktı. "Bu da ne demek şimdi?"

"*Tüm bu zahmete değmezsin,*" diye fısıldadı Liv. "Söylediği buydu."

"*Kimin?*"

"Babamın."

Thea başını iki yana salladı. "Ne zaman? Bunu sana ne zaman söyledi?"

"Otobüse binip onu görmeye gittiğim gün."

Bu hatıranın ağırlığıyla Thea'nın omuzları çöktü. On üç yaşındaki Liv'in evden kaçıp bir otobüse atladığı ve babalarının söz vermiş olduğu yaz tatili için onun evine gittiği günün korkunç hatırası...

“Tüm o yıllar boyunca bize yalan söylüyordu, vakti ve yeterli alanı olmadığını söylüyordu ama aslında...” Liv omuz silkti. “Bu bir yalandı. Kocaman bir evi vardı. Sadece yeni karısıyla kavga etmek istemiyordu.” Onlarla hiçbir ilgisi olmasını istemeyen karısıyla. Orada yaşamalarına ya da ziyaret etmelerine izin vermeyi reddeden karısıyla.

Thea tekrar Liv’in elini tuttu. “Anlamıyorum. Bunu ne zaman söyledi?”

“Zahmete değmeyeceğimi mi? Beni bir otobüse bindirip eve göndermeden önce.”

Thea’nın rengi soldu. “Eve tek başına geldiğini söylemiş-tin. Oraya gittiğinde orada olmadığını. Sadece *o kadının* orada olduğunu.”

“Bilmeni istemedim.” Bu ironi, alev alev yanan göğsünden hüznünlü bir kahkaha kopmasına neden oldu. “Yalan söyledim.”

Thea’nın yüzü buruştu. “Oh, Liv. Çok üzgünüm.” Ve sonra aniden Thea’nın hüznünün yerini öfke aldı. “Tanrım, annemizle babamızın saçmalıklarının bedelini ödememizden bıktım.” Thea, Liv’in önünde dizlerinin üstüne çöktü. “Beni dinle. Üzerimize yıktıkları yükler yüzünden Gavin’i neredeyse kaybediyordum. Bunun yüzünden sen de Mack’i kaybetme.”

“Bu farklı.”

“Nasıl?”

“Ben... öyle işte.”

Thea’nın gözleri hem acımayı hem de hayal kırıklığını tek bir bakışta aktarmayı başardı. Liv ikisinden de nefret etti. Bu yüzden başka yere baktı. Kendisinin bile zar zor anladığı bir şeyi Thea’ya açıklayamazdı.

Thea’nın telefonu gelen bir çağrıyla hafifçe titredi. Thea, telefonu cebinden çıkarıp ekrana baktı. Gözleri hemen Liv’e kaydı. “Yine o.”

Liv'in midesi bulandı. "Cevap verme."

"Çok endişeli. Çıldırmaq üzere."

"Ben..."

Thea son anda cevap verdi. Selamlama cümleleriyle bile uğraşmadı. "O burada."

Mack, Thea'nın evine daldı. Yüzünde fırtınalar kopuyordu ve sesinde şimşekler çakıyordu. Thea'yı görmezden geldi, Liv'in kafasının arkasını avuçladı ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Ardından alnını onunkine yaslayacak kadar geri çekildi. "Ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı?"

Merdivenlerin yakınından gelen bir gıcırta, Thea'nın varlığının ilk göstergesiydi.

"Ben, ah, sanırım yukarı çıkıp sizi konuşmanız için baş başa bırakacağım," dedi Thea.

Mack, dağınık düşünceleri Liv'in görünüşünü bir türlü bir araya getiremediği bulmaca parçaları gibi sıralarken onu görmezden geldi. Kırmızı elbise. Yürek hoplatan kıvrımlar. Çıplak omuzların üzerine dökülen kıvrıcık saçlar.

Bir zamanlar ona tutkuyla bakan gözler şimdi ihanete uğramış gibi bakıyordu.

"Braden McRae," diye fısıldadı Liv.

Mack'in elleri yanlara düştü. "Artık o ismi kullanmıyorum."

"Bana neden yalan söyledin?"

Mack yere baktı. "Çünkü o kadar uzun zamandır herkese yalan söylüyorum ki sana gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilemedim." Başını kaldırdı ve Liv'in yüzündeki boş bakışlar karşısında kalbi paramparça oldu. "Babam, annemi döven bir alkolikti. Bizi de dövüyordu. Kardeşimi ve beni."

Liv'in yanağından bir damla yaş süzüldü. "Ah, Mack. Çok üzgünüm."

Mack elini saçlarının arasından geçirdi. "Bir gece bir barda kavgaya karıştı ve bir adamı öldürdü. Hiçbir pişmanlık göstermedi. Öfkeden başka hiçbir şey hissetmiyordu. Sonra eve geldi ve hırsını annemden çıkarmaya devam etti."

Mack'in sesi çatladı ama artık duramazdı. Liv her şeyi öğrenene kadar durmayacaktı. "Olay şu ki bu olduğunda oradaydım. Ve hiçbir şey yapmadım. Annemi koruyamayacak kadar korkmuştum. Küçük kardeşimi yakaladım ve her şey bitene kadar lanet olası bir korkak gibi dolaba saklandım. Sonrasında artık çok geçti. Annemi bulduğumda öldüğünü sandım."

Liv'in çenesinden yaşlar damlıyordu. Mack, onun ağladığının farkında olup olmadığını merak etti.

"Bana neden aşk romanları okumaya başladığımı sormuştun."

Liv burnunu çekerek başını salladı.

"Annem hastanedeyken başladım. O ameliyattayken bekleme odasında bir kitap buldum." Liv'e baktı ama aslında onu görmüyordu. Beyni ve ağzı artık birbirine bağlı değildi. Bütün dünyası, sanki bir havuzun derinliklerine düşmüş gibi sallanıyordu. Her şey bulanıktı, kafa karıştırıcıydı. "O hikâyelere bayıldım. Bunun nedeni sevişme sahneleri değildi, gerçi," -hüzünlü bir kahkaha attı- "bildiğim her şeyi gerçekten de kitaplardan öğrendim. Onlara bayıldım çünkü o kitaplarda hep iyi insanlar kazanıyordu. Erkekler her zaman kahramandı ve kötü adamlar başlarına gelen her şeyi hak ediyorlardı. Her zaman."

Başını iki yana salladı. "On sekiz yaşına girdiğimde soyadımı değiştirdim. Kanunen. Onunla hiçbir ilgim kalmasını istemiyordum."

Liv ayağa kalkıp onun yanına gitti. Mack onu kendine çekip sarılmak istedi ama genç kadının vücut dili UZAK DUR diye bağırıyordu.

“Braden,” diye fısıldadı Liv.

Onun dudaklarından gerçek adını duymak yüreğini hoplattı.

“Tüm bunları yaşadığın için çok üzgünüm.”

“Sana söylemeliydim,” dedi Mack boğuk bir sesle.

“Neden söylemedin?”

“Ben...”

“Bana söylemek için bir sürü fırsatın oldu,” dedi Liv, sesi git-gide güçleniyordu. “Babanla ilgili kaç kere konuştuk? Yüzüme karşı yalan söyledin.”

“İlk başta birbirimizi doğru düzgün tanı mıyorduk, Liv. Yıllardır herkese yalan söylediğim bir şeyi sana neden anlatacaktım ki?”

Bu söylenecek en yanlış şeydi. Liv’in yüzünde sakın bir kararlılık belirdi. “Haklısın,” dedi. “Birbirimizi doğru düzgün tanı mıyorduk. Belki de hâlâ tanı mıyoruzdur. İşte bu yüzden tüm bu yaşadıklarımız çıl gınca. Ama hepsi bu kadardı. Çıl gın bir kaçamak ve şimdi...”

Genç adam başını iki yana salladı. “Söyleme.”

“Belki de şimdi bitirmemiz en iyisidir.”

Mack, Liv onu göğsünden bıçaklamış gibi keskin bir acıyla doldu. “Neden? Hiçbir şey değ işmedi. Hiçbir şey. Adım, daha önce hiç böyle hissetmediğim gerçeğini değ iş tirmiyor.”

Liv elini salladı, alaycılık bir zırh gibi üzerine yerleş ti. “Atlatırsın. Önümüzdeki hafta başka biri kucağına bir kek düşürür.”

“Saçmalamayı kes. Çocukluk ediyorsun.”

Liv’in yüzü utançla kızardı.

Mack arkasını döndü ve ellerini başının tepesinde birleştirdi. Zemin, gözleri önünde sallandı. “Ben sadece kalbi olan bir adamım,” dedi Mack, tekrar ona dönerek. “Adım ister Braden

Mack olsun isterse Braden McRae. Ben sadece kalbi olan bir adamım ve sen kalbimi kırıyorsun.”

“Bunu yapamam,” diye fısıldadı Liv kanepeye çökerek.

“Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?” Mack onun önünde dizleri üstüne çöktü. “Şu anda ölesiye korkuyorum, çünkü yüzündeki o bakışın ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Ve tüm paylaştıklarımızdan sonra, şu anda beni kapı dışarı edersen bir daha kendime gelebileceğimi sanmıyorum.”

Genç kadının ensesini kavrayarak onu kendine bakmaya zorladı. “Bana bir şans ver. Lütfen.”

Liv’in bakışları onunkilere kilitlenerek meydan okudu.

Mack’in eli onun yanağına kaydı.

“Sana hazır değildim,” dedi Liv.

“Ben de sana hazır değildim,” dedi Mack, sesi kısık ve boğuktu. “Ama bunu çözebiliriz. Bunun yürümesini sağlayabiliriz. Sana bir daha hiçbir konuda yalan söylemeyeceğim. Sadece *güven bana*.”

Ve işte o zaman onu tamamen kaybetmişti.

Liv’in yüzü durgunlaştı. Gözleri donuklaştı. Tamamen geri çekildi. “Üzgünüm. Bunu yapamam.”

Mack ayağa kalkarken vücudunu hissetmiyordu bile. “İstedişinin bu olduğundan emin misin?”

“Ne istediğimin bir önemi yok. Bu her zaman aramızda olacak. Sürekli bana doğruyu söyleyip söylemediğini merak edeceğim.”

Mack tamamen uyuştı. “Ben baban değilim, Liv.”

Liv’in gözleri karardı. “Ve ben de senin aşk romanlarındaki prenseslerden biri değilim. Bu, mutlu sonla bitmeyecek bir hikâye.”

Mack oradan nasıl ayrıldığını hatırlamıyordu. Arabasını nasıl sürdüğünü hatırlamıyordu. Evinin önündeki araç yolunda oturması dışında hiçbir şey hatırlamıyordu.

Onun için mutlu son yoktu. Asla olmayacaktı.

Ve olabileceğine inandığı için kahrolası bir aptaldı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Liv hayatında ilk kez, sıfır sorumlulukla işsiz kaldığı için minnettardı.

Ertesi sabah Thea, onu çiftliğe geri götürdü ve Liv kendini hemen yatağa attı. Yatak örtüsünü başına çekti ve yanında bir kutu mendille bütün gün orada kaldı. Üç kez tuvalete gitmek için ve bir kez de Doritos kırıntılarını boğazından aşağı dökmek için kalktı. O akşam saat yediden kısa bir süre sonra, Rosie yatak odasının kapısını sessizce çaldı ve erişteli tonbalığı güvecini masaya bıraktığını söyledi.

Ertesi sabah Liv, gecenin bir yarısında başlayan baş ağrısı için ağrı kesici bulmak amacıyla yataktan kalktığında yemek hâlâ oradaydı. Kafasındaki zonklamaya suçluluk duygusu da eklendi. En azından dün akşam Rosie ile konuşmalıydı, ona yemek ve çünkü çiftlik görevlerini ihmal etmesine izin verdiği için teşekkür etmeliydi.

Liv, parmaklarını karmakarışık olmuş saçlarının arasından geçirdi ve arka tarafta kocaman bir düğüm bulunca yüzünü buruşturdu. Tanrım, kendini toplaması gerekiyordu. İşte bu yüzden ağlamaktan nefret ediyordu. Çünkü bir kez başladı mı bir

daha duramıyordu ve bu sadece gereksiz bir zaman kaybıydı. Hayatının bütün bir gününü onun için ağlayarak kaybetmişti.

Ve hayır, daha iyi hissetmiyordu. Çok daha kötü hissediyordu. Akşamdan kalmamış gibi hissediyordu.

Ve güzelce ağladıktan sonra hissedilmesi gerektiği söylenen o rahatlama duygusunu da hissetmiyordu. Hayır. Çamurların içinde sürüklendikten ve bir köpek tarafından saldırıya uğradıktan sonra birkaç ince ipliğe bağlı olan kirli bir Raggedy Ann* bebeği gibi hissediyordu.

Çünkü içinde bir şeyler kırılmıştı. Mack, içinde bir şeyleri kırmıştı. Ve belki de en çok bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Saçlarını atkuyruğu yaptı, yüzüne biraz su çarptı ve ağzının kenarındaki turuncu lekeleri ovaladı. Sonra temiz kıyafetler giydi ve saatler sonra ilk kez evinin kapısını açtı.

Dünyanın daha farklı olup olmadığını görmek için merdivenlerin tepesinde bir süre durakladı. Diğer günlerdeki aynı seslerle karşılandı. Randy ağacın tepesinde ötüyordu. Keçilerin sesleri yankılanıyordu. Dünya, *devam et* der gibiydi. Burada görecekt hiçbir şey yok. Sadece kalbi kırılmış ve dersini almış bir kız var.

Folluklarda sadece iki yumurta vardı ve yerdeki yem tozu, Rosie'nin tavuklarla çoktan ilgilendiğini söylüyordu. Bir kararlılık dalgası, omuzlarını dikleştirmesine neden oldu. Bu, Rosie'nin onun boşluğunu doldurmak zorunda kalacağı son gündü.

Ana eve girdi, ellerini beline koydu ve Rosie'ye tam da bunu söylemeye hazırlandı. Ama tek kelime edemedi, çünkü lavabonun başında duran Rosie arkasını döndü, başını yana eğdi ve "Ah, tatlım. Söz veriyorum hepsi geçecek," dedi.

Ve lanet olsun, gözyaşları tekrar akmaya başladı. Liv *ahhh* diye bağırdıktan sonra ayaklarını yere vura vura lavaboya gitti. "Bundan çok sıkıldım."

* Amerikalı yazar Johnny Gruelle tarafından yaratılan bir karakterdir. (ç.n.)

Yüzüne biraz daha su çarptı. Rosie, yavaşça daireler çizerek sırtını okşadı. “Aç mısın?”

“Güveç kaldı mı?”

“Buzdolabında seni bekleyen bir tabak var. Otur. Hemen ısıtayım.”

Liv itiraz etmeyi ve bunu kendi başma yapabileceğini söylemeyi düşündü ama tüm enerjisi tükenmişti. O ağzını doldurmakla meşgulken Rosie de mutfakta sessizce dolandı. Yemeğinin bittiğini görünce, tabağı hiçbir şey söylemeden onun önünden alıp lavaboda çalkaladı.

Liv’e sırtı dönükken, “Çikolatalı turta da yaptım,” dedi.

Suçluluk, Liv’in şakaklarının bir kez daha zonklamasına neden oldu. “Dün akşam için özür dilerim,” dedi Liv.

Kaşları şaşkınlıkla çatılmış olan Rosie, omzunun üzerinden ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bana yemek getirdiğinde seni görmezden geldim. Ve tüm işlerimi sen yapmak zorunda kaldın.”

Rosie güldü ve tabağı bulaşık makinesine yerleştirdi. “Tatlım, dün ya da dün gece hiçbir şey yapacak durumda değildin. Özür dilemene gerek yok. Bazen bir kızın yapabileceği en iyi şey, bütün bir günü kendisi için üzülerək geçirmektir.” Arkasını dönüp parmağını Liv’e doğrulttu. “Sadece ertesi gün kalkıp işinin başına döndüğü sürece.”

“Biliyorum. Özür dilerim. Bir daha yapmayacağıma söz veriyorum.”

“Livvie, lanet olası tavuklardan bahsetmiyorum.”

Liv başıyla onayladı. “Tekrar iş aramaya başlayacağım...”

“Ondan da bahsetmiyorum.” Rosie hızla onun yanına döndü. “Royce’tan bahsediyorum.”

Liv inleyerek başını iki yana salladı. “Artık umurumda bile değil.” Ki bu doğru değildi. Ama doğruymuş gibi davranmak iyi

hissettiyordu. Duygusal uçurumların kenarlarında sallanma kapasitesi sınırına ulaşmıştı. Bir süreliğine yerçekiminin rahatlığına ihtiyacı vardı.

“Saçmalık,” dedi Rosie. “Sadece kendi haline üzülüyorsun.”

“Kendi halime üzülmeyi hak ettiğimi söylediğini sanıyordum.”

“O dündü. Bugün kendine gelip devam etmeni istiyorum.”

Utanç, Liv’in bakışlarının kucağına inmesine neden oldu. “İşleri daha da kötüleştirmişim gibi hissediyorum.”

“Ayıyı dürttüğün ve ayı da karşılığında sana saldırdığı için böyle hissediyorsun. Canını en çok yakacak yerden vurdu. Şimdi yaralarını sarıyorsun ve kavgayı bitirmekten korkuyorsun.”

“Belki de bu benim kavgam değildir.”

Rosie elini mutfak adasının üzerine vurdu. “Saçmalık!”

Liv sandalyesinde sıçrayıp başını yukarı kaldırdı. “Bu her kadının kavgasıdır, Olivia Papandreas. Ve bunu senin başlatmadığını biliyorum ama gelip kucağına düştü. Jessica sana güveniyor. Alexis sana güveniyor. O lanet listedeki her kadın sana güveniyor. Ve *ben* sana güveniyorum.”

Son cümleyi söylerken Rosie’nin yüzündeki ifade yumuşadı ve ardından adanın etrafından dolanıp Liv’in yanına oturdu. İleri uzandı, Liv’in atkuyruğundan kurtulup alnına düşen bir tutam saç geriye çekti. Bu hareket, Liv’in gözlerini tekrar doldurdu.

“Benim neslimin başlattığı işi bitirmen için sana güveniyorum Livvie. Nesillerce kadının başlatmış olduğu ama bitiremediği işi.”

Liv güldü ve bunu yapacak bir nedeni olduğu için minnettardı. “O kadar da abartmayalım. Ben sadece bir pasta şefiyim Rosie.”

“Tarih, en sonunda yaşadıklarından bıkip karşılık vermeye karar verene kadar *sadece* ev hanımı ya da *sadece* sekreter veya *sadece* terzi olduğunu düşünen binlerce kadın tarafından yazıldı.”

Aklına gelen bir anı, Liv'in dudaklarında bir gülümseme belirmesine neden oldu. "Büyükanнем de böyle bir şey söylerdi. *Yeryüzünde, iyi ve bıkmış bir kadın kadar güçlü hiçbir şey yoktur.*"

"Büyükannen bilge bir kadınmış."

"Evet, şey, aynı zamanda bütün inekler yatıyorsa yağmur yağacağını da söylerdi, yani..."

"Gördün mü? Bilge bir kadın."

Liv titrek bir nefes aldı. "Her şeyi berbat ettim," dedi bir süre sonra.

Rosie başıyla onayladı. "Düzeltilmeyecek hiçbir şey yoktur."

"Alexis'ten özür dilemem gerek."

"Evet, öyle. Kadın dostlarımıza ihtiyacımız var. Royce yeterince zarar verdi. Bunu da mahvetmesine izin verme." Rosie kararlı bir tavırla başını salladı. "Şimdi, senin için bir şeyim var ve özgüveninin yerine gelmesine ihtiyacın olduğu için bunu sana vermek için en iyi zamanmış gibi görünüyor."

Rosie mutfaktan geçip oturma odasına gitti. Liv arkasını döndü ve onun bir çekmeceyi açıp içinden kalm bir zarf çıkarmasını izledi.

Rosie geri dönüp zarfı ona uzattığında, "Ne bu?" diye sordu Liv.

"Vasiyetim."

Panik dolu bir soluk veren Liv'in ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. "Yemin ederim Rosie, eğer şimdi bana ölmek üzere falan olduğunu söylersen seni öldürürüm."

"Ölmüyorum. Tatile çıkıyorum."

Liv sandalyesine çöktü. "Tanrı'ya şükür."

"Gitmeden önce bunu halletmek istedim."

"Neyi?"

"Seni vasiyetime ekliyorum."

Liv'in içine çekmeyi başardığı azıcık miktardaki oksijen tekrar dışarı kaçtı. "Bunu yapamazsın," diye kekeledi, başını iki yana sallayarak. Duygusal uçurum onu bir kez daha kenarına çekiyor-
du. "Yapamazsın."

"Yapıldı bile. Geçen hafta avukatımla buluştum."

Liv'in ağızından sadece tek bir kelime çıkabildi. "*Neden?*"

"ünkü yaşlıyım. Emekli olmak, seyahat etmek ve Hop artık kaldıramayıncaya kadar onunla seks yapmak istiyorum."

Liv yüzünü buruşturdu.

"Ve senin buraya geldiğin gün hayatımın en güzel günüydü."

Liv pes etti ve elleriyle yüzünü kapattı. Bu noktada gözyaşlarıyla mücadele etmesinin ne anlamı vardı ki? Rosie'nin eli omzuna yerleşti, sıcak ve güven vericiydi. "O gün bir kız evlat kazandım. Ne kadar ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir kız evlat."

Liv elinin arkasıyla burnunu sildi ve hıçkırdı. "Neil Young'ın tur otobüsünden sana terli bir tişört attığı günün hayatının en güzel günü olduğunu sanıyordum."

"Haklısın. Senin geldiğin gün hayatımın en güzel ikinci günüydü."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadı Liv, tezgâhın üstünde duran zarfa bakarak.

"Hiçbir şey söylemene gerek yok." Rosie onun saçını tekrar düzelitti. "Sadece olduğunu bildiğim o kadın ol yeter. Beni gururlandıran bir kadın."

Ama kendini gururlandıran bir kadın olabilir miydi? Liv, titrek bacaklarının üstünde ayağa kalktı. Rosie, tüm hayatı boyunca ona bu sözleri söyleyen yalnızca ikinci kişiydi. Hafifçe geriledi ama her yerde o kahrolası uçurum vardı. Kolları hiç durmadan sallanıyordu ve düşme korkusu tüm kaslarının çekilmesine neden oluyordu. "Korkuyorum," diye fısıldadı sonunda.

“Neden?”

“Seni hayal kırıklığına uğratmaktan.”

Rosie duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. “Bu, bugün söylediğin en aptalca ikinci şey. İstesen bile beni hayal kırıklığına uğratamazsın.”

Liv ayaklarına baktı. Sulu gözlerinin önündeki yer sallandı. “Alexis benim hakkımda haklıydı. Herkesi *yargılıyorum*. Kendi zaafarımdan o kadar korkuyorum ki diğer insanları da zaafıları için cezalandırıyorum. Ben... İnsanların bana güvenmesini kolaylaştırmıyorum. Beni *sevmelerini*.”

Rosie anlayışlı bir ses çıkardı. “Sana bunu düşündüren her kimse, seni hak etmiyor.”

Liv, Rosie’nin ellerinin sıcak baskısını yanaklarında hissedene kadar gözlerini kapattığını fark etmemişti. “Bana bak, tatlım.”

Liv itaat etti ve gözlerini kaldırdı. Rosie’nin gözleri sıcaktı, sevecendi ve *gururluydu*. “O kişinin içinde her ne kırılmışsa, bu onun yarası.” Kadının başparmağı bir gözyaşını sildi. “Artık o kişi için o yaranın izini taşımak zorunda değilsin. Bırak gitsin Liv. Hepsini. Bırak seni sevsinler, *bırak gitsin*.”

Liv, Rosie’nin onu kucaklamasına izin verdi ve yaşlı kadının omzunda hıçkıra hıçkıra ağladı. Öylece nasıl bırakabilirdi ki? Birisi bir gün kalkıp da iyileşeceği günün bugün olduğuna nasıl öylece karar verirdi ki? Liv yapamazdı. Ve şimdi sevdiği tek erkeği de kaybetmişti.

Ve onu seviyordu. Hem de çok. Onun görüntüsü bütün gece gözünün önünden gitmemişti. Onun yenilmişliği... Bunu ona Liv yapmıştı. Mack ona gerçeği söylemişti ve o da kendi kahrolası güvensizlikleri yüzünden onu geri çevirmişti. Mack onu nasıl affedebilirdi ki?

Liv geri çekilip yüzünü sildi.

Rosie, *eh, artık karar verildiğine göre* tarzı soluklarından bir tane daha verdi. “Ama önce kendine iyi bakmalısın. Git saçını tara. Sıcak bir banyo yap. Bir kadeh şarap iç. Sana biraz çikolatalı turta getireceğim ve Hop’u da arabanı alması için göndereceğim.”

Liv’in sesi çatladı. “Seni seviyorum, Rosie.”

“Sevdiğini biliyorum, tatlım. Ben de seni seviyorum.” Kapıyı işaret etti. “Şimdi git. Yapacak işlerim var.”

Liv onun dediğini yaptı. Dairesine döndü ve saçlarını taradı. Bir kadeh şarap içti. Sıcak bir banyo yaptı. Kendini suyun içine bıraktı ve gözyaşlarını temizlemesine izin verdi.

Bir saat sonra, vücuduna bir havlu sardı ve boş şarap kadehiyle mutfağına girdi. Masasının üzerinde duran bir kitap dikkatini çekti.

Koruyucu.

Bu... Bu da nereden çıkmıştı?

Kitabın üst kısmından bir not çıkmıştı.

Bir arkadaşım okumam için bana bunu verdi.

Hoşuna gidebileceğini düşündüm.

-Hop

Liv bir kahkaha attı. Hop... Ona bir aşk romanı mı vermişti? İsminin altında bir dipnot vardı.

Sayfa 245. Korku güçlü bir motivasyon kaynağıdır ama sevgi de öyle.

Korku güçlü bir motivasyon kaynağıdır. Bunlar Mack'in -Braden'ın- ona söylediği kelimelerin aynısıydı. Liv kitabı kanepeye götürdü ve 245'i bulana kadar sayfaları çevirdi.

Ellie'nin elleri bir kez daha Chase'in saçlarının arasına daldı. "Bu dakikadan önce ne olduğu önemli değil. Baştan başlayabiliriz."

"Nasıl?" Kadının boğazının sıcak, kokulu derisine karşı söylenen bu boğuk kelime, bunun gerçekten mümkün olduğuna inanmak isteyen derinlerinden gelen bir yalvarıştı.

"Bana bak." Elleri adamın yüzüne kaydı ve başını kaldırması için onu nazikçe teşvik etti. Chase başını kaldırdı ama yalnızca alnını genç kadının yanağına bastırarak kadar.

"Baştan başlıyoruz." Ellie, onunla göz göze gelene kadar adamın yüzünü yukarı kaldırdı. "Geçmişi unutuyoruz."

"Öylece mi?"

"Hayır. Öylece değil. Şu anda korkuyorum, kafam karışık ve kendimi tamamen savunmasız hissediyorum; bunlar uzun zamandır hissetmemeye çalıştığım duygular. Bunun kolay olacağını söylemiyorum. Sadece birbirimizden uzak durmaya çalışmanın bizim için pek de işe yaramadığını biliyorum. Belki de birbirimizi affetmek ve yeniden başlamak işe yarar."

Chase onun sözlerine tutundu. Onlarla yıkandı, onların üzerinde süzüldü ve onlara inandığı mutlu bir an için, suçluluk duygusunun ağırlığının omuzlarından kalktığını hissetti.

Affedilebileceği ve onu hak edebileceği bu muallak gerçeklikte kalmak istedi. Geçmişin ve gerçeğin önemli olmadığı bu yerde. Onun sunduklarını -ikinci bir şans, affedilmeyi ve onu- elde edebileceği bu yerde. Buna -sevilmeye, suçlarının bağışlanmasına, affedilmeye- layık olmak istedi. Onun gözlerinde gördüğü adam olmak istedi.

Ve tek yapması gereken seçmekti.

Onur ya da bencillik.

Mutluluk ya da yalnızlık.

Bu seçim onu korkuttu ama gerçekten yapılması gereken bir seçim var mıydı?

Korku güçlü bir motivasyon kaynağıydı ama sevgi de öyle.

Liv birkaç saat sonra kitabı kapattı ve kalçasının yanına koydu. Havlu uzun zaman önce vücudunun etrafında kurumuştur ama başının üstünde kıvrılmış olanın altındaki saçları soğuk ve nemliydi.

Çocukken bir keresinde bisikletini bir yere çarpmıştı ve kolunun derisi yüzülmüştü. Şu anda ruhu da aynen böyle hissediyordu. Savunmasız ve hassas.

Mack ona yalan söylerken korku ve sevgiyle hareket etmişti. Ve Liv ikisini de onun yüzüne fırlatmıştı. Çünkü sadece korkuyla hareket etmişti. Zayıflıkla. Liv'in boğazı başka bir gözyaşı dalgasıyla yandığında silkinip onlardan kurtuldu.. Daha fazla ağlamaya vakti yoktu.

Saat neredeyse akşamın dokuzuydu ama bunu daha fazla erteleyemezdi ve ertelemek de istemiyordu. Özür dilemesi gereken kişiler vardı. Yatak odasındaki temiz giysi sepetinden bir tayt ve bir *sweatshirt* çıkardı. Çabucak giyindi, nemli saçlarını taradı ve spor ayakkabılarını aldı.

Yarım saat sonra, Alexis'in kafesinin önünde bir park yeri buldu.

AÇIK tabelası hâlâ asılıydı ama kafe boştu. Liv kapıyı açtı ve Alexis'in mutfaktan bağırdığını duydu. "Hemen geliyorum."

Beefcake tezgâhın arkasından başını uzattı, sonra tekrar geri çekildi. Liv, bir sonraki hamlelerini planlamak için onun Howler ile bir araya geldiğini hayal etti. *Geri döndü. Ona yere düşürecek kadar hızlı koşarsan ben de boğazına saldırırım.*

Bir dakika sonra, Alexis kocaman bir gülümsemeyle ortaya çıktı ve Liv'i gördüğü an dudaklarındaki gülümseme kayboldu. "Ah."

Sesindeki tereddüt Liv'i ürpertti. Bunu yapmanın kolay bir yolu yoktu. "Çok özür dilerim, Alexis."

Alexis donup kaldı. Tek yaşam belirtisi, tek bir kez göz kırpmasıydı. Ama sonra yutkundu ve tek kelime etmeden Liv'in yanından geçip kapıya gitti. Liv, arkadaşının onu dışarı atmasını bekleyerek yüzünü buruşturdu. Ancak Alexis AÇIK tabelasını KAPALI tarafına çevirdi. Eli bir an için camın üzerinde durdu, parmaklarında hafif bir titreme vardı.

Sonra tekrar arkasını döndü. Yüzünün rengi solmuştu.

Liv derin bir nefes alıp verdi. "Gerçekler konusunda bana güvenebileceğini hissedeceğin kadar iyi bir arkadaş olmadığım için üzgünüm. Dünyayı, bana söylemeye çalıştığın şeyi anlamayacak kadar siyah-beyaz gördüğüm için üzgünüm."

Alexis anlaşılabilir bir şekilde iç çekti ve ellerini salladı. "Dur."

Liv altüst oldu. "Ta-tamam."

Arkadaşı hafifçe gülümsemeyi başardı. "Ben de sana bir özür borçluyum."

"Hayır, değilsin."

"Sana affedilemez şeyler söyledim."

"Onları duymaya ihtiyacım vardı."

"Kimse bunları duymayı hak etmez."

Liv ona birkaç adım daha yaklaştı. "Ama haklıydın. Hayatımın çoğunu kendi zayıflığımdan utanarak geçirdim ve bunu insanlara karşı kullandım, kendimin bile ulaşamayacağı bir standarda uymalarını bekledim."

"Ve ben de kendi utancımı örtmek için sana saldırdım."

Alexis adına hissettiği öfke Liv'in göğsünü kabarttı. "Ama sen yanlış bir şey yapmadın! Royce seni bu pozisyona sokan bir pislik!"

Genç kadın hafifçe güldü. "Keşke senin gibi savaşıcak cesaretim olsaydı."

"Bu..."

"Ne var biliyor musun?" dedi Alexis, onun sözünü keserek. "Siktir et. Birinin bilmesi garip bir şekilde özgürleştirici. Bununla yaşamaktan bıktım."

Liv'in gözleri büyüdü. "Sen küfür mü ettin?"

"Biliyorum. Bunu yapmak için uygun bir zaman gibi görünüyordu."

"Tamamen katılıyorum."

Alexis tavana baktı ve derin bir nefes aldı. Bakışlarını indirirken soluğunu dışarı verdi. "Bir içkiye ihtiyacım var."

"Kızım, aynen."

Liv, Beefcake ve Howler için gözlerini dört açarak Alexis'i mutfağa kadar takip etti. Silah edinecek kadar uzun süre gözetimsiz kalmışlardı. Alexis mutfağın en uzak ucuna kadar gitti ve buzdolabından bir kutu kola çıkardı. Liv, bunu bir viski şişesi takip edince yüksek sesle güldü.

"Belki sadece viski," dedi.

Alexis başını salladı. "Kesinlikle."

İki kadeh sonra, mutfağın zemininde oturuyorlardı, sırtlarını soğuk paslanmaz çelik tezgâha dayamışlardı.

"Annem hastaydı," dedi Alexis.

"Biliyorum."

"Bana tüm bu parayı teklif ediyordu ve tek yapmam gereken çenemi kapalı tutmaktı. Artık bir çıkış yolum vardı. Sadece tacizden ya da o cehennemden kurtulmak için değil, annem için de

bir çıkış yoluydu. Bana onun tıbbi masraflarını karşılayacak kadar, ona gerçek bir cenaze töreni düzenleyebileceğim kadar para teklif ediyordu ve...”

Alexis etrafına baktı, elleri vücudundaki içkiyi yansıtacak kadar çılgınca hareket ediyordu.

“Kendi kafeni açmak için,” diye tamamladı Liv.

“Hayalimi yaşamak için.”

“Bunlardan utanman için hiçbir sebep yok.”

“Bunu biliyorum. Ve muhtemelen, senin yerinde olsaydım ben de bana aynı şeyi söyledim. Ama gerçekten başına geldiğinde durum farklı.”

“Ne kadar sürdü?”

“Neredeyse işe girer girmez başladı.”

Liv’in nefesi kesildi. “Bu bir yıldan fazla.”

“Evet. Tamamen aşağılandığım koca bir yıl.” Alexis’in sesi sertleşti. “Ondan nasıl kaçınılacağını, önemli değilmiş gibi nasıl davranılacağını öğrendiğim bir yıl, Kariyerimi ve uğruna çalıştığım her şeyi korumak için buna katlanmak zorunda olduğuma inandığım bir yıl.”

“O... Yani ne kadar ileri gitti?” Liv soruyu başka nasıl soracağını bilmiyordu ve sorduğu için bile suçluluk duyuyordu.

“Onunla yatıp yatmadığımı mı soruyorsun?”

“Önemli değil. Bunu sormamalıydım.”

“Evet.”

Alexis bunu öyle yumuşak bir şekilde söylemişti ki Liv ilk başta onun ne demek istediğini anlamadı. Ama Alexis’in yüzündeki bakış onu ele verdi.

“Neden utandığımı sormuştun. İşte bu yüzden. Ona teslim oldum. Bu beni ne yapar?”

Alexis, Liv'in cevap vermesini beklemedi. Sendeleyerek ayağa kalktı. Liv, arkadaşının bir çöp tenekesine koşup kusmasını çaresizce izledi.

Liv, Alexis'in yanına gitti ve ona arkadan sarıldı. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

Alexis ellerini çöp tenekesinin iki yanına dayadı, terden sırlıklam olmuştu ve nefes nefeseydi. Liv onu omuzlarından tutup arkasını dönmesi için zorladı.

"Bu seni ne mi yapar?" diye sordu, daha önce Rosie'nin ona yaptığı gibi arkadaşının yanaklarını kavrayarak. "Bu seni bir savaşçı yapar."

Alexis'in gözlerinden yaşlar süzüldü. "Onunla yattım. *Kendi isteğimle*, Liv."

"Rızaya dayalı değildi. Hem öyle olsa bile kimin umurunda? Senin üzerinde bir gücü vardı. Annen yüzünden savunmasız olduğunu biliyordu. Bundan faydalandı. *Senden* faydalandı. Kendini ve anneni korumak için yapabileceğini düşündüğün tek şeyi yaptın." Liv, kitabı küçük bir gülümsemeyle hatırladı. "*Korku güçlü bir motivasyon kaynağıdır ama sevgi de öyle.*"

Yüzü buruşan Alexis, hıçkırıklarına yenik düştü. Eğildi ve alnını Liv'in omzuna bastırdı. Liv ona sıkıca sarılıp hafifçe salladı. Hıçkırıkları titrek nefeslere dönüşene kadar, ellerini arkadaşının sırtında gezdirdi. Ta ki ağlaması bitene kadar.

Alexis inleyerek geri çekildi ve yanaklarını silerek arkasını döndü. "Tanrım, ağlamaktan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ben de son yirmi dört saat içinde bir ömür boyu yetecek kadar ağladım."

"Neden?" Alexis burnunu çekerek tekrar ona döndü.

Ah. Doğru. Mack konusunda bir şey bilmiyordu. Liv omuz silkti ve ona olanları anlattı.

Alexis'in ağızı açık kaldı. "Vay canına. Hayatında ne çok şey oluyor."

"Hem de nasıl."

"Peki... Onunla bitti mi yani?"

Liv'in boğazı düğümlendi. "Ona affedilmez şeyler söyledim."

Alexis başını yana eğdi ve Liv, son derece derin ve Alexisvari bir şeyin gelmek üzere olduğunu biliyordu. "Belki de onları duyması gerekiyordu."

Liv inledi ve gözlerini devirdi. "Bunu hak ettim, değil mi?"

"Evet."

Tanrım, ya her şeyi mahvettiyse? "Yine de onları duymasına gerek yoktu. Anlayışlı olmama, ona sarılmama ihtiyacı vardı. Ve ben bunların hiçbirini yapmadım."

Alexis elini onun koluna koydu. "Derin nefesler al."

Liv tezgâha geri döndü, kendine bir kadeh daha doldurdu ve içkiyi kafasına dikti. Alexis de ona katılıp aynısını yaptı.

"Aslında ne yapmak istiyorum biliyor musun?" diye sordu Alexis kadehini indirirken.

"Körkütük sarhoş olup erkekler hakkında dırdır etmek mi?"

"Hayır. Şey, evet. Ama daha sonrasında bahsediyorum."

"Ne yapmak istiyorsun?"

Alexis iki kadeh daha doldurdu ve birini Liv'e verdi. "Royce Preston'ı yok etmek."

Liv kadehlerini tokuşturdu. Çünkü bu, doğru bir şekilde yapacağı tek şeydi. "Aynen."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mack hayatında ilk kez işsiz olmayı diledi.

Çünkü Liv'den ayrıldıktan sonra tökezleyerek eve girmiş, hiç açılmamış bir şişe Jameson almış ve genç kadının tadını, dokunuşunu ve hatırasını unutana kadar kulüplerine ya da tek bir canlının yanına gitmek niyetinde olmadan yatağına gömülmüştü.

Üç gündür banyo yapmamıştı. Çok az yemişti. Tüm aramaları ve mesajları görmezden gelmişti. Bir şeyleri fırlatmıştı. Bir şeyleri kırmıştı. Ama çoğunlukla uyumuş ve içmişti. Çok fazla içtiğinde, onu arayıp sesli mesaj bırakmayı düşünmüştü ama Tanrı'ya şükürler olsun ki bunu yapmamıştı çünkü birkaç kere de ağlamıştı.

Çünkü kalbi lanet olası göğsünün içinde kanıyordu.

Dördüncü gün, yatak odasının kapısı çarparak açıldı. "Aman Tanrım, bu koku da ne?"

Mack yan tarafına döndü. Arkadaşları, yüzlerinde aynı tiksinti ifadesiyle kapının önünde duruyorlardı.

"Ne istiyorsunuz?" diye hırladı.

“Seni kurtarmaya geldik,” dedi Gavin, “ama sanırım gaz maskesine ihtiyacımız olacak.”

“Siktir git.”

Gavin eliyle ağzını ve burnunu kapattı. “Cidden Mack. Burası bir deve sergisi gibi kokuyor. Tuvalete gitmeyip de altına falan mı yapıyordun?”

Mack bir yastık alıp fırlattı. Adamlardan birkaç metre uzağa düştü. “Git başımdan.”

Gavin dramatik bir şekilde öğürerek yerdeki yastığın ve kirli kıyafet yığınlarının üzerinden atlayıp banyoya gitti. Mack birkaç saniye sonra duştaki suyun açıldığını duydu.

“Git de yıkan, pislik,” dedi Gavin, odaya geri dönünce. “Şimdi. Sonra aşağı gel. Müdahale vakti geldi.”

Adamlar dışarı çıkarken kapı sertçe kapandı.

Mack tavana baktı. Canları cehenneme. Müdahaleye ihtiyacı yoktu. Sefaletinin içinde debelenmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Eliyle sakalını sıvazlarken kendi kokusunu aldı ve en azından bir konuda haklı olduklarını fark etti. Duş alabilirdi.

Oturup bacaklarını yataktan aşağı sallarken sertleşmiş kasları itiraz etti. En azından koşmaya en son ne zaman bu kadar ara verdiğini hatırlayamıyordu. Sıcak su, omuzlarındaki farkına bile varmadığı düğümlere çarpıyordu.

İlahi adalet. Kitap kulübünün kurucusu, kılavuzların tüm cevaplara sahip olduğuna inanan, aşk hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğini düşünen adam, bir kadın tarafından alt edilmişti.

Ama bu doğru değildi, değil mi? Kendi kendini alt etmişti. En önemli kurallardan birini çiğnemişti: Asla ve asla yalan söyleme. Liv’e gerçeği söylemek için binlerce fırsatı olmuştu ama söylememişi. Liv kendi acı dolu geçmişi hakkında ona güvendikten sonra bile, doğru kelimeleri bulmak için daha fazla zamana ihtiyacı

olduğuna kendini inandırmıştı. Kitaplardan öğrendiği her şeyi görmezden gelmiş, kahramanların öğrenmek zorunda kaldığı her zorlu dersi unutmuştu ve artık çok geçti.

Mack elleriyle yüzünü ovuşturdu ve başını sıcak suya doğru kaldırdı. Kaynar su bir ceza, bir kınama, acı verici bir arınmaydı. Genç kadının, tenine işleyen izlerini silmek için binlerce sıcak duş alması gerekecekti ve bu bile sonunda, tamamen, şiddetle âşık olmanın nasıl bir şey olduğuna dair anılarını bey-ninden ve kalbinden silmeye yetmezdi. Kılavuzlar, mutsuz bir sonla nasıl başa çıkılacağı konusunda hiçbir tavsiyede bulunmuyordu. Resmi olarak tek başınaydı.

On beş dakika sonra nihayet yatak odasından çıktı ve aşağı indi. Rus, onunla mutfağa giden koridorda karşılaştı. “Sarılmaya ihtiyacın var, değil mi?”

“Pek sayılmaz... Ah.” Rus onu garip, kaslı bir kucaklamanın içine çekti. Yüzü Rus’un omzuna yapıştı ve bu aslında iyi hissettirdi, bu yüzden bir süre orada kalıp gözlerini kapattı. Sarılmalar hafife alınıyordu.

“şimdi çok daha güzel kokuyorsun,” dedi Rus geri çekilirken. En azından bir artısı vardı.

Mack mutfağa girdiğinde adamları temizliğin çeşitli aşamalarında buldu. Malcolm, devasa parmaklarının üzerine zar zor oturan plastik eldivenler giyyordu ve yavaşça biriken kirli bulaşıklardan mucizevi bir şekilde arınmış olan lavaboyu temizliyordu.

“Burası berbat haldeydi dostum,” dedi Del, tezgâhın üzerindeki yapışkan bir şey kazıdığı yerden başını kaldırmadan. “Daha önce hiç böyle görmemiştim.”

“Kötü birkaç gün geçirdim.”

“Hadi canım sende,” dedi Gavin. “Yerde, bağımsızlığını ilan edip darbe yapmak üzere olan bir pizza parçası vardı.”

“Tanrım, sadece dört gün oldu.”

Hepsi durup ona baktı.

“Ne?” diye bağırdı.

“Beş gün oldu,” dedi Gavin.

Ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Beş gün mü? Bütün bir gün mü kaybetmişti? Bu nasıl olmuştu? Kahretsin. Liv onu aramaya çalışmış mıydı? Telefonunu en son ne zaman kontrol etmişti ki?

“Telefonum nerede?” diye soludu.

Gavin omuz silkti. Mack arkasını döndü ve tekrar yukarı koştu. Yataktaki örtüleri çekip çıkardı, yastıkları arkasına fırlattı. Yoktu. Neredeydi? Yere yatıp yatağın altına baktı. İşte. Telefonu alıp ters çevirdi. Açmaya çalıştı. Şarjının bittiğini anlayınca küfretti. Şarj aletini aldı ve tekrar aşağıya koştu.

Mutfğa döndüğünde Malcolm mikrodalga fırından bir şey çıkarıyordu. Her ne ise kokusu Mack’in boş midesinde şiddetli bir gurultuya yol açtı ama telefonunu şarja takarken ona bakmadı bile. Ekranın hayata dönmesini beklerken başparmaklarıyla tezgâhta gergin bir ritim tuttu.

“Otur ve ye,” dedi Malcolm, elinde bir tabakla arkasından gelerek.

Mack, güç düğmesine tekrar basarken onu görmezden geldi ama aynı boş pil görüntüsüyle karşılaştı.

“Sana bir daha söylemeyeceğim,” dedi Malcolm.

Mack’in midesi yine guruldadı, bu yüzden pes etti. Adanın etrafındaki taburelerden birine oturduğunda, Malcolm tabağı ve bir şişe suyu önüne koydu.

Mack öne eğilip tabağına baktı. “Ne bu?”

“Tavuklu tart.”

“Bunu benim buzluğumda mı buldun?”

“Hayır, ben getirdim.”

Mack tek kaşını kaldırdı. “Neden?”

“Getirdiğim yemek konusunda cidden şikâyet mi edeceksin? Bir haftadır burbon ve peynirli krakerle yaşıyorsun.”

“Viski. Bourbon değil.”

“Aynı şey.”

“Aslında değil,” dedi Gavin. “Tüm burbonlar viskidir ama tüm viskiler burbon değildir.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Malcolm sakalını çekiştirerek. Mack’in tabağını işaret etti. “Hasta olduğumda annem yapardı. Teselli yemeklerinin iyi geleceğini düşündüm.”

Mack birkaç ısırık aldı. Tat alma duyusu keyiflendi, ancak midesi gerçek yiyeceklerin varlığına isyan etti. Tart, midesine iner inmez taşa döndü. Bu yüzden yemeği bırakıp su içti.

Karşısında, çocuklar yan yana dizilmiş beklentiyle onu izliyorlardı. “Yaşıyorum,” diye mırıldandı. “Artık gidebilirsiniz.”

Del, *evet, tabii* dercesine güldü. “Seni şu anda yalnız bırakacağımızı mı sanıyorsun?”

“Yalnız kalmak istiyorum.”

“Hayır, istemiyorsun,” dedi Gavin.

“Evet, istiyorum.”

“Bu çok zor,” dedi Malcolm. “Arkadaşlar arkadaşlarını yalnız bırakmaz.”

Rus, tartı işaret etti. “Bunun içinde peynir var mı?”

Mack tabağı tezgâhın karşısına itti. Rus tabağı aldı ve tartı bir sandviç gibi eliyle yemeye başladı.

Gavin şaşkınlıkla ona baktı. “Dostum, nasıl acıkmış olabilirsin? Buraya gelmeden önce lanet olası bir lokantada durduk.”

“O bir kahvaltıydı,” diye mırıldandı Rus ağzı doluyken. “Bu öğle yemeği.”

Malcolm, Mack'ın yanındaki tabureyi çekip oturdu. "Bize ne olduğunu anlat."

"Ne olduğunu biliyorsun."

"Biz sadece galayı terk etmeden önce neler olduğunu biliyoruz, sonrasını değil," dedi Del.

"Ve benden onun," -Gavin'e doğru başını salladı- "sizi bilgilendirmediğine inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Thea bana babandan bahsetti," dedi Gavin. Bir süre durakladıktan sonra, "Liv'i görmedim. O da senin gibi saklanıyor ve herkesten kaçıyor," diye ekledi.

Mack, alnını tezgâha dayayıp ağlama dürtüsünü savuşturmak için ellerini yumruk yaptı. Liv'in sessiz öfkesi acı vericiyse, Gavin'in sessiz anlayışı işkenceydi. Bir yanı, Gavin'in ona zarar vermesini diliyordu. Ona vurmasını. Ona bağırmasını.

"Hadi dostum," dedi Del sessizce. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Bize ne olduğunu anlatmazsan bunu düzeltmene yardım edemeyiz."

"Düzeltecek bir şey yok. Her şey bitti."

"Her şeyin bitmiş olduğunu sanan gerçek bir roman kahramanı gibi konuştun," dedi Malcolm.

Mack inledi. "Artık aptal kitap saçmalıkları hakkında konuşmak istemiyorum."

Hepsi gözlerini devirdi. "Mack," diyerek iç geçirdi Malcolm. "Bunun ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Hikâyenin en dip noktası bu. Vazgeçemezsin."

"Beni dinliyor musun? Bu bir hikâye değil. Bu benim kahrolası gerçek hayatım ve hayatım berbat durumda. Bittiğini söyledi, hepsi bu."

"Erkek kahraman çuvalladığında her kadın kahramanın söylediği şey budur," dedi Del. "Ama bu bir son değil. Hadi ama dostum. Bütün bunları biliyorsun."

“Tek bildiğim, Liv’in başından beri haklı olduğu.” Adını yüksek sesle söylemek bile göğsünü sıkıştırdı. “Çok fazla aşk romanı okudum ve bu bana sadece kırık bir kalp kazandırdı.”

“O aşk romanları hepimizin evliliğini kurtardı,” dedi Del. “Bunu bizim için *sen* yaptın. Tam olarak senin şu an hissettiklerini hissetmemize rağmen, devam etmemizi, okumamızı ve dayanmamızı sağladın. Sonunda o kara anı yaşıyorsun diye bizi gerçekten korkutabileceğini mi sanıyorsun?”

“Kara an mı?” Mack arka kapıyı gösterdi. “Dışarı. Hepiniz.”

Onu görmezden geldiler. “Tam olarak ne dedi?” diye sordu Malcolm.

“Tanrım,” diye mırıldandı Mack, elleriyle yüzünü ovuşturarak. “Ne fark eder ki? Her şey bitti.”

“Ne. Oldu?” diye hırladı Del. Öfkesi sadece sesinden değil, dudaklarının gergin çizgisinden de belliydi.

Mack sonunda patladı. “Tam da olacağını bildiğim şey oldu! Ona her şeyi anlattım! Ona içimi döktüm ama ben ve geçmişim hakkındaki gerçeği öğrendiği anda artık beni istemediğine karar verdi.” Yorgunluk ve teslimiyet, kaslarını pelteye çevirdi. Omuzları çöktü ve elleri işe yaramaz bir şekilde kucığına düştü. “Ona her şeyi anlattım ve bu yeterli değildi.”

Malcolm kollarını kavuşturup korkutucu bir tavır takındı. “Yani bu kadar mı? Onun için savaşmayacak mısınız?”

“Uğruna savaşacak bir şey yok. Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtti.”

“Saçmalık,” diye bağırdı Del. “Daha fazlası olmalı. Liv seni bunun için paketlemez.”

Gavin derin bir iç çekti ve adadaki taburelerden birine oturdu. “Bilmiyorum, Del. Yapmış olabilir. Acayip kindar biridir.”

Mack gözlerini kısarak ona baktı. Bu nasıl bir saçmalıktı?

Gavin dirseklerine yaslandı. “Bak, baldızımı seviyorum ama beni deli ediyor. Bazen Thea’yla onun nasıl akraba olabileceklerini bile anlamıyorum. Thea nazik ve anaç, Liv ise alaycı ve huysuz.”

Mack’in kan basıncı yükselirken elleri birer yumruğa dönüştü.

“Yani, onun saçmalıklarını aşmaya çalıştığın için seni takdir ediyorum, Mack. Çünkü o kız...” Gavin başını iki yana salladı. “Onu sevmeyi çok zorlaştırıyor.”

Yeterince duymuş olan Mack ayağa fırladı. “Gavin, arkadaşlığımıza olan saygımdan dolayı, suratındaki kemikleri kırmadan önce söylediklerini geri alman için sana tam olarak bir saniye veriyorum.”

Gavin kaşlarını kaldırdı. “Affedersin?”

“Bu şimdiye kadar duyduğum en büyük saçmalık. Liv, tanıdığım sevmesi en kolay insan. Komik, zeki, nazik ve cesur. Onu gerçekten tanımak için biraz vakit ayırmış olsaydın, alaycılığını sadece kendisi incinmeden önce insanları kendinden uzaklaştırmak için kullandığını anlardın. Bunların hepsi, kırılmaktan korkan duygusal bir kalp için bir paravan. Eğer bunu göremiyorsan hayatında olmasını hak etmiyorsun.”

Adamların hepsi o sinir bozucu, bilmiş gözlerle birbirlerine baktılar. Gavin taburesine oturdu ve başını yana eğdi. “Öyleyse neden onun için savaşıyorsun?”

İşte o zaman, Mack oyuna geldiğini fark etti. Orospu çocuğu. “Az önce söylediklerinin hiçbirinde ciddi değildin, değil mi?”

Gavin sırıttı. “Tek kelimesinde bile.”

Mack’in şakağındaki bir damar dışarı fırladı. “Evimden defolun. Hepiniz.”

Arkasını döndü ve telefonunun hâlâ ölü bir şekilde durduğu karşı tezgâha koştu. Granit tezgâhın kenarlarını kavradı ve avuç içleri acıyana, eklemleri bembeyaz kesilene kadar sıktı.

“Dostum, kılavuzları kendi hayatımıza ve ilişkilerimize nasıl uyarlayacağımız konusunda bize yıllarca ders veren birine göre, kendi tavsiyeni dinleme konusunda kesinlikle berbatsın,” dedi Malcolm arkasından.

Mack elini havaya kaldırıp ortaparmağını gösterdi.

Mutfak fayansına sürtünen bir ahşap sesinin ardından Gavin’in sözleri geldi. “*Koruyucu* kitabındaki Chase’in hareketlerini anlayamadığımı söylediğimde bana ne demiştin?”

Mack tezgâhı biraz daha sıktı. “Lanet kitap hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Alt metni kaçırdığımı söylemiştin.”

“Bu lanet olası bir kitap!”

Birisi omzuna hafifçe vurdu. “Kendi hareketlerinin alt metnini kaçıırıyorsun, Mack,” dedi Gavin.

Mack onun elinden sıyrıldı. “Aramızdakileri o bitirdi, Gavin. Ben değil.”

“Öyle mi gerçekten?” diye sordu Malcolm, onun yanına yaklaşarak. “Yoksa sen savaşmadan çekip gittin mi?”

Mack kaskatı kesildi ve göğsü ani bir köşeye sıkışma duygusuyla sıkıştı; arkadaşlarından dolayı değil, yüzleşmek istemediği bir gerçekten dolayı. “Bana bittiğini söyledi.”

“Liv’in kendini korumak için insanları uzaklaştırdığını kendin söyledin,” dedi Gavin sessizce.

“Onun savunmaya geçeceğini biliyordun,” dedi Del. O da tezgâhın önündeki küçük gruba katılmıştı. “Duvarlarını yeniden öreceğini biliyordun.”

“Bunu biliyordun ama yine de senden tam olarak beklediğini yaptın,” dedi Malcolm.

Mack telefonuna baktı ve bir an önce açılmasını diledi, ancak ekran karanlık kaldı. Belki de en iyisi buydu, çünkü ya açılırsa ve

Liv'den hiç mesaj gelmediğini görürse? Cehalet gerçekten mutluluktur. Pek çok yönden. Bu duyguyu, bu acıyı, çocukların haklı olduğuna dair hissettiği korkuyu unutmak için neler vermezdi.

Göğsünün etrafındaki mengene tekrar sıkılaştı.

“Kalıp onun için savaşmak yerine Liv'in seni uzaklaştırmasına izin verdin,” dedi Gavin. “Neden?”

Mack gözlerini kapadı. *Korku güçlü bir motivasyon kaynağıdır.*

“Hadi dostum,” dedi Del. “Konuş bizimle.”

Yapamadı. Kelimeleri oluşturamadı.

“Mack...”

“Çünkü bensiz daha iyi,” cümlesi ağzından sessizce çıktı. Belki de bunu onlara değil de kendine söylediği içindi. Belki de sadece bunu yüksek sesle söylemesi gerektiği içindi. Bunu kabullenmek içindi. Sahiplenmek. Onunla yaşamak. İlk ve son kez.

“Kahretsin,” diye soludu Gavin. “Sanırım alt metni bulduk.”

“Neden böyle düşünüyorsun, Mack?” diye sordu Del.

Mack gözlerini açtı ama hiçbir şey görmedi.

“Bize bak,” dedi Malcolm, sessiz ama buyurgan bir tonda.

Mack başını iki yana salladı. Şu anda onlarla yüzleşemezdi. Gözlerine bir kez bakarlar ve onun içini görürlerdi. *Gerçek* onu. İçindeki sahtekârı görürlerdi. Babası annesini döverken dolaba saklanan korkmuş on dört yaşında bir çocuktan başka bir şey olmadığını görürlerdi. Sonra onlar da onu reddederlerdi.

“Liv, sevdiği adam olmadan neden daha iyi olsun ki?” diye sordu Del.

“Çünkü bir yanılsamayı seviyordu.” Kahretsin. Sesinin nesi vardı? Zar zor konuşabiliyordu. “Aşk romanlarının sayfalarından yaratılmış uydurma bir adamı seviyordu.”

“Hayır. Liv ile birlikteyken başka bir kadınla olduğundan çok daha gerçektin,” dedi Del. “Gerçek sana âşık oldu.”

“Belki de seni asıl korkutan budur,” diye devam etti Malcolm.

“Ben...” Sesi tamamen kısıldı.

“Mack,” dedi Malcolm usulca, parmakları rahatlatıcı bir kesinlikle omzunu sıkıyordu. “Bize babandan bahset.”

Mack tekrar gözlerini kapadı ve yutkunmaya çalıştı ama bir kez daha boğazına sert bir yumru yerleşti. “Onun bir parçasının içimde yaşıyor olmasından ödüm patlıyor. Sanırım bu yüzden adımlı değiştirdim.”

Yüce İsa. Gerçek onun başını döndürdü. Ayakta kalmak için tezgâhı daha sıkı kavradı. “Adımı değiştirdim çünkü onun kanının damarlarımda akmasından korkuyorum. Ya benim de bir yerlerde ona benzeyen bir yanımlı varsa?”

“Mack,” dedi Malcolm. “Sen baban değilsin.”

Malcolm’un sözlerinin ok keskinliğindeki kesinliği, yaralı ve hırpalanmış kalbinin etrafında kalan küçük çeliği de delip geçti.

“Ve babanın yaptıkları seni tanımlamaz.”

Mack’in çenesinden bir şey damladı. Ah, kahretsin. Ağlıyordu. Lanet olsun.

“Ondan daha iyi bir adam olmayı öğrenmek için aşk romanları okumaya başlaman bile zaten onun hayal edebileceğinden çok daha iyi bir adam olduğunu gösteriyor.”

Gavin yanına yaklaştı. “O kadar uzun zamandır bir tür gizli kimlikle yaşıyorsun ki gerçekte kim olduğunu unuttun. Ne kadar iyi ve düzgün bir adam olduğunu.”

“Siktir,” diye hırladı Mack. “Kahretsin!”

Yumruğunu tezgâha vurdu ama sonra arkasındaki Malcolm iki dev kolunu ona doladı. Ardından Del ona sarıldı, sonra Gavin ve aniden Rus bile oradaydı ve bu, Mack’in tam ortada olduğu büyük, erkeksi bir kucaklaşmaya dönüştü.

On dört yaşından beri içine attığı her şey istese bile durduramayacağı bir hıçkırık seliyle dışarı taşarken arkadaşları onu tuttu. Ve ağlamasına izin verdiler, onlara tutunmasına izin verdiler.

Malcolm alnını Mack'in ensesine bastırdı. "Bırak gitsin dostum. Bırak gitsin. İhtiyacın olduğu sürece yanındayız."

Onlara ihtiyacı vardı. Hem de çok. Çünkü dizleri titriyordu ve bacakları zar zor çalışıyordu. Göğsü bir ömre yetecek kadar sırlardan, vicdan azaplarından, acılardan ve pişmanlıklardan oluşan tüm baskıyı serbest bırakırken Mack zaman kavramını yitirdi.

Ta ki kapı zilinin hoş ding-dong'u bu anı bölene ve hemen ardından sabırsız bir vuruş gelene kadar.

Harika. Bu da kimdi... Bekle. Belki de Liv'di. Mack, arkadaşlarının kollarından ayrıldı.

"Ben bakarım," dedi Rus, Mack onu durduramadan.

Otuz saniye sonra, panikten fal taşı gibi açılmış gözlerle geri koştu. "Kırmızı kod. Kırmızı kod."

Kırmızı kod mu? Bu da ne demekti?

Mutfakta ufak tefek, sinirli bir kadın belirdi.

Ah, kahretsin. Lanet olası kırmızı kod.

Thea Scott kollarını kavuşturup dik dik baktı ve gergin sessizliği toplu bir iç çekiş doldurdu.

"Merhaba, tatlım," dedi Gavin. "Senin burada..."

"Bana *tatlım* falan deme," diye tersledi Thea.

Gavin çenesini kapattı.

Thea füze gibi bakışlarını Mack'e fırlattı. "Bak, bu beni gerçekten sinirlendiriyor. Kız kardeşimin kalbini kırdığın için sana yaratıcı isimler saymaya, hatta seni taşaklarından tekmelemeye hazırdım ama sen orada durmuş öyle görünme cüreti gösteriyor-

sun.” Elleriyle onun genel acıklı durumunu işaret etti. “Kendini bok gibi hissetmeni nasıl sağlayabilirim ki? Sen çoktan o noktaya varmışsın.”

Mack ensesini kavradı. “Thea...”

“Konuşmayı kes.”

Mack çenesini sıkıca kapattı.

Thea ellerini beline koydu. “Yemin ederim, sen ve Liv benim ölümüm olacaksınız!”

Mack’in kalbi tekledi. “Liv’in nesi var? O iyi mi?”

“Sana çenenen kapatmanı söyledim.”

Arkadaşlarının sadakatinin de bir sınırı vardı. Hepsi arka kapıya doğru yöneldi, hangisinin -gitmenin mi, yoksa kalmanın mı- başını daha çok belaya sokacağından emin değilmiş gibi duran Gavin hariç.

Thea diğerlerinin de gitmesine engel olmak için kolunu uzattı. “Hiç kimse bir yere gitmiyor. Bunun için hepiniz suçlusunuz.”

Gavin, grup için kendini feda ederek dikkatle karısına yaklaştı. “Ne için?”

Thea dudaklarını büzdü. “Kız kardeşim, Royce’un peşine düşmek üzere.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Mack kulaklarının uğuldadığını hissetti. “Ben... Ne dedin sen?”

Thea sinirli bir ses daha çıkardı. “Merhaba? Yemek kitabı tanıtımı? Onun peşinden gidiyor.”

Bugün yemek kitabının yayımlandığı gündü. Vay be. O kadar uzun zamandır sarhoş ve üzgündü ki günlerin bile farkında değildi. Ağzı kurudu. “Onun peşinden *yalnız* mı gidiyor?”

“Hayır. Jessica ve Alexis yardım ediyor. Hop ve Geoff denen o garip adam da.”

“Planları ne Tanrı aşkına?” Mack sesinin tonuna engel olamamıştı. Sevdiği kadın için endişeleniyordu ve kendini aşırı derecede koruyucu hissediyordu.

“Önceki planın aynısı sanırım. Ancak ses kasetini basma sızdırmak yerine, listeden yedi kadının daha ortaya çıkmayı kabul etmesini sağladılar. Her kadın, başlarına gelenler hakkında bir makale ya da onun gibi bir şey yazdı ve Liv’in, Riya ile Geoff’un bu makaleleri dahil etmek için tüm muhabirlerin basın kitlerini son dakikada değiştirmelerini sağlamak gibi çılgınca bir fikri vardı.” Thea ellerini tekrar havaya kaldırdı. “Tüm detayları bilmi-

yorum! Sadece çılgınca olduğunu biliyorum ve bunun için sizi suçluyorum çocuklar!”

Çatışan duygular yüzünden elleri titriyordu. Gururluydu, çünkü lanet olsun, Liv başarmıştı. Kadınların ortaya çıkmasını sağlamıştı. Ama bir yandan da panikliyordu, çünkü kahretsin, yanında Mack olmadan oraya gidemezdi. Adamların ve lanet olsun, Noah'nın desteği olmadan oraya gidemezdi.

Noah. Mack hızla arkasını döndü ve şarjdaki telefonunu kap-tı. Sonunda açılmıştı. Noah ikinci çalışta cevap verdi. “Vay canı-na. Hayattasın.”

“Ses kaydı nerede? Sızdırılacak durumda mı?”

Noah durakladı. “Royce’un ses kaydı mı? Niye ki? Ne düşünüyorsunuz?”

“Kıçımızı kaldırıp oraya gitmemiz ve yapacağımızı söylediği-miz şeyi yapmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Mack, Noah ayağa kalkıp bir şeyler arıyormuş gibi hıştılar duydu. “Ne kadar zamanımız var?” diye sordu Noah.

Mack, Noah’yı hoparlöre aldı ve Thea’ya baktı. “Ne kadar za-manımız var?”

Thea başını iki yana salladı. “Çok yok. Etkinlik bir saat içinde başlıyor. Ancak kaçıp gelebildim.”

“Bunu yapabilirim,” dedi Noah. “Minibüste hazırlayabilirim ama bunu yapacaksak hemen harekete geçmemiz lazım.”

Adamlar teker teker bakiştılar, gülümsediler ve sonra başla-rını salladılar.

Del, Mack’in yanına gidip sırtına vurdu. “Büyük jest zamanı mı?”

Mack’in kalbi umut ve korkuyla çarpıyordu. “Büyük jest zamanı.”

Sevdiği kadını geri alma vakti gelmişti.

Bugünden sonra Liv'in hiç tırnağı kalmayacaktı. Plan basitti ancak riskler yüksekti. Günün sonunda ya Royce Preston'ın gerçek yüzü ortaya çıkacaktı ya da...

Ya da öne çıkmayı kabul eden tüm kadınlar onun gazabıyla yeniden yüzleşecekti, Riya işsiz kalacaktı ve...

Liv, garajın dışındaki araç yolunda volta atmayı kesti ve elle-riyle yüzünü ovuşturdu.

"Endişelenmeyi bırak," dedi Alexis, Liv'in evinin merdivenle-rinden koşarak inerken.

"Çok fazla şey ters gidebilir."

"Ve pek çok şey doğru gidebilir."

"Ya Riya bizi içeri alamazsa? Ya Geoff değişikliği yapamazsa? Ya..."

Alexis, Liv'in yanaklarını avuçladı. "Ya bundan iki saat sonra tüm dünya Royce'un bize ne yaptığını öğrenirse? Bunu düşün, sadece bunu düşün. Ben öyle yapıyorum."

Sonra merdivenlerden Jessica indi, kolları gazetecilere dağıtılacak dosyalarla doluydu. Riya, tam olarak aynısını bulabilmeleri adına onlar için bir tane çalmayı başarmıştı. Kapılar açılmadan hemen önce, Geoff değişikliği yapacaktı.

En azından plan buydu.

Liv dosyaların yarısını aldı ve hepsini Hop'un arabasına taşıdılar. Arabayı Hop sürecekti ama henüz evden çıkmamıştı. Geçip giden her saniye, Liv'in endişelerini başka bir boyuta taşıyordu.

Liv bir tırnağını daha ısırdı. "Bu kadar uzun süren ne?"

"İşte bu," dedi Jessica, evi işaret ederek.

Liv arkasını döndü. Arka kapının hemen dışında duran Hop ve Rosie, yıllara meydan okuyan tutkulu bir kucaklaşma ve ateş-

li bir öpücükle birbirlerine sarılmışlardı. Onlar için hissettiği neşe, Liv'in gülümsemesine ve manzaranın tadını çıkarmasına yetecek kadar üzüntüsünü bastırmayı başardı. En azından birileri mutlu sonunu bulmuştu.

“Vay canına,” diyerek iç çekti Jessica. “Yaşlıların bile âşık olması harika.”

Liv, düşüncelerinin yönünü ortaya koyan bir bakış atmış olmalıydı çünkü Alexis bir kez daha yanma geldi. “Mack'i aramak istemediğinden emin misin?”

Liv gözlerini sımsıkı kapattı. Mack. Şu anda onu düşünemezdi. Odaklanmaya ihtiyacı vardı. “Eminim.”

“Hâlâ çok geç değil.”

Alexis'in sözlerinin iki anlamı olabilirdi; Mack'in bugün yardım etmesi için çok geç olmadığı ya da ikisi için çok geç olmadığı. Ama Liv ön koltuğa oturmadan önce, onun hangisini kastettiğini sormadı. Önce bunu yapması gerekiyordu. Sonra ona gidecek ve ne kadar aptal olduğunu söyleyecekti. Hikâyesini dinleyecek, onu kabul edip güvenecek kadar cesur olmadığı için çok üzgün olduğunu söyleyecekti.

Onu sevdiğini söyleyecekti.

Onu.

Braden Mack ya da Braden McRae. Adı ne olursa olsun, onu seviyordu. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama olmuştu ve aptal güvensizlikleriyle bu yok ederse asla hayatta kalamazdı.

Hop direksiyonun başına geçti. “Geri çekilmek için son şans,” dedi sertçe.

Alexis ve Jessica arka koltuğa geçtiler ve emniyet kemerlerini bağladılar. “Hadi yapalım şu işi,” dedi Alexis.

“Ben hazırım,” diye ekledi Jessica. “Artık bundan kurtulamaz.”

Liv arka koltuğa uzandı. Alexis ve Jessica, ellerini onunkinin üstüne koydular.

“İkinizi de seviyorum,” dedi Liv, hiç beklemediği duygularla boğuklaşmış olan bir sesle. “İlk başta her şeyi mahvettiğim için üzgünüm...”

“Özür dilemeyi kes,” dedi Alexis.

“Çok fazla zorladığımı biliyorum.”

Jessica başını iki yana salladı. “Sen olmasaydın bunların hiç-biri gerçekleşmezdi.”

Liv, iki kadının desteğini ve affını ruhunun en hassas noktalarına kadar hissetti. Gözyaşları arasında kahkaha attı.

“Tamam,” dedi. “Hadi gidelim.”

“Tamam,” dedi Mack, emniyet kemerini takarken. “Hadi gidelim.”

Minibüsü kullanan Mack, Malcolm ile ön taraftaydı. Rus, Royce’un kasetini hazırlamak için hararetle çalışan Noah’nın yanında arkaya sıkışmıştı. Thea, Gavin ve Del, Thea’nın arabasıyla onları takip ediyorlardı, çünkü bu akşam aptalca bir maçları vardı. Kalbi boğazında atıyor olmasaydı, Mack buna gülerdi.

Küçük konvoy otoyola girerken Mack’in telefonu titrediydi. Kalbi, arayanın Liv olacağı umuduyla atıyordu ama arayan Gavin’di. “Ne var?” diye bağırdı.

“Az önce Thea’ya mesaj attı. Neredeyse varmak üzereler. Hızlı gitmemiz gerekiyor.”

Mack gaza bastı ama kahrolası minibüs bir milyon yaşındaydı ve yüz kilometreyi zar zor görüyordu.

Mack telefonu kulağından çekti ve mesajı Noah’ya ilettili. Sonra aramaya geri döndü. “Thea, geldiğimizi ona söylemememiz gerektiğine emin mi?”

“Emin. Liv’in ihtiyacı olan tek şey...”

“Bunu kendi yoluyla yapmak,” diye bitirdi Mack. “Biliyorum.”

Aramayı sonlandırdı ve minibüsü hız sınırına yakın bir yere çekmeye çalıştı. Sağdan soldan arabalar geçiyordu. Bu iş bittiğinde, Noah’ya yeni bir minibüs alacaktı.

Aslında bu iş bittiğinde yapacağı pek çok şey vardı ve bunların neredeyse tamamı, Liv’i geri almak için ne gerekiyorsa yapmayı içeriyordu.

Birkaç gergin dakikadan sonra ufuk çizgisi belirdi.

“Mack, bir sorunumuz var,” dedi Noah, Mack tam çıkışa yönelirken.

Mack’in duymak istediği kelimeler bunlar değildi. “Ne tür bir sorun?”

“Kaydı düzenleyemiyorum.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Seninle ilgili kısım. Zamanında kesemem. Ses sistemlerine girersek, seninle ilgili kısma gelmeden önce kapatabileceğimi garanti edemem...”

Mack direksiyonu sıktı.

Nashville’in tüm seçkinleri onun hakkındaki gerçeği öğrenecekti.

Bu nasıl bir his olurdu? Utançtan kurtulmak? Her sabah geçmişinin ezici ağırlığı olmadan uyanmak? Sonunda kendini *Braden-Kahrolası-Mack* adındaki boğucu illüzyondan kurtarabilseydi, hayat nasıl olurdu?

İşte fırsat ayağına gelmişti

Ve bunu kullanacaktı. “Umurumda değil.”

“Emin misin?” diye sordu Malcolm sessizce.

“Eminim,” dedi Mack kararlı bir sesle. “Kendi kahrolası hayatımda gizli bir kimlikle yaşamaktan bıktım.”

Sadece çok geç kalmamış olmak için dua etti.

Geç kalacaklardı.

Savoy'un etrafındaki bütün bir blok etkinlik için kapatılmıştı, çünkü elbette öyleydi. Royce, hak edilmemiş ihtişamının tadını çıkarmak için tüm şehri kapatmak zorunda kalsaydı bunu yapardı. Geoff ile buluşmayı planladıkları otoparktan üç blok ötede trafik yavaşladı. Hop, Jessica'nın ağzının açık kalmasına neden olan bir dizi küfür sıraladı; görünüşe göre genç kız, yaşlı insanların bile küfür edebileceğini bilmiyordu.

"Ona mesaj at ve haber ver," dedi Alexis.

Liv, Geoff'a bir mesaj gönderdi ve yanıt beklerken dudağını ısırırdı. Bu hiç iyi değildi.

On beş dakika içinde içeride olmazsam işimiz bitti.

Liv arka koltuğa döndü. "Dosyaları bana ver."

"Ne?" dedi Alexis. "Niye ya?"

"Ben gidiyorum. Siz çocuklar arabayı park edin ve benimle orada buluşun."

Hop tekrar küfrederken Alexis başını iki yana salladı. "Hayatta olmaz," dedi. "Bunu birlikte yapıyoruz."

"*Birlikte yapıyoruz* ama Geoff'un bunlara şimdi ihtiyacı var."

Hop başka bir yol kalmadığını anlamış olmalıydı ki sert bir fren yaptı. "Çabuk ol."

Alexis, dosyaları ön koltukların arasındaki açıklıktan içeri itti. Liv hepsini topladı ve kapısını açtı. Trafikten kaçınarak turistlerle dolu kaldırıma çıktı.

Dosyaları göğsüne bastırarak koşmaya başladı.

Üç blok. Sadece üç blok boyunca koşması gerekiyordu. Ve sonra tüm bunlara değişimini kanıtlayabilirdi.

“Kahrolası trafiği kontrol etmedin mi?”

Mack, neredeyse hiç küfretmeyen Malcolm’a bakmak için gözlerini yoldan ayırdı. “Biraz meşguldüm,” diye çıkıştı.

Savoy çevresindeki trafik bir dur-kalk kâbusuydu ve çoğunlukla duruyorlardı.

Minibüs tam üç dakikadır hareket etmemişti. Mack elini çenesinden aşağı kaydırды. “Liv’e ulaşmam gerek.”

“Arabayı kenara çek,” diye emretti Malcolm.

Mack şaşkınlıkla ona baktı. “Ne? Neden?”

“Çünkü ben kullanacağım. Sen sadece çık ve git.”

Mack, eski vites kolunu park konumuna aldı. Kapıyı açtı ve Malcolm direksiyonun arkasına kayarken araçtan dışarı fırladı. Her iki yönde de duran arabaların arasından geçti ama arkasındaki minibüsün kapısının gıcırdadığını duydu. Arkasını döndüğünde Rus’un da indiğini gördü.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Mack.

Rus bir arabanın kaportasının üzerinden atladı ve kaldırıma çıkınca durdu. “Çünkü bu büyük jest,” dedi.

Mack sırtıttı ve onun omzuna vurdu. “Ve büyük jest için her zaman koşarız.”

Üç blok. Sadece üç blok boyunca koşması gerekiyordu. Ve sonra Liv’e, buna değdiğini kanıtlayabilirdi.

Aman Tanrım, Liv koşmaktan nefret ediyordu. Gerçekten nefret ediyordu. Zevk için koşan, maratona falan çıkan tüm o insanları asla anlamayacaktı. Asla. Çünkü ayakkabılarının kaldırıma vurduğu her an işkence gibiydi, özellikle de kollarını hareket ettiremediği için.

Ama buna değecekti. Geoff dosyaları değiştirecekti. Muhabirler, Royce hakkındaki gerçeği okuyacaktı. Sonra da Liv, Braden'a ulaşmak ve çok daha önce söylemesi gereken her şeyi ona söylemek için her türlü mesafeyi, herhangi bir süreyi koşacaktı.

Bir. Blok. Daha.

Köşeyi hızla döndüğünde katlı otopark rampası göründü. Sonunda. Sırtından ter akıyordu. Kalbi kulaklarında kt kt atıyor, yalnızca şiddetli nefesleri tarafından gölgede bırakılıyordu.

“LIV!”

Patinaj yaparak arkasını döndü. Oksijen eksikliğinden sanrı görüyor olmalıydı, çünkü bu ses...

Oydu. Oradaydı. Ona doğru koşuyordu. Kolları sallanıyor, bacakları koşuyor, küçük engelleri tek bir sıçrayışta aşıyordu.

Adam ondan bir adım uzakta kayarak durdu.

Liv'in yapmayı düşünebildiği tek şey sırtıtmak ve “Braden-Kahrolası-McRae,” demekti.

* * *

Liv'in onu gördüğünde söyleyebileceği şeyler arasında açık ara en iyisi buydu.

Mack düşünmedi. Ne aralarındaki mesafeyi kapatırken... ne onun yüzünü avuçları arasına alıp ikisi de nefessiz kalıncaya kadar öperken... Ne de onu göğsüne bastırırken.

“Tanrım, Liv. Çok zgnm.”

Liv geri çekildi. “Burada ne yapıyorsun?”

“Thea bize söyledi. Seninle gurur duyuyorum.”

Liv başını iki yana sallayarak bir kucak dolusu dosyayı göğsüne bastırdı. “Sana söylemem gereken bir sürü şey var ama vakit yok. Bunları Geoff'a gtrmeliyim.”

Mack dosyalara uzandı. “Onları bana ver. Nereye gidiyoruz?”

“Katlı otoparka. Dördüncü kat.”

Mack, Liv’in işaretparmağını takip etti ve sonra boştaki eliyle onun elini tuttu. “Hadi gidelim.”

Arkalarında, ayak sesleri onlarınkiyle aynı zamanda kaldırılma vuran Rus bir sevinç çılgılığı attı.

“Büyük jeste bayılıyorum!”

“Nerede kaldın?” Geoff, beton bir sütunun arkasından çıktı. Gömleğinin koltuk altları terden koyulaşmıştı.

Liv öne eğilip nefesini düzene sokmaya çalıştı. “Trafik.”

“İşte,” dedi Mack, dosyaları ona uzatarak.

Geoff onları alıp hızla arkasını döndü. “Beş dakika sonra Riya ile mutfak kapısında buluşun.”

Merdivene doğru koştu ve gözden kayboldu.

“Ses kaydı bizde,” dedi Mack nefes nefese. “Noah, ses sistemi-ne girecek ve Royce’un itirafını dinletecek.”

“Ben...”

Mack, genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. “Biliyorum. Biliyorum. Hadi şunu yapalım, sonra söylememiz gereken her şeyi söyleyebiliriz.”

Tekrar el ele tutuştular ve Geoff ile aynı yöne koştular.

“Diğer herkes nerede?” diye sordu Liv.

“Noah minibüste kalacak. Malcolm’u bilmiyorum.”

Rus, merdivenlere açılan ağır kapıyı onlar için açık tuttu. “Acele edin,” dedi onları yönlendirerek.

Merdivenlerden ikişer ikişer indiler, ağır ayak sesleri ve şiddetli solukları beton duvarlarda yankılanan tek sestti. Rus önden koşup zemin kata giden köşeyi döndü.

Aniden homurdandı ve Rusça bir küfür savurdu.

Liv ve Mack, son birkaç adımı atmadan önce göz göze geldiler. “Sorun ne?” diye bağırdı Mack, köşeyi dönerken.

Rus yerdeki birinin üzerine çömeldi. Kahretsin.

“Geoff!” Liv dizlerinin üzerine çöktü. Geoff yan yatıyordu ve gözleri kapalıydı.

“Bayılmış,” dedi Rus. “Cama çarpan bir hokey oyuncusu gibi.”

“Ne oldu?” Mack, Geoff’un yüzüne vurdu. “Hadi adamım. Uyan.”

“Dosyalar gitmiş,” diye fısıldadı Liv.

Arkalarından uğursuz bir ses cevap verdi. “Bu dosyalar mı?”

Liv ayağa fırlayıp arkasını döndü.

Ve salam gibi kokan devasa bir göğüse çarptı.

Başını kaldırdığında dik dik bakan buz mavisi gözlerle karşılaştı.

OTUZUNCU BÖLÜM

“Bir şeyler yapmaya çalışacağını biliyordum,” dedi Sam, kocaman eliyle tuttuğu dosyaları havaya kaldırarak. “Bunlar nedir?”

“Gerçek,” diye tükürdü Liv, sesi beton mağarada yankılanıyordu.

Mack kolunu Liv’in beline doladı ve onu göğsüne çekti. Soğuk, kirli zeminde yatan Geoff inledi ve sırtüstü yuvarlandı.

“Ona ne yaptın?” diye sordu Liv.

Sam omuz silkti. “Sadece kafasında bir şişlik var. Er ya da geç uyanacak.”

“Bizi burada ne kadar tuttuğun önemli değil,” dedi Mack. “O dosyaları muhabirlere ulaştırmamıza engel olsan bile, elimizde Royce’un itiraf kaseti var.”

Sam gözlerini kırıpıştırdı. Neredeyse belli belirsizdi ama işte oradaydı. *Korku*. Bunu esip gürleyerek kapatmaya çalıştı. “Yalan söylüyorsun.”

“Hayır,” dedi Liv. “Geoff ve Jessica’nın yardımıyla sen de mahvolacaksın. Yıllardır onu koruyorsun ve pis işlerini yapıyorsun.”

Liv'in telefonu cebinde çaldı. Sam ona öfkeyle baktı. "Cevap verme."

"Her şey açığa çıkıyor, Sam," dedi Liv. "Bitti. Kabul et ve bizi bırak."

Şimdi de Mack'in telefonu çaldı. Herkes onları arıyordu.

"Ya şimdi ya da asla Sam," dedi Mack.

Sam'in alnında boncuk boncuk ter birikti. "Onun yüzünden mahvolmayacağım."

"Bu seninle yetkililer arasında. Biz sadece onu durdurmak istiyoruz. Bize yardım et ya da etme ama Royce dibe batıyor. Bugün."

Sam döndü ve adımlarını hızlandırarak koşmaya başladı. Mack, Rus'la göz göze geldi. "Vlad?"

Rus, kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

"Hayalarını parçala."

Sam'in gözleri, büyük bir Rus yumruğu yüzüne çarpmadan sadece bir saniye önce tehdidi fark etti. Sam yere yığılırken dosyalar elinden kaydı. Liv onları toplamak için çömeldi ve Sam'i kontrol etmek için bir anlığına duraksadı. "O iyi mi?"

Rus, Geoff'u omzuna attı. "İyi olacak. Hadi gidelim."

"Ona vurduğun için başının derde girmesini istemiyorum," dedi Liv, Mack onun elini tutarken omuzunun üzerinden arkaya bakarak.

"Bu konuda bırak da ben endişeleneyim," dedi Rus. Ya da Mack'in tabiriyle Vlad. Aslında gerçek bir adı vardı.

Restoranın arkasındaki ara sokağa koştular. Mutfak kapısına doğru koşarken kırık asfalt ayakları altında çatırdıyordu. Riya, Savoy üniforması ve şef ceketi içinde hemen dışarıda duruyordu; tırnaklarını yiyerek volta atıyordu. Onları fark ettiğinde neredeyse rahatlamaktan bayılacaktı. Ama sonra omzunun üstünde Geoff'u taşıyan Rus'u gördü. "Aman Tanrım, ona ne oldu?"

“Sam ona vurdu.”

Vlad’ın omzunun üzerinden, Geoff’un sesi yükseldi. “Neler oluyor? Neden baş aşağıyım?”

“İşte,” dedi Liv, dosyaları Riya’ya doğru iterek. “Git.”

Riya başını iki yana salladı ve Liv, arkadaşının yüzündeki ifadeyi algımlarken zaman durdu. “Hayır,” diye soludu. “Geç mi kaldık?”

“İnsanları içeri almaya başladılar bile. Dosyaları şimdi değiştiremeyiz.”

Hayır. Kahretsin, hayır! Liv ellerini saçlarının arasından geçirdi. Mack yumruğunu diğer eline vurdu ve küfretti.

“Ses kaydı hâlâ elimizde,” dedi. “Noah’yı arıyorum.”

Liv derin bir nefes aldı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Yeniden örgütlenmeye ihtiyacı vardı. “Jessica ve Alexis nerede?”

Riya güçlükle yutkundu. “Seni aramaya çalıştılar.”

Liv dehşetle doldu. “Neredeler?”

“İçeride. Onunla herkesin önünde yüzleşecekler.”

* * *

“Nefes al.” Mack, Liv’in sırtını ovuşturdu. Liv, çalışan soyunma odasındaki bir banka oturdu ve öne eğilip derin derin nefes aldı. Riya, personel arasında yerini almak için dışarı çıkmadan önce onları oraya saklamıştı, ancak son on beş dakika hiçbir haber ve güncelleme olmadan geçmişti. Gavin ve Thea on dakika önce arayıp içeri giremediklerini söylemişlerdi. Malcolm da girememişti. Noah ile birlikte minibüste mahsur kalmıştı.

Liv kusmak üzereydi.

Geoff diğer banka uzanmıştı, başı Rus’un kucagındaydı. Vlad, Geoff’un şakağına bir buz torbası koydu. “Beyin sarsıntısı yok,” dedi. “Bunları çok iyi bilirim.”

“Orada olmalıydım,” dedi Liv. “Onları bu işe sürükleyen benim.”

“Onları bu işe Royce sürükledi,” dedi Mack.

“Burada saklanamam!”

Kapı savrularak açıldı. Riya yüzünde vahşi bir ifadeyle içeri girdi.

Liv ayağa fırladı. “Neler oluyor?”

“Sandalyelerin üzerine çıkıp onun seri bir cinsel tacizci olduğunu bağırdılar. Resmen kıyamet koptu!”

Riya, restorandaki hoparlörleri kontrol eden duvara monteli ses ünitesindeki birkaç düğmeye bastı. Soyunma odası birdenbire bağırış çağırışlarla, nefes sesleriyle ve Royce’un tehditkâr inkârlarıyla canlandı.

“Bu kadınlar, canları sıkılmış olan eski çalışanlar! Onları kovmak zorunda kaldım! Onları dinlemeyin.”

Alexis’in sesi kakofoninin üzerinde yükselirken Liv, Mack’in elini tuttu. “Royce Preston onunla cinsel ilişkiye girmem için bana şantaj yaptı...”

“Kapa çeneni!” diye böğürdü Royce. “Bu kadınları dinlemeyin!”

Alexis, “Bir yıl boyunca!” diye tamamladı cümlesini.

“Bu kadın hiç benim tipime benziyor mu?” diye alay etti Royce.

“Yedi kadınıımız daha var,” diye bağırdı Jessica.

Liv’in elleri ağzına gitti. “Tanrım,” diye soludu. “Onları dinle.”

“Odadaki her muhabir için yazılı ifadelerimiz var,” dedi Alexis.

“Bu kadınların tutuklanmasını istiyorum!” diye haykırdı Royce. “Size iftira davası açacağım. Sam! Sam hangi cehennemde?”

Liv, Mack’in göğsüne yığıldı ve sırtını onun güçlü kalp atışlarına bastırdı.

Kaos, hoparlörlerden yankılanan bir konser gibiydi. İnkârlardan ve muhabirlerin sorularından yükselen uğultular, artık bıkmış olan ve hayatlarını geri alan iki kadının kendinden emin, güçlü sesleri.

Kapı tekrar savrularak açıldı.

Royce içeri girdi. Öfkeli bir bizon gibi homurdanıyordu. Başındaki peruğundan, Berluti marka mokasenlerinde kadar titriyordu. Yüzü haşlanmış domates rengindeydi. *“Olivia.”*

Mack’in kolu genç kadının beline dolandı.

“Bunun arkasında senin olduğunu biliyordum.” Royce, tehditkâr bir tavırla onun üzerine ilerledi ama Vlad, Geoff’un yere düşmesine neden olarak ayağa fırladı.

Ve Royce’un önüne atladı. “Bir adım daha atmayacaksın,” dedi düz bir sesle.

Royce yutkundü ve geri çekildi.

“Bitti Royce,” dedi Liv. “Senin işin bitti.”

Royce parmağını ona doğru salladı. “Bu senin yanına kâr kalmayacak. Sana dava açacağım. Hepinize. Gerçekten benim yerime sana, senin gibi önemsiz bir fahişeye inanacaklarını mı düşünüyorsun?”

Mack, Noah’yı aradı ve gözlerini Royce’a dikerek basit bir talimat verdi. “Oynat.”

Restorandaki hoparlörler statik bir şekilde cızırdadı ve ardından net, güçlü bir ses yankılandı.

“Geri çekilmen için sana ne vermem gerekiyor?”

Liv gülümsedi. “Konuşmamızı kaydediyordum, Royce.”

Royce’un yüzündeki tüm kan çekildi; bu, işinin tamamen bitmiş olduğunu anladığının ilk işaretiydi.

“İmzalı bir ifade.”

“Bu imzalı ifadeye ne yazmam gerekiyor?”

Liv kendi sesini duyunca güldü, o akşam hissettiğinden çok daha sakindi. Ve şu anda hissettiğinden de çok daha sakindi.

“Hiçbir şey görmediğini.”

“Böyle mi yapıyorsun? Küçük kirli sırrını böyle mi saklıyorsun? Kadınlar böyle bir şeyin asla yaşanmadığını, hiçbir şey görmediklerini ve onlara hiç dokunmadığını söyleyen ifadeler imzalayana kadar onları korkutuyor musun?”

“Bunca zamandan sonra bunu nasıl yapacağımı bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Son cümle geri sarıldı ve tekrarlandı. Geri sarıldı ve tekrarlandı. Tekrar ve tekrar. Kâbus gibi yankılandı. Sonu belirleyen bir itiraf.

Mack güldü ve alnını Liv’in saçlarına bastırdı. “Noah,” diye mırıldandı.

Royce son bir kez küstahlık yapmaya çalıştı. “Bir şey unutmu-
yor musun? O akşam seninle ilgili de bir şey itiraf ettim, Mack. Küçük kirli sırrını herkesin öğrenmesini sağlayacağım.”

Mack başını kaldırdı, elini Liv’in karnına kaydırdı ve ona sım-
sıkı sarıldı. “Umurumda değil, Royce. Saklanmakla işim bitti.”

Liv onun kolları arasında dönüp yukarı baktı. “Emin misin?”

Mack, genç kadının bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı. “Yeniden başlamak istiyorum. Bunu hak ediyorsun.”

Kapı bir kez daha hızla açıldı. Royce’un reklamcısı koşarak içeri girdi. Yüzü yeşilin bir tonuna dönmüş olan adam, “Arkadan çıkmamız gerek, Royce,” dedi. “Dışarıda bir kaos var. Muhabirler seni kuşatacak.”

Vlad elini Royce’un göğsüne koydu. “Yerinden kımıldamayacaksın.”

“Bırak onu, Vlad,” dedi Liv. “Artık bundan kaçabileceği hiçbir yer yok.”

Reklamcı, parmaklarını Royce'un dirseğine sarıp onu dışarı çekmeden önce Liv'e temkinli ve belki de özür diler gibi bir bakış attı.

Liv, bundan sonra olanların pek de farkında değildi. Geoff bir iniltiyle yerden kalktı. Rus onun yardımına koştı. Riya, Jessica ile Alexis'i kontrol etmesi gerektiğini söyledi.

Liv sadece tek bir şeyi net olarak gördü ve duydu.

Mack'i.

Genç adam onu kollarına çekti. "İyi misin?"

Liv yanağını onun göğsüne dayadı. "Artık iyiyim."

Mack kollarını iyice sıkarak yüzünü genç kadının omzuna gömdü. "Seni kaybetmediğimi söyle, Liv."

Liv geri çekildi ve bir kez daha ona baktı. "Sence artık o şeyleri birbirimize söyleyebilir miyiz?"

Mack güçlükle yutkundu ve elleriyle onun yanaklarını kavradı. "O akşam ablanın evinden ayrıldığım için çok üzgünüm. Yanında kalıp sana sarılmalıydım ama seni yüzüstü bıraktım; çünkü ben kahrolası bir korkağım..."

Liv eliyle onun ağzını kapattı. "Kapa çeneni."

Mack gözlerini kırptırdı ama itaat etti.

"O akşam çuvallayan bendim." Liv, elini genç adamın çenesine kaydırды. Sesi, gerçek hislerini yansıtan bir titremeye büründü. Gergindi. Korkmuştu. Çok üzgündü. "Adınla ilgili saçmalıklar bahane olarak kullandım çünkü korkmuştum. Sana âşık olmak üzere olduğumu biliyordum ve bu daha önce başıma hiç gelmemişti."

Mack, ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyen sırtışlarından birini takındı. "Pekâlâ, kahretsin. Belki de bir denemeliyiz."

Liv'in kalbi hızla çarpıyordu. "Neyi denemeliyiz?"

"Birbirimize âşık olmamızın zamanı gelmedi mi sence de?"

Liv'in göğsünde sıcaklık, neşe ve güvenlik yayan bir şey kırıldı. Dudaklarını onunkilere dokundurmak için parmak uçlarında yükselirken içi mutlulukla doldu. "Braden?"

Mack başka bir öpücük için başını eğdi. "Hımm?"

"Ben sana çoktan âşık *oldum*."

"İyi," diyerek güldü Mack sessizce, genç kadının dudaklarına değen nefesi sıcacıktı. "Çünkü ben de öyle."

Mack alnını onunkine yasladı ve onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi yüzünü avuçları arasına aldı. "Braden?" diye fısıldadı Liv.

"Hımm?"

"Öp beni aptal."

Mack öptü. Ah, hem de nasıl öptü. Genç kadının ağzını yiyip bitirdi; dudaklarının her dokunuşuna, ellerinin her okşamasına, mırıldandığı her söze ve yemine kalbini yansıttı. Liv, parmaklarını onun saçlarına dolayıp sıkıca tutundu. Onu asla bırakmayacaktı.

Kapıdan gelen bir ayak sesi, onları sadece dönüp bakabilecekleri kadar birbirlerinden ayırdı.

Gavin, Del ve Malcolm, arkalarından gelen Thea ile birlikte odaya daldılar. "Aman Tanrım! İçeri giremedik!" dedi Thea. "Ne kaçırdık?"

Hepsi aynı anda durup baktı; Liv'in sırtında duran Mack'in ellerini, Mack'in saçlarına dolanmış olan Liv'in ellerini, yeni öpülmüş dudakların dolgunluğunu incelediler.

"Ah," diye ciyakladı Thea. "Ah, Tanrı'ya şükür."

Del elini cebine soku ve cüzdanını çıkardı. Öne çıkıp Mack'e bir tomar banknot fırlattı.

"Bu ne?" diye sordu Liv kaşlarını kaldırarak.

"Tebrikler," dedi Del. "Sonunda bir kız arkadaşın oldu."

Liv geri çekilerek ellerini beline koydu. “Pardon? Benim hakkımda başka bir bahse mi girdiniz?”

Mack parayı cebine attı ve Liv’i tekrar kendine çekip onun huysuzluğunu dudaklarıyla susturdu. Bir kez olsun, Liv buna aldırmadı.

Bir an sonra, sessiz bir öksürük onları yeniden ayırdı. Liv’in tanımadığı bir adam odaya girmişti. Düz beyaz gömleği ve haki pantolonu sayesinde her yerinde muhabir yazıyordu.

“Jessica ve Alexis, tüm bunları senin başlattığını söyledi,” dedi adam.

Liv arkasını döndü. “Biz sadece yardım ettik.”

Adam başını sallayarak etrafına baktı ve Gavin’i, Del’i ve hatta Vlad’i gördüğünde gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

“Anlamıyorum. Hepiniz ünlüsünüz. Bununla ne ilginiz var? Demek istediğim, siz *kimsiniz*?”

Liv, adamların o sessiz konuşma olayını yapmalarını –kaşlarını kaldırmalarını, omuz silkmelerini, başlarını sallamalarını– izledi.

Mack sıırttı. Genç kadın güldü ve yüzünü onun göğsüne gömdü.

“Biz kim miyiz?” dedi Mack ayağa kalkarak. “Biz Lanet Olası Kankalar Kitap Kulübüüz.”

Muhabir kaşlarını kaldırdı. “Ne?”

Mack, Liv’in elini tuttu. “Sana açıklarlar,” dedi, başıyla arkadaşlarını göstererek. “Şimdi, izin verirseniz bir an önce başlatmamız gereken bir mutlu sonumuz var.”

SONSÖZ

Altı ay sonra

“Savcılar bugün, televizyon programlarının rezil şefi Royce Preston’ın tehlikeye sebebiyet verme, zimmete para geçirme ve vergi kaçakçılığı suçlamalarıyla ilgili itiraf pazarlığı yapmayı kabul ettiğini duyurdular. Preston’ın federal hapishanede on altı ila yirmi yıl hapis cezası alması bekleniyor...”

Liv, dairesindeki televizyonun sesini kısıtı ve kanepedeki Braden’in yanına çöktü. “Cinsel taciz suçlaması yok.”

Braden, Liv’in ona yaslanabilmesi için kolunu kaldırdı. “Yirmi yıldan çok daha fazlasını hak ediyor.”

“Gretchen’in bütün kadınların davasını üstlenmesi çok hoştu. Yasal korumaya ihtiyaçları olduğuna inanamıyorum ama en azından bunu ücretsiz olarak yapıyor.”

“Sadece artık bittiği için mutluyum,” dedi Braden, alnını onun şakağına dayayarak. “Sonunda başka şeylere odaklanmaya hazırım.”

“Yeni restoran gibi mi?”

“Ve yeni, seksi pasta şefim.”

“Riskli görünüyor,” dedi Liv, onun kucağına oturarak. “Kız arkadaşını işe almak mı? Gerçekten karmaşık olabilir.”

“Risk almaya hazırım.” Braden’ın elleri tişörtünün içine girdi. “Özellikle de o benim kız arkadaşım değilse.”

Liv yüzünü buruşturdu. “Bu benden ayrılmanın gerçekten tuhaf bir yolu, Mack.”

“Ben daha çok karımla iş yapmayı düşünüyordum.”

Liv donup kaldı. “Ne dedin?”

“Senden benimle evlenmeni istiyorum,” dedi Braden, genç kadının beline sarılarak. “Her akşam eve, sana gelmek, her gün seninle birlikte çalışmak istiyorum. Kanepede bana yaslanmanı ve bana gününü anlatmanı istiyorum. Her gece sevişmek, kavgat etmek ve biraz daha sevişmek istiyorum.”

Liv ona baktı ve gözlerindeki ifade karşısında göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu nasıl olmuştu? Bu adamı nasıl bulmuştu? Dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Braden’ın öpücüğü aç ve araştırıcıydı. Liv ağzının yağmalanmasına izin verdi ama sonunda genç adamın başını kavrayıp sabit tuttu. Braden itaat etti, parmakları genç kadının kotunun düğmesindeydi, elleri kotu çıkarmak için sabırsızca çekiştiriyordu. Liv onun üzerinden kalkıp kanepeye uzandı; ihtiyaç, aniden içinde bir yangını körükledi.

Seviştiler ve birbirlerine sözler verdiler; en sonunda, Braden onu göğsüne çekti. “Sarılmak ister misin?”

Liv yanağını genç adamın kalbinin üzerindeki sıcak vadiye dayadı. “Evet.”

“Evet, sarılmak mı istersin? Ya da evet, benimle evlenir misin?”

“Her ikisi de.”

Sarılma kısmına gelmeleri için aslında biraz daha zaman geçmesi gerekti; çünkü Liv evet dedikten sonra, Braden ona bunu çıplak bir şekilde defalarca söyletecek şeyler yaptı. Liv tükenmiş

ve tatmin olmuş bir halde genç adamın üzerine yığıldı. Braden vücutlarının üzerine bir battaniye çekti.

“Göğsünü seviyorum.”

Braden onun başının tepesine bir öpücük kondurdu. “Senindir.”

Liv elini yumruk yaptı ve tokuşturması için ona uzattı. “Ortak mıyız?”

Braden, genç kadının yumruğunu dudaklarına götürdü. “Sonsuza dek.”

*ÂŞIK
ERKEKLER*

GİZLİ GÖREVDE

LYSSA KAY
ADAMS

nemesis
KİTAP